

Ludvigsbakke

Herman Bang

The Project Gutenberg EBook of Ludvigsbakke, by Herman Bang

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

Title: Ludvigsbakke

Author: Herman Bang

Release Date: January 25, 2004 [EBook #10829]

Language: Danish

Character set encoding: ASCII

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK LUDVIGSBASSE ***

Produced by Steen Christensen, Heidi Christensen and PG Distributed Proofreaders

LUDVIGSBASSE

AF

Herman Bang

I TAKNEMMELIG ERINDRING

OM

EMIL BJERRING

"Men jeg synes undertiden, det er, som det var en anden, der lagde Tallene sammen."

Livros Grátis

<http://www.livrosgratis.com.br>

Milhares de livros grátis para download.

EN HIDTIL UTRYKT FORTALE

[Det havde oprindelig været Herman Bangs Hensigt at tilegne Ludvigsbakke til de Sygeplejersker, der havde været gode og kærlige imod ham under et sorgeligt og pinagtigt Hospitalsophold. Men saa dode netop hans trofaste Ven, Redaktor Emil Bjerring, og han tilegnede Bogen hans Minde. Men det oprindelige smukke og for Bang meget ejendommelige Tilegnelses-forord opbevaredes af Forlagsboghandler Lybecker, der nu har stillet det til Disposition For denne Minde-udgave].

* * * * *

PAVILLON I.

... "Er ikke det et af Digterens Maal: at give deres Klage Ord, som aldrig klagede?..."

Til Plejerskerne.

Denne Bog vender kun hjem til det Sted, hvor den fødtes. Dens Fortaelling er spiret af en eneste Erindring og den er vokset ved den.

Under Hospitalets lange Nætter uden Sovn stod Doren aaben til den lille Forstue. Derude sad Plejerskerne ved deres Traebord. Lige overfor hinanden arbejdede de stille ved det faelles Lys. De vekslede ingen Ord. Men paa en Gang havde de begge paa samme Tid sluppet deres Arbejde og begge saa de tavse ind i Lyset med et langt Blik--Ojne, der sogte fjernt, saa fjernt bort, langt bort mod deres Livs ukendte Erindringer....

Saadan sad de en Stund med Panderne loftede mod Lyset.

Og over deres Ansigt fløj den samme Skygge af en Vaagnen; en Stonnen kaldte dem og de stod op og stille vendte de hjem til deres Pligt....

Men hine to Kvindeansigter--aa dagligdags Ansigter med bortstroget

Haar fra lidt kantede Tindinger--var forblevet i en Sygs Erindring og Maaneder og Aar kom de igen og igen som et Minde, der kaldte paa fler og fik hundrede Billeder i Folge.

Minder fra Hospitalets tavse Haver, hvor Lovet faldt tyst i tyste Gange og Byens Støj lod daempet hen som fra en Verden, der er glemt; Minder om de maegtige Gaarde, hvor Baerernes hastige Trin doer hen, og om de lange hvide Gange, hvor i Skumringen, daekkede af det sidste Lagen, de bringes bort, som har ophørt at lide.

Og Dampmaskinens Støj, hvis Stempel slaar som det uhyre Hus' ustandselige, drivende Hjerte.

Og Dorene, som aabnes og lukkes, tungt; og de Syges uophorlige Tog, der kommer og gaar, og Mennesker, hvis Verden dette er, hvis Liv er her....

Tankerne forfulgte dette Liv. Og Haver og Gaarde og Gange og de Syge i Seng ved Seng og Rekonvalescenters mojsomme Trin, og Laegers Skikkelser, som følger deres Vej, og Arbejdet, ens hver Dag fra Time og til Time--det blev Rammen, flod sammen som Ramme om er enkelt Liv.

Af alt dette Levende skod en Skaebne frem, en Skaebne at gore levende.

Nu sendes Fortaellingen hjem til det Sted, hvor den blev til.

* * * * *

Jeg taenkte saa tit, mens jeg saa de Hundrede, hvis Liv er at pleje og at troste, at en Ting vel undertiden maatte falde ret tungt. Menneskene kommer her, syge, elendige, de modtager Plejerskernes Haender, de helbredes og--de gaar, gaar og glemmer. Og Nye kommer og de lider og hjaelpes og gaar og glemmer....

Og ingen Tak, ingen hengiven Erindring synes at binde mer til dem, som lindrede Lidelsen.

Det syntes mig at maatte vaere tungt, og derfor sendes denne Bog derhen, hvor dens Spire blev lagt, med en Tak. Kaerlighedsgerninger skrives aldrig i Sandet. Mindet om dem gemmes i menneskelige Hjerter.

H.B.

Paris, Marts 93.

FORSTE BOG

Portoren var kommen for at hente de tre Patienter, der havde Kaelderarbejde, og han gik hen og raabte til Nummer to, Manden med Mavebaelterne, der vandrede op og ned, op og ned langs Kakkelovnsvaeggen:

-Vi skal afsted.

-Ja; Patienten Nummer to standsede og saa paa Portoren. Ja, sagde han igen med et Nik og drejede forvirret rundt om sig selv som en Hund, der vil laegge sig. Han gjorde altid det, fer han skulde foretage sig selv den allermindste Ting.

Saa fik ogsaa han Slaabrokken paa ligesom de andre og de tre kom afsted. Man horte Portorens Nogler rasle gennem Gangen, mens han lukkede--forst heroppe, saa dernede.

Ida Brandt satte de afvaskede Kopper sammen i en Krog paa det lille Kokkenbord og gik ind i Salen for at "lytte". Men de to Gamle derinde sov, med dybe Aandedrag.

Og inde paa "A" var der ganske stille....

Froken Brandt stod op paa Stolen i Forstuen, hvad hun maatte for at naa Vinduet, og hun flyttede Blomsterne lidt, saa der blev Plads i Karmen til, at hun kunde sidde.

-Brandt er tosset, sagde Froken Brun "hos Kvinderne": hun flyver op

ligesom Honsene.

Ida Brandt lænede Hovedet tilbage mod Væggen, og hun saa ud gennem det store Vindu: saa roligt "Soerne" laa, et eneste luende Rodt, nu Solen gik ned.

Ida tog et Brev frem, men længe blev hun siddende med det i Haanden, mens Soens Rodt derude stille gled bort og falmede--for hun begyndte at læse:

Horsens, den første Oktober.

Du kaere Pige.

Du faar dette Brev fem Postdage forsilde. Jeg ved det godt. Men Du har heller ikke fem afskyelige Unger, hvoraf de to i forrige Uge brækkede Forbenet af Skrivebordet. De vilde kun lege Skib med det, lille Du, under Rengoringen. Men nu er Benet limet, og til Morgen fik jeg de sidste Vintergardiner op, saa nu faar Du Lykonskningen: Gud velsigne Dig, min Pige, det ved Du, onsker alle vi paa "Villaen".

Saa var det virkelig otte og tyve, Du blev. Ja dog, Du, hvor Tiden lober, og naar jeg gaar forbi Spejlet paa Norregade, synes jeg tit, det er ikke længer siden end igaar, jeg saa Dig sidde derinde bag Vinduet, krobet op i Mahognistolen, og stirre artigt (alting har nu altid vaeret artigt paa Dig, Ida, Ojne, Haar, hvor var Du vel kaemmet med dine to Musehaler og det Hele) paa os forflojne Spirer fra Froken Jorgensen, naar vi kom rendende gennem Gaden med Taskerne og gav "Sidst" i Portene, saa der var ikke et helt Laeg i vore Nederdele.

Du rykkede tilsidst helt ud paa Gadetrappen og stod og holdt Dig ved Gelaenderet saa forsigtigt, som var Du bange for at falde i Vandet, indtil din Moder kom og kaldte Dig ind med et "I-da" og Du gik med stive Musehaler (Du havde en Gammeljomfru-Gang, Ida, som Barn) og din Moder lukkede Gadedoren.

Vi luskede af. Der var altid noget over din Moder, der ligesom daempede.

Jeg pustede gerne lidt ud henne i vores Port. Jeg vidste jo, at Mo'r var ved Spejlet: "Saa--er Du der" (jeg var kommen lidt paa Skaev ind ad Doren) ... "Maa jeg se Dig?" og jeg maatte dreje mig.

-Olivia, Fingrene af Munden.

-Naa, ja, det har jeg sagt, det bliver sidste Gang, Du faar Skindkant om Kaaben ... Jeg mulede, der var jo altid en eller anden Stump af Kanten, der hang lost og dinglede; jeg ved ikke, hvordan det var, men jeg og Regine, vi blev nu en Gang forpjuskede.

-Ja, saa kan Du gaa.

Jeg lob med Tasken bus paa Dorkarmen.

-Om det Barn nogensinde laerer at gaa paa sine Ben--jeg vidste jo, det vilde komme fra Forhojningen--: Og kun et Haandtag i Tasken ... ja, saa kan Du gaa....

Jeg var paa Vejen.

-Men om Karen først--kom det stadig fra Forhøjningen--vilde være saa venlig at sætte en Borste i dit Haar. Det er jo en Skaendsel at se paa.

Haaret var det værste. Det endte altid med, at Karen maatte frem foran selve Mama med Borsterne. Hun borstede og borstede:

-Nej--og Mama sukkede--der er ikke Skik at faa paa det Haar. Nej, lille Ida Brandt, hun kan holde sit.

Jeg snerpede Munden sammen, saa stiv som en Pind, og Karen borstede: Du var jo altid Dydsmonstret....

Og kan Du saa huske, da Mama var paa Visit hos din Moder med mig--de havde vist egentlig ikke omgaaedes for--og de sad i Dagligstuen og talte, og vi sad i dine to Smaastole inde i Sovekamret mellem din Moders Seng og Vinduet og saa paa hinanden og bed Fingre--da jeg paa en Gang tog Dig i begge Haarhalerne og dunkede Dig ind mod Sengekanten, blev ved at dunke Dig, uden at sige et Ord.

Og Du vaergede Dig slet ikke og gav ikke et Kny fra Dig, men begyndte bare at graede sagte, ganske sagte. Ved Du hvad, min Pige: Jeg tror, jeg fra det Ojeblik holdt af Dig, fordi Du havde graedt saa sagte....

Hvor jeg husker Onsdagene, naar jeg var hos Jer og kom Klokkeren fem for at hente Dig med ud. Naar jeg var kommen ind, kaldte din Moder, fra sin Vindusplads, ind i Sovekamret, hvor Du sad over Lektierne--Du saa altid ud, som vilde Du krybe op paa Kommoden, naar Du læste Lektier--:

-Ida....

-I-da, det er Olivia Franck.

Mens hun blev ved at strikke med sine store Pinde, sagde din Moder til mig og nikkede:

-Sæt Dig, min Pige.

Og jeg satte mig ved Doren--hos Jer satte man sig altid midt paa Stolene--til Du havde faaet alt Tojet paa, Vesten og det lille Torklaede og Kaaben og det store Torklaede, og vi kniktede foran din Moder:

-Har Ida Lommetorklaede? sagde hun--jeg tog altid til min egen Lomme for at fole--: Kom saa ingenting til....

Og vi gik forbi Vinduet, hver paa sin Flise.

Men om Aftenen naar Dugen var taget af Bordet--jeg ser din Moder flytte Lampen fra det ene Bord til det andet, hun flyttede den altid selv--lagde vi to Spil, mens din Moder fik Whisten med Froknerne (Herregud, nu er ogsaa Erbelin død, hun bar sin svaere Dobelthage lige stift til det sidste) og jeg sad og sparkede Dig op ad Benene under Bordet, mens gamle Bonnitz lo af Glæde over Stikkene--hun lo ligesom om hun hikkede. Klokkeren halvni skulde jeg hjem, og Jeres Sofie bragte Ribsvinen ind, og vi fik de to AEbler, medens mit Toj blev bragt ind i Varmen....

Mama sagde:

-Det hjælper et helt Dogn paa Olivia, naar hun har været hos Ida Brandt.

Men om Søndagen var Du hos os ligefra om Morgen. Husker Du, Jeres Sofie bragte Dig og "skulde hilse fra Fruen", mens hun tog Tojet af Dig, det ene Stykke efter det andet, som om hun loste en Bylt op. Der var ingen, der forskrækkede Mama som Jeres Sofie:

-Jeg ved ikke, sagde hun; men hun har Ojne, som søger hun alt Stovet paa Møblerne.

Moder havde det med at blive hed i Hovedet overfor fremmede Piger.

Mama sagde med sin allerhøfligste Stemme:

-Vil Sofie ikke drikke en Kop Kaffe?

Og Sofie nod den, siddende ret op og ned, paa Stolen ved det sorte Bogskab, uden at mæle et Ord....

Vi var allerede ude af Stuen. Der var dejligt i den gamle Gaard (jeg tænker tit: Gud give jeg havde en saadan Gaard at sende mine Drengene ned i); Houmanns Lade med vore "Reder" i Hoet og Dessaus Loft, hvor Du maatte vade gennem Kornet, Du i dine Brunelsstovler. Men ja, hvor jeg regerede med Dig: jeg ser Dig, naar vi legede Berider i Vaerkstedet, haenge lydig i Trapezen i Spidsen af din store Taa med Ojnene stive i Hovedet af Skraek og Tungen ud af Munden, som naar Du skulde høres i Verber.

Naar vi legede Skib med Drengene, var det værst. Husker Du Muellers Sukkertønder, som var Kahytter. De var ogsaa "Blykamrene", naar vi var med i "Rover". Men det var værst, naar de var Kahytter, for det var altid os, der blev kommanderede derind, naar det "stormede" og Brodrene rullede dem "under hoj Sogang".... Du sad derinde med Kjøleskortet op over Hovedet, Stakkel, som under et Regnskyl....

Det var ogsaa der, Du fik revet din blaa Musselins paa et Som.

Du var bare blevet siddende ganske stille og glattede og glattede Flaengen over dine Knae, uden at sige et Ord, og jeg stod foran Dig og saa kun paa Dig og begyndte at glatte med, med begge Tommelfingre, som kunde vi lime Riften, indtil jeg sagde, aandelos:

-Vi maa sige det til Mama.

Og vi gik, lob op til Moder og jeg sagde, lige indenfor Døren:

-Ida har revet sin Kjole.

Paa "revet" begyndte jeg at graede, men Du stod lige stille:

-Hvor?

Mama greb din Kjole i Sommen og holdt den ud fra Dig som en Fane:

-Ja, er det ikke det, jeg si'er, hvad maa Fru Brandt dog tænke om dette forrykte Hus?

Du stod og rystede uden at graede, og Mama rev Haaret bag Orene lost med sin Haeklenaal:

-Der maa gaa Bud efter Jomfru Finsen, sagde hun, ligesaa forfaerdet som vi: tag Kjolen af.

Karen lob efter Jomfru Finsen, mens Du ventede i en af Moders Natkjoler og Mama blev ved sit om "Huset" og min Kjole, som jeg jo gerne kunde flaenge, det var hun vant til.

-Der gaar Fru Brandt, raabte jeg, som var rykket op paa Forhojningen.

Mama slap Kjolen:

-Hun skal i Kirke, sagde hun saa, ligesom lettet; og vi saa begge to ud efter din Moders lige Ryg, der drog over Torvet.

Det er Pastor Hansen, der praeker, sagde Mama.

-Nej, sagde Du med en lille, tyk Stemme: det er Pastor Schmidt.

Mama slog Haenderne ned i Skodet:

-Saa er de ikke hjemme far halv et, sagde hun overbevist.

Da Jomfru Finsen kom, erklarede hun, at der kunde tages en Halvbredde ud og saa maatte Baglaeggene rækkes.

-Det vil ikke ses, sagde hun, mens hun maalte og synede den blaa--Jomfru Finsen havde et Par Ojne, Stakkel, som grundede hun altid paa at skraa en Bredde--:

-Nej, det vil ikke ses.

-Tror De? tror De? sagde Mama, der altid horte paa Finsen, som talte hun Latin: ja, naar det blot ikke ses ...

Det saas ikke.

-Drej Dig, min Pige, sagde Mama til Dig, der havde Kjolen paa igen: en Gang til. Nej, det ses ikke.

-Gud vaere lovet, Finsen! Moder slog Armene ned i Skodet:

-Nu vi! vi ha'e Cremekopper.

Cremekopper var Moders uomgaengelige Tilgift til Sypiger. Der blev altid lidt af Butterdejgen siddende paa Finsens Underlaebe, i den Revne, som hun havde faaet af at overbide Traad.

Jeg fulgte Dig om Aftenen, da Sofie kom. Du tog mig lidt haardt i Haanden, da vi naaede ned paa Gaden. Da vi kom hen til Kaelderhalsen, sagde jeg:

-De spiller; jeg saa Froknernes Skygger paa Jeres hvide Gardin.

-Ja, hviskede Du med en lillebitte angst Stemme.

Vi kom ind og Du fik Tojet af og vi kniktede rundt, forst jeg og saa Du, og din Moder sagde over Kortene:

-Har Ida vaeret artig?

-Ja; det var vist første Gang, Du loj, min Pige.

-Ja, gaa saa i Seng. Du ved, om Mandagen over Du Klokken syv. Godnat.

Du fik dit Pandekys og var afsted.

-Farvel, sagde jeg ligesom i en Eksplosion. Og jeg lob hjem til Mama, saa jeg var ganske forpustet:

-De saa ingenting.

-Ih, Gud ske Tak, sagde Mama og satte sig haardt i Sofaen:

-Naa, Ida har nu meget godt af at vaere med i lidt Uartighed, sagde hun. Jeg havde henne paa Forhojningen hemmelig fat i Lektien:

-Maa jeg sporge, Olivia, sagde Mama: begynder Du nu paa Lektierne?... Tror Du, Ida Brandt stjaeler Lys for at laese paa Sengen?

... Ja, det var den Tid, og hvem kan begribe, hvor den blev af, og hvordan Aarene lob. Hvor jeg ser os paa Kirkegulvet, ved Konfirmationen, hvor vi alle var i hvide Burnusser og rodmosse af at graede og glathovedede. Gamle Pastor Bacher, det Skind, det gaar rent tilbage for ham, og de gaar alle til Pastor Robert, sidst havde Bacher kun syv og tyve.

Men Herren ved, hvor tit Du havde maattet hore mig i Salmer....

Mama blev ved at sige:

-Jeg synes, Ida var den netteste Konfirmand. Den Pige har noget, naar hun holder sit Hoved, halvt nedefter, noget, der ikke ligner andre....

Og din Andendagskjole var blaa med smaa hvide Prikker....

Aa, den første Tid som unge Piger, hvor vi endnu ovede os i at gaa i de lange Kjoler, og Mama maatte sy mig "Rucher" for Haenderne for at skjule mine rode Haandlede; og til den højeste Stads sad vi mellem de andre unge Piger, generte og ledelose i vore sorte Kjoler, der var pyntede op med en Pibekrave, kaere Du, hvor tit min maatte lægges ud i Brystsommen.

I Julen var vi til det første Bal. I tre Uger havde jeg sovet med Handsker paa om Natten:

-Man kan ikke, sagde Mama, tage paa Bal med de Haender. Ida gaar i Huset, og dog har hun nettere Haender end Du.

Vi korte derhen i Jensens Vogn, Du og jeg paa Bagsaedet, med to Skorter op over Hovederne, saa vi sad paa det Laerreds, mens Mama trykkede sig sammen paa Forsaedet og Jeres Sofie knejste paa Bukken med dine Sko, indsvobte i Papir....

Det aekle, gamle Rum i Klubben med Fugtighed ned ad Vaeggene og det graa Skaermbraedt. Husker Du Skaermbraedt, hvor Fru Ferder regelmaessigt gik Ingas Hals efter med et dyppet Lommelortklaede.

-Olivia, sagde Mama: om Du nu kunde lukke din Mund....

Hver Moder gav sine Formaninger og glattede Kjoler. Og midt paa Gulvet stod vi, rodarmede og forskraekkede og smilende, og Fru Ferder lob rundt:

-Gud, Fru Franck, Deres er nydelige, blev hun ved at raabe. Hun havde et aabent Brev Knappenaale faestet foran paa sit Bryst for at gaa Ingas Toilette efter. Det dundrede paa Doren: Luk op, luk op. Det var Nina Stjernholm i sin Pelskaabe:

-Godaften, Godaften! Barn, Barn, jeg er kommet meget for silde, raabte hun, mens hun rystede paa Hovedet, saa alle Lokkerne floj, og raabte paa Mama:

-"Sode Fru Franck, hvor er Follene?" Og hun monstrede os og skubbede tykke Fru Eriksen til Side: Nydelige, nydelige, sagde hun i Farten:

-Men lille Fru Franck, hvordan sidder mit?

-Nina, dog, sagde Mama, hvor det sidder skaevt....

-Men, gor det? og Nina rettede og trak i Liv og Nederdel, mens Mama hjalp:

-Men, hvorfor har De ogsaa alting siddende saa lost, Nina.

Mama var halvt fortvivlet og trak Lidsebaandet fastere i Halsen, mens Nina lo:

-Lille Ven, sagde hun til Mama, En maa der til at vaere lidt god mod de aeldre Mandfolk ... Har I til forste? vendte hun sig til os.

-Ida ikke....

-Godt, saa hold Dem til mig, Froken Brandt, jeg raader over et Par spaede Lojtnanter fra Frederits, og jeg ta'er Hofjaermesteren.

Balinspektoren dundrede paa Doren og spurgte, om Damerne var faerdige, og Musikken begyndte at spille.

-Saa, sagde Nina og slog Doren op. Jeg saa bare Lysekronen, Du, og den dansede allerede. Saa fik jeg Adolf Black, der var ligesaa befippet som jeg, fordi han var i Kjole, og jeg horte Mama sige: Ryggen, Olivia, og jeg saa Dig, der kom bagved med en Lojtnant, der bed i sit Skaeg....

Men hvor Gulvet var brillant, og hvor vi dansede.

Du stod et Ojeblik henne hos Mama med hende i begge Haenderne:

-Aa, Fru Franck, sagde Du og lo saadan stille, det er saa dejligt at danse.

Nina var frygtelig. Hun havde stoppet sit Lommetorklaede ned foran paa Brystet og sagde til Kammerherren:

-Kammerherre, se ikke paa mig, Fru Franck siger, jeg er meget for nedringet.

-Nina, raabte Mama gennem den halve Sal. Men "Mollerne", de floj, og Inga Ferder dansede, med den blaa Garnering slynget om Armene, medens Nina lod Hofjaermesteren binde sine Sko midt paa Gulvet:

-Nina, raabte Mama.

-Gud, Fru Franck, hvad skal jeg gøre? naar Baandet springer? Og hun satte sig, midt mellem de gamle Damer, og lo.

Men vi dansede. Jeg horte Kaptajn Bergfeld sige til Mama:

-Det stille Pigebarn er nydeligt.

"Det stille Pigebarn" var Dig, min Pige, og Kaptajnen var en Kender.

Aa, ja den første dejlige Tid: da Sommeren kom og "Syforeningen" flyttede ud i Lunden og vi sad der i en Rundkreds, bag Pavillonen, under Traeerne, mens en af os læste højt. Men paa en Gang blev Nina ked af det og slog til Bogen, saa den røg, mens hun begyndte at synge. Og vi andre lo og stemte i med, saa vi sad og sang lige ud i Luften, op i Lindene....

Men saa kom allerede det Efteraar, da din Moder blev syg.

Du var henne hos os, kan Du huske, da Sofie kom lobende og ude i Gangen spurgte efter Dig. Du havde rejst Dig op fra Bordet og gik, uden et Ord, uden Farvel, bagefter Sofie, der lob hen ad Gaden. Du modte Froken Fischer og tog fat i hende og talte med hende og gik igen, hurtigere og hurtigere.

Jeg stod ved vort Vindu og vilde følge efter, men jeg ved ikke ... jeg var bange, saa angst, at maaske var hun dod, og jeg sagde til Mama:

-Gaar Du ikke med?

Og vi tog Tojet paa og gik og kom ind i Jeres Stue, hvor alle Moblerne var flyttet, fordi de havde loffet din Moder og maatte bæere hende; og Doktoren kom og Stuen blev fuld af Folk, til Doktoren sagde, de skulde gaa, og Froken Fischer kom lobende med Is i en Skaal og blev ved at sige, mens hun graed:

-Men hun har heller aldrig taget mod Raad, hun har heller aldrig taget mod Raad.

Jeg blev hos Dig om Natten og vi sad og vaagede inde i Dagligstuen og horte alle Uhrene dikke og melde med snurrende Klokkeslag de langsommelige Timer.

Og vi horte Vaagekonen hviske til Sofie og skifte Isen og vi sad igen og horte Uhrene....

Men Du, Stakkel, vaagede mange Naetter siden.

* * * * *

Farvel, nu, min Pige. Gid det nye Aar maa bringe Dig rigtig megen Glæde. Vi paa Villaen, det ved Du da, onsker Dig det Allesammen.

Og saa et Kys i Anledningen, skont Du ved, jeg afskyer det Veninde-Kysseri. Ungerne hyler, jeg skal hilse Dig.

Din Olivia.

Ida Brandt lukkede Brevet og sad med Hovedet støttet mod Karmen. Ovre bag Soerne tændtes Lygterne, en efter en. Hun horte Josefina, der bragte Aftensmaden og gik, og de Gamle paa Stuen, der begyndte at vende sig i deres Senge.

Hun blev siddende, endnu et Ojeblik.

Men pludselig raslede Nøglerne i Doren hos Kvinderne, og hun sprang ned med et Saet, saa hun vaeltede Stolen: Det kunde være Professoren, han kom til saa mange Tider, og der var ikke tændt Lys.

Men nej, det var Hr. von Eichbaum fra Kontoret, der sagde:

-Maa jeg gaa igennem, Froken?

-Vaers'go'.

Hun tændte Lys, hun var blevet ganske stakaandet af Forskraekkelsen.

Hr. von Eichbaum blev staaende, mens hun tændte:

-Det er s'gu saert, sagde han med sin lidt snovlende Stemme: saa meget jeg er kommen til at taenke paa Ludvigsbakke, siden jeg er kommen ud paa dette forbandede Kontor.

-Men der var osse saa dejligt, sagde Ida med en Stemme, som saa hun det for sig: saa dejligt der var ud over Braestrup.

-Ja, der var rart, sagde han og smaekkede med sine Laeber: det var den Gang.

Han blev staaende, mens hun hentede Stigen for at taende Gasblusset over Doren til "A" og gik op ad den:

-Nej, sagde han og saa op paa hende: der var s'gu ikke mange som gamle Konferensraad.

De vekslede endnu nogle Ord, mens hun gik ned igen og ind paa "A". Herren derinde, der sad i den store Hvilestol, loftede kun Hovedet, folgende hende med sine store, overskyggede Ojne, mens hun tændte Lysene paa hans Bord.

-Hvem er det egentlig? spurgte von Eichbaum, da hun kom ud igen.

-Jeg ved ikke, sagde hun: en Doktor ...; og mens hun halvt lo, sagde hun:

-Han er den eneste, jeg er forskraekket for.

Eichbaum lo: Han lader s'gu da til at vaere meget stilfaerdig....

-Ja, men jeg ved ikke ... det er ligesom han lignede et Spogelse....

-Et Spogelse?

-Ja, sagde Ida ligesom forlegent: et Spogelse af et Menneske.

Hr. v. Eichbaum blev ved at le, uden at hans Blik slap hende.

-Naa, Godaften, Froken.

Hr. v. Eichbaum nikkede og lukkede sig ud, og Ida krob op ad Stigen for at taende Blusset over Doren til "Salen". Inde fra Kvinderne horte man en skingrende Mumlen. Det var Froken Benjamin, hun blev altid urolig hen mod Aften.

Ida Brandt stod uvilkaarligt og nynnede ganske sagte, mens hun delte Smorret af til Aftensmaden: hun taenkte paa Olivias Brev.

Og saa paa Ludvigsbakke.

Patienterne, der havde Kaelderarbejde, kom op igen og begyndte at vandre rundt i Forstuen, urolige, underligt nussende, uden at laegge Maerke til hinanden, mens deres Tofler klaprede, blev ved at klapre hen over Gulvet.

Lange Bertelsen, der "var gaaet istaa", gik ud og ind til Vaskebaekkenet i Kokkenet og skyllede Haender, et Par rodlige, klamme Haender; hvert tiende Minut skulde han skylle de Haender, som skulde han tvaette dem for tusindfold Synd.

-Naa, Bertelsen, De er jo ren, sagde Froken Brandt.

-Ja, sagde han og holdt med et op at vaske sig, som om han ikke mere huskede det. Han gik hen til Bordet, stod og saa lidt paa hende, saavidt han kunde, for hans Ojne var aldrig paa et Sted--:

-Men hvad skal jeg her? sagde han med et Stod:

-Vil De sige mig, hvad jeg skal her? hans Stemme haevede sig paa Gentagelsen.

-De skal jo blive rask, Bertelsen, sagde Frokenen og blev ved at smore Maden.

-Rask, han lo, som han snaerrede, og man saa alle hans taette Taender; det var, som de var det eneste, der havde Farve i hans Ansigt, de glinsede:

-Rask--her, hvor man er lukket inde.

-Og saa skal De spise, sagde hun: og saa er jo den Dag gaaet, Bertelsen.

-Ja, ja, raabte hun ind paa "Salen", hvor de to Patienter allerede havde sat sig til Bords ved Enden af Sengene og slog i Gulvet med Toflerne af Utaalmodighed: nu kommer jeg jo....

Hun lyttede forst ved Doren til Froken Petersen, der sov saa fast endnu, at man kunde hore hendes Aandedraet helt herud.

-Froken Petersen, raabte hun og bankede: De maa op.

Aandedraget horte op, og langt om laenge kom der et sovnigt "Ja". Froken Petersen havde Nattevagten. Ida gik med Maden ud i Forstuen, hvor Manden med Baelterne drejede rundt endnu.

-De skal spise, Schroder, sagde Ida, lige foran ham, som talte hun til en Dov.

-Hm; han saa kun paa hende.

-De skal spise. Schroder, gentog hun.

-Hm.

-Men det maa vaere nu--hun blev ved at tale saa tydeligt, som havde Manden svaert for at hore--: for nu kommer Laegerne.

Og hun ledte ham ind, foran sig, hen til Bordet.

Man horte allerede Laegerne paa Trappen, og Nogle lod i Doren. Det var Reservelaegen og to Kandidater, bagest kom Froken Helgesen, Plejemoderen, med Journalen. Hun bar den som en Retsbetjent et Aktstykke.

Patienterne rejste sig fra Bordet, og de tre Gamle i Sengene fulgte Laegerne med deres saert halvbrustne Ojne:

-Der er jo ikke noget? spurgte Laegen.

-Nej, Hr. Reservelaege.

Laegen gik alene ind paa "A" og lukkede Doren.

Kandidat Qvam svang sig op paa Forstuebordet og slog Benene sammen:

-Vorherre frels os, sikken en Vagt. Elve indlagt og en af dem "pumpet".

-Var det Opium? Froken Helgesen talte til Kandidaterne forretningsmaessigt som til Kolleger.

-Ja, det er en Klejnsmedesvend ... De si'er, det er Kaerlighed, og nu har de slaebt ham paa femte Time op og ned ad Gulvet--to Mand ... Vorherre bevar's, at Menneskenes Born ikke kan laere at tage det med Ro ... Hvad siger De, Froken Brandt?

Qvam sprang ned, for Reservelaegen kom ud:

-De kan gerne lade Patienten traekke lidt frisk Luft, sagde han; han var allerede ved Doren til Kvinderne.

Qvam gik bagest; han rystede paa Taerskelen sine Ben i de hvide Sportsbukser, som vilde han ryste Stovet af sine Fodder.

Ida gav de tre Gamle Mad, hun havde en egen, naensom Maade at lofte dem op i Sengen.

Froken Petersen kom ud af sin Stue, vims og forpustet:

-Hvad er Klokken. Jomfru? sagde hun ind til Ida (Frokenen havde ti sirlige Svingninger med Underkroppen for hvert Skridt, hun tog):

-Mit Uhr er gaaet istaa.

-Den er mange, sagde Ida. Den var altid mange, naar Froken Petersen kom op om Aftenen.

-Ak, ja, De er rar og venter. Jeg lober ind til The....

Ida nikkede kun, hun var saa vant til at maatte vente paa de andre en Halvtimer efter Tjenesten. Hun satte sig ind under Blusset i Salen og gav sig til at sy.

Hvor godt hun dog huskede Karl von Eichbaum, nu, hun taenkte paa det, hjemme fra Ludvigsbakke--ham og hans Moder, der altid sad helt oppe ved Bordenden, hun havde altid Konferensraaden til Bords.

Fru von Eichbaum gik Ture paa Klokkeslet og havde de to Stenbaenke i Forvaltergangen, hvor hun hvilede--for sig alene.

Hun sagde altid: Der har vi jo den lille Froken Brandt, som om hun opdagede hende paany hver Gang.

De tre Patienter sad ved Enden af Sengen og spillede Kort med Uldbukserne i Aal hojt op om Benene. Men Schroder vilde i Seng. Han sad i den bare Skjorte paa Sengekanten, Benene hang, som sad Knoglerne lose paa ham.

-Nu maa De helt i Seng, Schroder, sagde Ida.

-Ja, svarede han og blev siddende med ludende Hoved.

Ida maatte rejse sig, for Schroder fik loftet Benene besvaerligt, som var det noget, der kraevde en tung Eftertanke: Saa, sagde hun og slog ned paa Tæpperne med begge Haender: Det er jo meget bedre, naar De ligger ... ikke?

Hun blev ved at hjaelpe med Tæpperne, mens hun tyssede paa Bertelsen: han blev altid saa voldsom ved Kortene. Saa horte hun Froken Petersens Nogler og begyndte at pakke sit Sytoj sammen: hun skulde endnu kun aabne paa "A".

Herren paa "A" sad ved Bordet og loftede kun Ojnene for straks at begynde at skrive igen paa sine store Papirer. Det var altid Tal og Tal, han skrev, saa langsomt som han prentede dem.

-Saa aabner jeg Skodden, sagde Ida og aabnede det høje Vindu.

Froken Petersen stod udenfor ved Kighullet, da Ida kom ud.

Herren derinde rejste sig langsomt, og stille satte han sig op i Karmen.

Uden at rore sig sad han og saa ud i Natten frem mod Stjernerne.

-Hvad er det, han altid sidder og regner paa, sagde Froken Petersen.

-Dr. Qvam si'er, sagde Ida, at han vil finde Lovene ...

-Stakkel, sagde Froken Petersen, der intet forstod, og hun gjorde et Jomfru-kast med sit Hoved, for hun gik bort fra Kighullet.

Ida aabnede Doren til den urolige Gang, hvor hun gik ind. To Portorer holdt en dod Krop mellem sig; dens Arme hang over deres Skuldre, mens de slæbte den.

Josefine, der sad paa Baenken under Vinduerne og skulde have to slove Mandspersoner til at spise, sagde med et Kast med Hovedet over mod

Portorerne:

-Det er osse et Slid, nu har det varet fem Timer.

Portorerne drejede lige ved Doren til "den gode Gang", da Ida skulde ind, og den ene af dem sagde, seende paa det haengende Hoved:

-Det er forresten et paent Menneske.

-Ja, sagde Ida og saa ind i hans Ansigt, hvis Laeber var aabne som en Maskes--og Portorerne vendte sig og slaebte Kroppen videre.

Inde paa den gode Gang stod Celledorene aabne og Patienterne blundede stille i deres Senge. I Spisestuen sad Froken Friis, der havde Friaften og skulde i Theatret, med Kikkerten foran sig paa Bordet, og knappede Handsker:

-Aa, sagde hun: der har vi "Jomfruen" ...

-Hjaelp mig, hva'? hun strakte den ene Haand ud mod Ida, der altid skulde "hjaelpe": jeg kommer meget forsilde.

Ida knappede Handsken, mens Plejemoderen, Froken Helgesen, der sad bag Themaskinen i sin Yndlingsstilling med Armene overkors, sagde med sin meget tydelige Stemme:

-Hvad har det Liv kostet?

-Tak, Jomfru.

Froken Friis spejlede sig en sidste Gang i det lille Spejl i Hjørnet; hun fredede endnu om det Ydre som to og tyveaarig, hun havde haft ubeskaaret for ti Aar siden, og Haaret maatte have sit ganske bestemte Fald i Tindingerne:

-Jeg har faaet det af en Faetter i Aalborg, sagde hun, om Livet.

Froken Krohn og Froken Berg, der drak deres The ved den anden Bordende, sagde:

-Uha, ja, nu skal man til at taenke paa Vintertojet.

Og de begyndte at tale om Hatte.

-Jeg laver mine selv, sagde Froken Helgesen bag Maskinen.

Saa kom der en stor Kvindefigur frem i Doren:

-Her stinker fint, sagde hun og forte en hvid Haand op til en bred Naese, mens hun saa til Froken Friis. Det var Froken Koch, Plejemoderen fra Kvinderne.

-Ja, sagde Froken Friis, der endelig var faerdig og havde faaet fat i Kikkerten: jeg holder ikke af at lugte af Karbol udenfor Anstalten.

-Godnat.

Froken Koch kom ind i Stuen og satte sig henne i Krogen med Haenderne mod sine Knae ligesom et Mandfolk:

-Maa man vaere her lidt? sagde hun.

Og Froken Helgesen, der havde nikket til hende, sagde fra Maskinen:

-Froken Friis holder meget af Klaeder.

Froken Berg og Froken Krohn blev ved at tale om Hatte, og Froken Koch sagde, mens hun kloede sig i det graa Haar, der var surret op i Nakken, som man surrer en Tovende:

-Kob Jer et Par Skindhuer, Born, de varer.

De to lo og blev ved med at diskutere Hattene: de maatte da ogsaa passe lidt til Frisuren; og de begyndte at tale om Haar, mens de to Plejemodre spurgte om de Indlagte.

-Der var elve idag, sagde Froken Helgesen.

-Ja, og et svaert Mas, sagde Froken Koch.

Froken Berg kunde ikke taenke sig sig selv uden Pandehaar.

-Ja, sagde hun: om man havde Brandts Haar.... Gud, Brandt, at De ikke "flammer" det.

-Jeg har altid haft det saadan, sagde Ida.

Men Froken Berg vilde prove at flamme det og begyndte at purre op i Idas Pandehaar med en Lommekam: De er jo ikke til at kende, sagde hun og blev ved at purre op i Haaret: ellers ser De jo ud, som De var vandkaemmet....

Froken Krohn, der sad og saa til med begge Armene paa Bordet, sagde:

-Naa, saa De den ny paa Kontoret? Det kan nok vaere, Nakkeskilningen skinnede....

De snakkede om Hr. von Eichbaum, og Froken Helgesen sagde, hende fra sin Plads:

-Jeg finder, Hr. von Eichbaum er et meget net Menneske....

Froken Koch gav Brillerne et Tryk over Naesen som for at se bedre:

-Naa, sagde hun, det er et af de Mandfolk, der gaar efter Skorter.

-Jeg kender ham, sagde Ida, der sad ganske rolig, med sit purrede Haar: hjemme fra Ludvigsbakke. Hun sagde altid "Ludvigsbakke" ligesom lidt sagtere end alle andre Sprogets Ord.

Men Froken Krohn sagde og lod Fingrene lobe, som spillede hun en Hopsa paa Bordet:

-Manden gaar med Stropper i Benklaederne.

Froken Koch talte om Ludvigsbakke, der laa i hendes Egn, og om den gamle Konferensraad og Konferensraadinden.

-Men hun var vel allerede i Jorden den Gang, De kan huske.

-Ja, svarede Ida: Konferensraadinden var dod.

-Det var en dejlig Kone, sagde Froken Koch: hun dyppede selv sine Bede, da hun var firs ... med Karlestromperne trukne uden paa Skotojet....

Froken Koch lo ved Tanken om salig Konferensraadinden og hendes Uldstromper:

-Men nu er det vel snart tredive Aar siden. Naa; Froken Koch rystede sit Skort fortil; det var en Vane, hun altid havde, naar hun rejste sig: den Vej skal vi jo alle.

-Skal De op, Brandt?

-Ja.

-Saa slaar vi Folge, sagde Froken Koch: Godnat.

De lukkede sig ud paa Trappen ved den gode Gang, og de standsede ved Froken Kochs Dor.

-Ja, sagde Froken Koch i en helt anden Tone og stod lidt ved Doren: Det var et herligt Sted. Hun taenkte paa Ludvigsbakke.

-Godnat, Brandt.

-Godnat.

Ida gik op og lukkede sig ud og ind ad Dorene henover Loftet og kom ind i sit Vaerelse. Hun taendte Lampen, der var daekket af en Sommerfugl (der var rundtom i Stuen saa mange smaa Ting, som hun og Froken Roed sad og lavede under Nattjenesten, for at pynte) og hun stod lidt foran Kommoden og saa paa Billedet fra Ludvigsbakke, med det hoje hvide Hus og Plaenen foran med den nye Flagstang, og alle de Unge, der sad paa Trappen op ad Trinnene.

Der sad jo ogsaa Hr. von Eichbaum ... jo, det var ham ... hun havde vist ikke lagt Maerke til ham paa laenge. Men hun huskede godt, Billedet var fra det Aar, da han var kommen hjem fra en Skole i Svejts og altid laa paa Graesplaenen saa lang han var....

Og der stod Konferensraaden ved Flagstangen....

Hun gik hen til Chatollet, slog Klappen ned og tog et Par andre Billeder frem. Der var det fra Soen. Hun blev staaende med det og smilte: hm, naar det var tort og der var Lavvande, og alle Herrerne og Agnes Linde vadede ud med bare Ben og pjaskede rundt mellem alle Fiskene. Hvor de morede sig saa. Men en Gang havde en Gedde bidt Agnes Linde i Laeggen, saa Dr. Didrichsen maatte hentes.

Det var Fru von Eichbaum, som sad der paa Bredden, under den hvide Parasol.

Hun lukkede igen Skufferne, der endnu var fulde af saa mange af Moders gamle Ting.

Ida laaste sin Dor, for hun gik i Seng. Hun taenkte paa Olivia og hendes

Born og paa Nina med hendes fire lange Dreng, som hun havde set ifjor, og paa sin Fader og paa sit Hjem--derhjemme paa Ludvigsbakke.

Hun saa den store hvide Laenge i Godsforvaltergaarden og Stuerne, hvor der var saa "blaest" og saa stille, med Blomsterne, i hvert Vindu fire og fire i de maledede Potter; og Faders Konkylie, som hun aldrig maatte rore, skinnede rundt om i Hjørnerne.

Og hun saa Kontoret, naar hun bankede nederst nede paa Doren, da hun var ganske lille, og kom ind og sagde, de skulde spise. Faderen sad i sin lange Laerredsfrakke ved det gronne Bord, med den gamle Straahat paa--for han "tog altid Haaret af", naar han var i Kontoret--og hun krob op i den store Armstol og ventede: alle "Fa'rs Fugle" sad rundtom, i deres store Kasser, under Glas.

Moderen aabnede Doren:

-Brandt, jeg venter med Maden.

-Ja, min Ven ... er Barnet her? ... naa....

Og han tog ned om Ida med et Par kaerlige, aandsfravaerende Haender:

-Ja, min Ven, ja, min Ven.

-Hatten, Brandt, sagde Moderen.

De gik ind. Ida stolprede ved Siden af Faderen, der trykkede hende ind mod sit Knae, saa hun snublede over hans Stovler.

-Brandt, sagde Moderen, jeg ved ikke, hvordan Du gaar med Barnet.

Efter Middag satte Faderen sig hen i Sofaen med et Lommetorklaede over sit Ansigt, Moderen sad i sin Stol ved Vinduet. Lidt efter sov de ind.

Ida listede sig stille rundt og lukkede Dorene paa Klem. Saa satte hun sig paa en Skammel, mens Foraeldrene sov.

Efter Middag gik Moderen og Ida til Kaffe hos Madsens i Skolen. Den laa ved Kongevejen, hvor Vognene kom forbi. Der korte Apotekerens Frue fra Braestrup.

Hun havde jo nu kobt sig en Symaskine i Kobenhavn.

Ja, Madam Madsen havde vaeret henne at se den. Men hun troede nu, det var holdbarere i Haanden.

Moderen nikkede.

-Men De ved jo, de skal prove alt i Apoteket, sagde hun.

Ida sad paa en lille Stol og laerte at strikke og havde sin egen lille Kop.

Naar Moderen og Ida gik hjem, tog de Vejen forbi "Gaarden". Der braendte kun, hos Froken Schroder og henne hos Forvalteren, to ensomme Lys.

-Godaften, lod det. Det var Forkarlen, Lars Jensen, han rejste sig fra en Baenk.

-Godaften, svarede Moderen.

Og de gik videre, ind i den mørke Godsforvalter-alle.

Hjemme horte de Latter helt ud i Gangen. Det var Skovrideren, som var kommet over til The. Moderen gik ud for at lave til, og Ida kniktede først for Fruen, en ganske spæd lille Dame, der havde givet Livet til elve Drengene, og hvis Ojne var blevet større og større for hver Fødsel--og saa for Skovrideren.

-Naa, hvordan gaar'et med Tosen, sagde han og loftede hende op i begge Arme, med et Sving. Lund var en vældig Mand i Bredden, der lo, saa han blev rød helt ned i Nakken.

-Lund, Lund, Du er saa voldsom, sagde Fruen: Du er kun vant til at tumle med Drengene.

-Uha! sagde Lund og blev ved at svinge hende: hun har s'gu godt af'et. Det sætter Blodet i Bevægelse.

De gik ind at spise: Aa, sagde Fru Lund (for der var intetsteds, hvor der var saa mange konne Ting paa et Bord som hos Godsforvalterens): hvor maa det være dejligt at kunne holde alting saadan som De, Fru Brandt.

I Skovridergaarden gik det lidt hulter til bulter; elve Efterkommere var mange.

De talte om Egnens Nyt og om Symaskinen. Skovrideren havde været inde at se, hvordan den lob.

-Man skal jo syne Kunstværket, sagde han.

-Det er jo en Haandmaskine? sagde Fru Brandt.

-Ja; men Fanden ved, om det holder.

-Jo, Lund, sagde Fruen og saa hen for sig: det maatte nu alligevel være rart i et Hus, hvor der er mange at sy om.

Lund bare lo:

-Naa, fodsilfverhjelmen--Apotekerfruen anbragte dette sit Frokennavn under Mogensen paa sine Kort--kunde s'gu nok blive færdig med at sy sin Smule Skorter i Haanden.

-Men der er jo dem, sagde Fru Brandt, bydende et Fad frem: som gerne vil være blandt de første til at ha'e en Ting.

-Og naar man saa, sagde Fru Lund, ikke har andet at tænke paa, saa er det jo rimeligt.

Fru Lund, der altid talte i en Tone, ligesom hun tyssede paa nogen, gik over til at tale om Prisen paa Smorret:

-Nu var Levy igen gaaet fire Skilling ned.

Fru Brandt forstod det ikke, for hun havde hele Tiden holdt Prisen.

-Ja, sagde Fru Lund og rystede paa Hovedet, hvor hun i Nakken havde fire smaa Kroller, som var ombunden med et Flojlsbaand: men det kommer vel af, at det hjemme hos os ikke altid arter sig ligedan ... Gud ved, hvordan det gaar til.

-Saa ta'er vi os en Snaps, Skovrider, sagde Brandt, der sad og saa, saa paa den ene og saa paa den anden: Har Barnet noget?

Ida smurte selv med en Kniv uden Egg: Man maa vaenne Born, sagde Moderen: de har godt af det.

-Skaal, Forvalter, sagde Skovrideren, og de talte om, naar Konferensraaden kunde ventes. Det blev naeppe for om et Par Maaneder, i Slutningen af Juni.

-Naar det konne er af Skoven, sagde Skovrideren.

Efter Bordet skulde Ida i Seng. Faderen tog hende op paa sit Knae, da hun sagde Godnat, og lod hende ride.

-Du stoder s'gu Peber med Barnet, sagde Skovrideren og lo, og Ida sagde Godnat til de andre, en efter en.

Skovriderens gik Klokken ti.

-Har Du Armen, sagde Lund, for mørkt er det.

-Madam Brandt er s'gu lidt stikken alligevel, sagde han: hun kan s'gu ikke glemme, En har kendt hende som Husjomfru ... og de Ting.

-Men de er dog hjælpsomme, Lund, sagde hun.

Til det svarede Skovrideren ingenting. Men hun fylder jo godt for en Bordende, sagde han kun.

-Og hvor er der sirligt, sagde Fruen. Det var altid hendes dybe Undren, naar hun var hos Fremmede.

Lunds gik hjemad.

Men Fru Brandt var rundt at lukke for sine Solvsager.

... Ida havde Barneselskab, som skulde vaere nu, for Konferensraaden kom.

Bornene drak Chokolade paa Hojen, der stodte op til Herskabets Have.

Smaapigerne sad, stivede, paa Rad. Kroens to sad ved Enden af Bordet i skotsktaernede Vinterkjoler og med Orenringe, mens de alle drak og spiste.

Fru Brandt, der gik omkring, i hvidt Sjal, og skaenkede, sagde:

-Ingeborg har vist ingenting?

Ingeborg var Herredsfogedens Eneste og havde filerede Halvhandsker med graa Slojfer.

Man horte ikke et Kny.

Ida, der var den mindste af dem alle, gik rundt og viste sine Dukker frem til dem, der var faerdige; mens Skovriderens to yngste, Edvard og Karl Johan, der havde sprukne Haender, (Gud ved, hvordan det gaar til, sagde Fru Lund: men alt Snavs falder i de Drenges Haender) slog frem mod Kagefadene med et pludseligt Tag, som om de rapsede, hvad de nod.

-Sofie, sagde Fru Brandt, der saa ned over det stille Bord: der er ikke noget dernede; som gjaldt det kun om at fylde i dem.

-Nej, Tak, sagde Ingeborg, hvem Fru Brandt bod igen: vi spiser til Middag saa sent.

Kroens to havde vendt Overkopperne.

Brandt kom frem nedenfor Hojen, hans Benklaeder kom saa let ind i Skoene bagtil, naar han gik:

-Naa, naa, her er Selskabet, sagde han og kom op: Har I faaet no'et? sagde han. Naa, naa, han gik rundt og kneb dem i Kinderne og naevnte forlegent deres Navne, for han vidste ikke andet at sige, mens Smaapigerne skubbede sig og saa ned i deres Skorter.

-Men saa skulde I lege, sagde han.

-Saa skulde de lege, gentog han til Konen.

-Men der er maaske nogle af Bornene, der vil ha'e mere, svarede Fru Brandt.

-Nej, sagde den aeldste fra Kroen kort, bag Overkoppen, afgorende det for alle.

-Men saa skal I lege, blev Faderen ved i samme Tone, han vidste ikke, hvad de skulde lege.

-Vi kunde kaste med Lommetorklaede, sagde Ingeborg fra Herredsfogeden, mens Smaapigerne blev siddende rodhovedede og stille.

-Ja, ja, men Born maa stoje, sagde Brandt, Born maa stoje, de maa rore sig. Og paa en Gang sagde han, helt forpint:

-Jeg henter Schroder, min Ven, og gik.

Skovriderens to mumlede no'et om, at det med Lommetorklaede forstod de ikke, og de stillede sig op og mulede henne ved et Trae.

-Ja, vil Du begynde, sagde Ida, der hang paa Kanten af en Baenk ved Siden af Ingeborg og hun rakte hende et Lommetorklaede, som var alt for lille til at kastes.

Brandt lob gennem Haven, ind gennem Herskabets Laage. Oppe i Hovedbygningen stod alle Dore paa vid Gab og der lugtede af stivede Gardiner og Renlighed.

Froken Schroder stod midt i Salen paa en Stige, i de bare Stromper: hun holdt af, i en travl Vending, at kaste Skoene:

-Beva'rs, Godsforvalter, De vil hente mig, raabte hun og lod Armene falde.

-Ja, lille Schroder, De maa over ... det kommer ikke i Gang, sagde Brandt, der skod Brillerne op og ned: man ved jo ikke, hvorledes de Born skal moeres. Han rykkede op i begge sine Benklaeder:

-Jeg tror, der er halvtreds, sagde han.

-Josses, ja, og Schroder tog sig til Haaret: men her ligger jeg midt i det.

Schroder saa sig rundt, der laa Gardiner paa alle Stole: Og imorgen har vi dem, sagde hun. Hun kom ned af Stigen og fik Skoene paa sig med et Klask: Det er grueligt med den Varme om Benene, sagde hun.

Schroder havde det med Varme allevegne, og fra den forste Junidag var hun evig paa Vej gennem Haven med et Lagen; hun badede i Dammen: Der er ingenting paa Jorden som Vand, sagde hun.

-Naa, i Guds Navn, hun saa til Gardinerne: saa haenger vi op inat.

Nede paa Hojen var de begyndt at trille med Laag.

-Vor Herre bevares, sagde Schroder og saa ud over Gruppen: hvad er dette for en Altergang? Her maa vi ha' Benene rort.

Hun fik Bornene op i Raekker og de begyndte at marchere. Ida tog hende i Haanden og, da de var gaaet et lille Stykke, kom Herredsfogedens Ingeborg og tog Schroders anden Haand:

-Se, sagde Foged-Barnet til Schroder, jeg har Broncesko.

Men Skovriderens Dreng gik og klaskede Kroens Pigebarn bagi, for de kom sidst.

Lidt efter legede de Enke nede ved Dammen. Brandt var fulgt med og af lutter Glaede stod han Bornene i Vejen, hvor de saa skulde lobe:

-Nu ka' man da hore dem, sagde han.

-Ja, sagde Schroder og skod til sine AErmer: men jeg har tolv Fag at haenge op.

Fru Brandt og Sofie gik, lige ranke, med Fadene med Smorrebrod, gennem Haven op paa Hojen for at daekke.

Ida var saa lykkelig. Hun lob to Gange hen og kyssede Schroder paa Haanden, uden at sige et Ord ...

"Herskabet" skulde i Skoven paa to Vogne og var svunget ud af Indkorselen, mens Konferensraaden sad midt i Ungpigevognen som en Bisp. Fru Brandt gik over til Hovedbygningen med Stedets Avis.

Schroder stod i Fadeburet, hvor hun havde pakket Madkurvene.

-Pyh, jeg har ikke et Stykke under, sagde hun og slog sig fortil, paa den Sirtses: Og nu kan man begynde at rydde op i Gaestevaerelserne.

Hun lob ud gennem Kokkenet, hvor tre tilbundne Husmandskoner passede Folkenadveren, og over Gangen ind i Gaestevaerelserne.

-Naa, sagde Schroder, her flyder det.

Alle Dorene mellem Kamrene stod aabne og Kufferterne havde ingen lukket. Kjoler og Skorter laa der og hang der. Schroder snakkede, mens hun haengte op og flyttede.

Fru Brandt sagde ikke noget, men gik rundt og loftede Nederdelene op, saa hun kunde domme om Stofferne:

-Ja, de kan, sagde hun.

-Naa, sagde Schroder og vendte sig; hun var iforvejen: med Undertøjet er det nu ikke altid saa stort hos de Kobenhavnere ... Det kan man se paa saa tit her maa vaskes.

Fru Brandt svarede ikke og talte ikke, (det var til ingen Tid Fru Brandts Art at sporge, hun brugte kun sine graa Ojne), mens Schroder lob foran og regerede og snakkede:

-Ja, Gud ved, hvad det kan bli'e til med Froken With og Falkenstjerne ... Men de passer, ved De hvad, lange Mandfolk med smaa Koner--det slaar altid til....

-Og hun er en nydelig Pige, sagde Schroder.

Hun slog en Kuffert til og sprang i Tankegangen:

-Froken Adlerberg, sagde hun, har et Liv, ved De, det var nydeligt at ha'e ved en Lejlighed. Naar man kunde la'e Jomfru Jensen komme et lille Lob herop fra Braestrup en Middagsstund....

Jomfru Jensen var Syjomfruen i Braestrup og hun tog undertiden et Monster i Gaestekamrene om Sommeren.

-Det er "Garibaldi", forklarede Schroder, der gik ind i det inderste Vaerelse, hvor to straenge Kufferter stod lukkede med Laas og Kjolerne hang paa Knagerne, indvundne i Tyl.

-Det er Fru v. Eichbaums, sagde hun.

-Froken, Froken, raabte Ida udenfor Vinduet.

-Der er Barnet, sagde Schroder og strakte sig frem og loftede "Spirrevippen" ind, for hun loste et langt og bredt sort Moireeslaeb ud af et Tyl, helt frem i Stuen.

-Det er hendes Slaebkjole, hva'? Den er foret.

Mens Ida stod og stirrede op i det meget Silke, lo Schroder og holdt Skortet ud over hende som en Kaabe; men Fru Brandt folte ind paa Foret:

-Foret er af gammelt, sagde hun.

-Ja, sagde Schroder, men ved De hva', det er dog storartet, hvad de faar ud af 'et.

Det var altid Schroders Undren overfor Kobenhavnerne.

-Og saa gaar vi, sagde hun.

Da de kom til det sidste Vindu, satte hun med et Tag Ida ud paa Graesgangen igen:

-For ellers vokser Du ikke, sagde hun og lo: Og saa skal der taelles til Vask.

-Ja, jeg kan vel ikke vaere til nogen Tjeneste, sagde Fru Brandt, der allerede stod i Gangdoren.

-Aa nej, sagde Schroder, man maa selv gaa og stampe i 'et.

Hun blev staaende et Ojeblik paa Trappetrinnet og saa efter Fru Brandts Ryg, mens Fruen gik hen over Pladsen:

-Jeg tror, det bli'er Torden, sagde hun saa og pustede: Gud give, det vilde.

De tre Husmandskoner gik stille inde i Kokkenet. De var paa sorte Uldsokker, skont der var Stengulv.

Ovre hos Brandts var Madam Madsen kommen fra Skolen. De omgikkes ellers aldrig saameget i Sommertiden:

-Man ved jo det, sagde Madam Madsen til Madam Ludvigsen, at man paa "Gaarden" er god nok om Vinteren.

Godsforvalteren gik urolig ud og ind, han fik altid Mindelser i Knaeene, mod Torden. Og det trak ogsaa svaert op med Skyer nede over Braestrup.

Madam Madsen havde saamaen ogsaa, sagde hun, allerede sat Tykmaelk hen, for Madsen varede mod Torden det forste, han stod op om Morgen. Han folte det jo i Hugget.

Madsen havde faaet et Sabelhug i forste slesvigske Krig og var Formand for Vaabenbrodreafdelingen.

--Schroder stod om Aftenen helt nede ved Vejen for at se efter Vognene; for det lynede allerede nede bag Braestrup, og Fru von Eichbaum var altid saa raed ved at kore og nu endda, der kom Uvejr til....

Godsforvalterens Piger lob hende hujende forbi med Lagener fra Blegen, og inde i Avlsgaarden horte hun Forvalteren, der raabte, at Lugerne skulde lukkes--da begge Vognene kom, alt hvad Tojlerne kunde holde, nede paa Vejen. Konferensraaden sad i Kalechen hos Fru von Eichbaum.

Pigerne i Hovedbygningen slog Vinduerne i, og Konferensraaden begyndte at raabe straks nede ved Indkorslen:

-Er der lukket? er der lukket? mens Forvalteren kom lobende ud af Avlsgaarden i en stor Kappe.

Gaesterne, der var angst og stivlemmede, kom af nede ved Trappen. Fru von Eichbaum var hvid som et Lagen og gik ind i sin Stue og taendte Lys bag nedrullede Gardiner. Hun var altid angst, "naar Elementerne rasede".

Konferensraaden, der gik gennem Stuerne for at se, om Krogene var paa, raabte, de skulde blive samlede; og Schroder lob gennem Regnen over til

Godsforvalterens, der kom tilbage med hende. Ida trimlede afsted med Hovedet stikkende ud af en lang Kaabe, og Madam Madsen var med, for hun havde ikke turdet gaa hjem.

-I Hus, i Hus, raabte Schroder, som havde Karl Eichbaum paa Skodet.

Men Froken Rosenfeld havde taget en Badehaette paa og stod midt paa Plaenen og fangede Regnen i Haenderne.

-Gaa i Hus, raabte Konferensraaden til hende, og leende, med bojet Ryg, lob hun ind under Glastaget.

-Her, sagde Froken Adlerberg og fangede hende. De sad eller stod alle paa Havetrappen nu og saa gennem Regnen ud mod de lydlose Lyn.

-Her, sagde Froken Adlerberg og tvang Froken Rosenfeld ned paa en Plaid.

De talte alle halvsagte, seende frem mod Himlen, der blev morkere, fortællende om Uvejr og Lynnedslag.

-Ja, sagde Forvalteren med sin traee Stemme: da Aggersogaard braendte. Konferensraaden husker, det var en tung Time, for vi fik Kre'turet ud....

Forvalteren tav lidt, der kom et Lyn, staerkere end de andre:

-Men begge Baronens Koreheste, sagde han igen, de sled sig fra os ... det var skammeligen.

-Ja, sagde Konferensraaden, som stod ved Siden af Brandt, her stod vi to, da den gamle Flagstang fik sit....

-Ja, Hr. Konferensraad.

Og Konferensraaden sagde igen, med den samme Stemme:

-Det var det Aar, da min salig Kone dode.

Madam Madsen nikkede: hun huskede det.

Lynene blev klarere og fler: i deres Lys saa de Kvaeget ude over Markerne og Husene i Braestrup. Alle tav med Undtagelse af Froken Adlerberg, der hviskede til Hr. Feddersen i Ministeriet:

-Hjemme paa Landstedet ruller vi Gardinerne ned, taender Kronerne og danser, sagde hun og havde lavet en Vifte af sin Havehat.

Regnen blev voldsommere og lod som Trommeslag paa Taget, mens Popleerne ved Indkorselen svajede ud, bojende sig som skulde de knaekkes.

-Der er det, sagde Forvalteren stille: det forste Dron god sig op imod dem.

Froken With greb Lojtnant Falkenstjerne, der havde sat sig paa Trinnet ved hendes Fodder, i Skuldren:

-Hor. Og hun sagde med en spaed og lille Stemme:

-Hjemme gaar Mo'r og jeg altid ned i Kaelderren.

Der kom igen et Lyn, og Schroder talte halvhojt, til Braget kom.

-Det er over Ringsgaard, sagde Konferensraaden, der kendte hver Plet og hver Afstand i Egnen.

-Ja, Hr. Konferensraad.

De fik ikke talt ud, for det lignede igen. Glimtene kom fra to Sider, som brudte, lysende Straaler, og de saa Sletten, hvor Kvaegget flygtede i store Kredse, og hele Himlen, hvor de sortrandede Skyer ligesom Stridsvogne rullede op imod dem.

Ingen talte mer; kun Froken Rosenfeld, der sad med opmaerksomt fremstrakt Hoved, hviskede stille:

-Hvor det er dejligt, hvor det er dejligt ...

Mens Madam Madsen uafsladelig sad og bevaegede Laeberne og Ida havde boret sit Hoved ind under Moderens Arm, og det lignede igen.

De saa en Rytter saette ind ad Avlsporten og en Mand i Kappe kom lobende over Pladsen. Det var Skovrideren, der kom fra "Fruens Skov" og ikke turde ride videre for Dyret....

Tordenen tog hans Stemme, og det var saa mørkt, at man knap saa hans Ansigt, mens han sagde:

-Det braender Vesten for Braestrup--det var en svaer Flamme....

-Var det hos Christen Nielsen? sagde Konferensraaden. Og de sagde halvhojt nogle Ord om, hvor hojt han havde assuredet.

-Det er dog ikke hyggeligt, hviskede Froken Adlerberg til Kandidaten og havde foldet Haenderne om sin Havehat.

Men Schroder slap Karl von Eichbaum, Drengen, og lob pludselig ind til Fru von Eichbaums Dor. Gennem Noglehullet saa hun hende sidde ubevaegelig og bleg foran sine Lys.

Froken With havde ikke sluppet Falkenstjernes Skuldre og han maerkede hendes Haand iskold ved Siden af sin Kind. Naar Lynene kom, saa han hendes Ansigt, lighvidt, og hendes Ojne, der saa ud, som var de gronne.

-Froken With, Froken With, sagde han.

Der kom et nyt Lyn og et nyt Brag, som blev et uhyre Jernlegeme slyngt til Jorden ved deres Fodder:

-Nu gaar der vel igen en Eg, sagde Skovrideren, der uafsladelig sad og taenkte paa sine Skove.

Ingen talte og ingen vilde kunnet hore. Naar Dronet dode hen et Minut, horte de Kvaegget, der brolte paa Marken, og Faarene, der braegede klagende.

-Det er hos Christen Nielsen, sagde Brandt. Et Nu saa de Brandskaeret, bag Laderne, i Morket.

-Pas Avlsgaarden, sagde Konferensraaden til Forvalteren.

Et Lyn brod frem som et hvidlysende Vridbor foran deres Ojne, og Forvalteren lob og slog ud med begge Arme som en Mand, der blaendes, og lob igen, mens Braget lod, et Brag som af tusinde Ting, der sondres og knuses; mens Ida, der rev sig los fra sin Moder og sanselos styrtede sig hen mod sin Fader, med en alt gennemskaerende Stemme skreg:

-Fa'r, Fa'r; og hun gemte sig ind ved hans Ben.

Falkenstjerne havde taget Froken Withs Haender: Froken Emmy, sagde han, det var forste Gang, han naevnte hende ved Fornavn.

-Froken Emmy.

-Ja, ja, hviskede hun og vidste ikke, hvad hun svarede, mens han beholdt hendes Haender.

Der var ganske stille nogle Ojeblikke, og man horte kun Regnens tunge Fald.

Saa sagde Froken Rosenfeld til Kandidat Feddersen, til hvem hun ellers naesten aldrig talte, med en sagte, ligesom aerbodig Stemme, og tog sig langsomt hen over Panden:

-Hvor det dog var skont.

De sad alle tavse, som om de endnu ventede. Men Lynene blev blegere over Markerne og Dronene dode hen. Det var som en kvaegende Kolighed slog op af al Jorden, og Regnen stilnede. Saa saa de, vest paa Himlen, Stjernerne igen. Madam Madsen sad og fortalte Kandidaten om Madsens Hug og Konferensraaden og Skovrideren gik ned ad Vejen for at se efter Branden hos Christen Nielsens.

Regnen var mild og lind. De horte dens Fald mod Taget som en sagte Rislen, og dens Draaber fyldte Natten som med et lysende Stov.

Saa begyndte Froken Rosenfeld, der sad med Hovedet i sine Haender, at synge sagte.

Falkenstjerne sad endnu med Froken Withs Haender i sine:

-Syng med, sagde Froken Rosenfeld og vendte Hovedet om imod dem. Og halvsagte, naesten nynnende, sang de unge Piger:

Flyv Fugl, flyv over Furesoens Vove,
snart kommer Natten saa sort.
Alt ligger Sol bag de daemrende Skove,
Dagen har listet sig bort.
Flyv Du kun hjem til din elskede Mage,
til de gulnaebbede Smaa;
og naar imorgen Du kommer tilbage,
sig mig saa alt, hvad Du saa.

-Se, sagde Brandt. Ida var falden i Sovn i hans Arm, med Hovedet ind mod hans Skulder:

-Se Barnet, hviskede han og bojede sig ned mod Froken With. Han saa saa lykkelig ud, mens de sang igen og Skovrideren faldt ind med, nede fra Indkorselen med sin daempede Bas:

Flyv Fugl, flyv over Furesoens Bolge,
stræk dine Vinger nu vel.
Ser Du to Elskende, dem skal Du følge,
dybt skal Du spejde deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa maa jeg og vide
Kærligheds jublende Lyst.
Alt, hvad et Hjerte kan føle og lide,
burde jo tolke min Rost.

Sangen dode hen.

Ude i Natten var Regnen ophørt, og de gik alle ned ad Trinnene
(Falkenstjerne og Froken With gik ved Siden af hinanden) og stod og
aandede langt ud i den svale Luft.

Saa kom Schroder med en vaeldig Bakke. De maatte sandelig ha'e noget,
sagde hun, ovenpaa den Forskraekkelse.

Men de blev ved at gaa ude i Gangene en Tid. Saa blev der let og skreget
nede paa Vejen. Det var Konferensraaden, der havde taget et Kys hos
Froken Adlerberg.

Lidt efter skiltes de.

Brandt bar stadig Ida. Han listede paa de lange Ben for ikke at vække
Barnet.

Da alle var til Ro, gik Froken Rosenfeld ud ad sin Dor og sagte op ad
Trappen. Hun aabnede et Vindu i Gavlen og satte sig i Karmen med
Haenderne om sine Knae.

Der saa hun Dagen bryde frem.

--Det var den nittende August, og hele "Ludvigsbakke" var i Bevaegelse.
Det var Konferensraadens Fodselsdag imorgen og han fyldte halvfjerds.

Schroder lagde Vandkringler og bagte. Hun stod i en Damp. Kokkendoren,
havde hun laaset af med en vaeldig rusten gammel Nogle:

-Idag ka' vi ikke ha' Kokkenskrivere, sagde hun.

Noglen hang i Lommen paa den Sirtses og slaskede hende om Benene.

De unge Piger bandt Guirlander i en Krog af Lunden og lob forbi
Godsforvalterens Hoj med Klaedekurve med Gront. Fru Brandt, der lignede
en Skildvagt med Gevaeret i Hvil, sad paa Hojen med Ida, indtil Froken
Rosenfeld gik op ad Hojskraenten og loftede Ida ud over Stakittet:

-Hende ta'er vi med os, Fru Brandt, sagde hun.

Nede i Lunden lo og snakkede de, saa man horte dem langt bort, mens de
surrede Egelov og Asters om Klaedesnorene.

Froken Adlerberg bandt med Handsker paa:

"For det frygtelige Stads snaerer Ens Fingre, sagde hun og trak hvert
tiende Minut Handskerne af for at vise Feddersen, om hun ikke fik rode
Maerker.

Ida gik rundt og bukkede sig og samlede alle de glemte Asters op fra Jorden og lagde dem i Skodet paa Froken Rosenfeld.

-Tak, lille Ven, sagde Froken Rosenfeld.

Apotekerfruen, der var fuld af Garneringer og sad ved Siden af Froken Adlerberg, sagde:

-Ja, det er frygteligt med Haenderne. Franz (det var Apotekeren) taaler heller aldrig, at jeg rorer mig for mine Haender.

-Det gaar bort med lidt Glycerin, sagde Froken Rosenfeld:

-Tak, min Ven.

Det var Ida, som blev ved at samle Blomster med altfor korte Stilke.

Brandt kom til, han gik til og fra, med alle ti Fingre ravnsorte af Krudt: han lavede Raketter og farvede Lys nede i Kontoret.

-Jo, sidste Aar, sagde han, var de rigtig gode--de gik alle af undtagen en. Men da Etatsraaden blev Konferensraad, havde Eriksen, min Fuldmaegtig, lavet en Sol ... det var kont.

Brandt stod foran Froken Rosenfeld:

-Naa, De har Barnet, sagde han og smilte og klappede Ida henover Haaret med de sorte Fingre.

-Men De skulde passe paa Deres Hoste, Hr. Godsforvalter, sagde Froken Rosenfeld.

Brandt gik og hostede slemt paa det sidste.

-Puh, de unge Piger pustede og rystede deres Skorter:

-Hvor mange Alen har vi nu!

Og den ene svang Guirlanden som et Sjippetov, mens den anden tog fat og begyndte at synge:

I Skov, hvor Bossen knalder,
hvor Jaegerhornet gjalder
og Hundekoblet goer.
Hvor Fugl med knaekket Vinge
og Dyr med saaret Bringe
forbloder sig og doer--

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh, hvor Hundekoblet goer.

Oppe paa Hojen hos Fru Brandt var Skovriderens komne.

Fru Lund var gaaet herop: hun maatte dog give en Buket.

-Og mine Roser, sagde hun: Gud ved, hvordan det gaar til--jeg synes dog, de stod saa godt, og der bli'er ikke andet end Knopper af dem ... Og de paa Kirkegaarden, som staar saa rigt, dem vilde jeg dog nodig bruge i saadan en Anledning ...

Fru Lund kunde saa godt faa, hvad Fru Brandt havde. Men det var jo ikke meget.

-Aa, Gud, sagde Fru Lund ganske lettet: Konferensraaden ser nok mest paa Viljen.

Skovrideren slog Benene mod hinanden og sagde:

-Ja, jeg er en sober Mand, Mo'r, men den tyvende bli'er jeg fuld.

-Ja, ja, Lund, sagde Fruen: naar Du blot ikke vil holde Taler.

Madam Madsen arriverede nede i Stikkelsbaergangen. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gribe til: Madsens høje Hat maatte stryges, og hun vidste ikke sine levende Raad for et Jern ...

-Da er det s'gu galt, sagde Skovrideren: Madsen, der repraesenterer Krigsmagten.

Vaabenbrodrene skulde rykke op Klokken tolv.

De unge Piger kom fra Lunden i en stor Flok, og Apotekerens Frue hilste op til Hojen bag en hvid Parasol. Ida tog alle i Haanden, for hun gik op.

Madam Madsen vilde gaa lidt ned over Engene, som stodte op til Lunden, og Skovrideren slog Folge. De gik ind over Stenten og saa paa Kransene og Guirlanderne, der laa paa Jorden.

-Det er rigtig kont, det er rigtig kont, sagde Fru Lund, der sad paa en Baenk, hun vilde altid gerne sidde.

Men Madam Madsen, som gik rundt og tog Maal af hver enkelt Del, sagde:

-Ved salig Konferensraadindens Begravelse havde vi to hundrede Alen ...

... Klokken elve gik Konferensraaden rundt med et Lys og lukkede alle Dore. Det var Husets Skik. Han havde Kalot paa (om Dagen havde han rod Paryk, der var ganske ligesom Godsforvalterens) og tog i hver Laas.

De unge Piger, der var gemte inde i Froken Adlerbergs Stue, sad og friste i Halvmorket, da han gik forbi.

Saa slog Falkenstjerne paa Vinduet ude fra Haven, og det blev aabnet:

-Vi har reddet Vinen, hviskede han.

De unge Piger sprang ud, sagte og leende, en efter en, mens de holdt om deres Skorter.

-Og Lamperne? hviskede En.

-Har dem, blev der hvasket tilbage.

De listede alle, langs Huset, ganske stille, til de pludselig lob ned over Plaenen som en Vind, for Hundene begyndte at go.

-Det er Hektor, hviskede Froken Adlerberg og greb Feddersen om Armen.

-Hys.

De naaede Traerne. Froken Rosenfeld gik langsomt bagved alle de andre.

Nede under Bogene braendte der fem Lamper. Der satte de sig ved Bordet og bandt. Froken Falkenberg sad paa Stenten lidt borte og saa ud i Natten, der laa over Engene som et stort Morke.

-Emmy, kaldte det ganske sagte. Det var Falkenstjerne.

-Ja.

Og der var to, som, taet til hinanden, saa ud i Mulmet.

... Om Morgenen stod Falkenstjerne og Gartneren og slog Guirlander paa Facaden og flojtede begge to. Gamle Brandt, der havde faaet Flaget hejst, var i Lag med Vimplerne. Men klejn var han og gik og hostede.

Han blev staaende og saa ned mod Braestrup, hvor Flagene kom op foran Gaardene; Morgenvinden tog saa friskt i de rode Duge:

-Hvor er 'et kont, sagde han: Og saa Stakkene--ja, her er en dejlig Plet.

Han begyndte at gaa over mod Godsforvalterlaengen; han vilde se at faa noget Varmt. Men da han var kommen derover, sagde han:

-Jeg tror, jeg vil laegge mig lidt. Han havde Kuldegysninger og kunde naeppe staa paa sine Ben.

-Ja, Brandt, sagde Fruen, der badede Ida i et Vaskekar: Men Du maa op for at overraekke Stagerne.

-Ja, Mariane, sagde Brandt, der dosede hen.

Vognene begyndte allerede at rulle frem nede gennem Indkorselen, og Sofie lob til og fra for at melde, hvem det var. Fru Brandt var i Undertoj og satte Haaret, hele Sovekamret flod af hendes hvide Skorter. Hun fik Nederdelen paa og Livet knappet, mens Brandt i sin Seng blundede og vaagnede og blundede igen.

De horte fler og fler Vogne og mange Fodtrin paa Grusgangen.

-Der har vi Musikken fra Horsens, raabte Sofie og satte afsted ud til Gaerdet paa Sokker.

-Og der ligger Brandt, sagde Fruen, der fik Kniplingsaermer og Hovedpynt paa i Havestuen.

Hornene lod hojt og lystigt, og de horte mange Stemmer:

-Ja, Brandt, der har vi Vaabenbrodrene, sagde Fru Brandt, som havde Brandts Toj paa sin Arm og som hele Tiden talte, som skulde hun ruske i ham.

-Hvor er Barnet? sagde Brandt kun.

Ida, der havde graedt, fordi Papilotterne havde siddet for stramt, kom

ind i hvid Kjole.

-Nu ikke for tæt til Sengen, sagde Fru Brandt og glattede Idas Skort; men Faderen tog Spidsen af hendes Livbaand og holdt det mellem sine Haender:

-Ja, nu skulde jeg vel op, sagde han og blev ved at smile til Barnet, saa mat.

De blev ved at høre Fodtrin og Hornene og en Stemme, der kommanderede: det var Madsen. Saa igen Hornene. Brandt syntes, det var saa underlig langt borte:

-Der er Kammerherren, raabte Sofie; hun slog Doren op paa vid Gab, med Bomuldsforklaedet i Haanden, som hun havde lost af sig i Forskraekkelsen.

-Nu har vi Amtsraadet, Brandt, sagde Fruen, der var blevet ved at gaa rundt tungere og tungere i Gulvet, og hun lagde Klaederne paa en Stol.

-Ja, Mariane, sagde Brandt og satte sig op i Sengen.

Men Fru Brandt var lobet ud at tage imod: de skulde samles her.

-Ida, Ida, raabte hun.

Ida, der stadig stod et bitte Stykke fra Sengen, sagde, ligesom hun vilde vække ham:

-Fa'r, nu skal Du op.

-Ja, Barn, nu kommer jeg.

Han horte Kammerherrens Stemme inde i Havestuen, og han kom op paa Sengekanten at sidde. Det braendte saadan i hans Side.

Saa blev Doren lukket op. Det var Skovrideren i fuld Puds:

-Hvad Satan, Brandt, sagde han, men han blev pludselig staaende: Hvordan er 'et, Du ser ud?

-Ja, sagde Brandt, jeg har det daarligt.

-Det ser jeg s'gu. Og din Kone sagde, det var det saedvanlige.

Brandt sad lidt:

-Nej, sagde han saa, og Hovedet faldt ned paa hans Bryst, jeg kan ikke gaa derover.

Skovrideren gik ud og hentede Doktoren, der kom i Kjole og med Dannebrogskorset: Hvad er det, gamle Ven, gaar De i Reden paa Festdagen, sagde han, men blev pludselig alvorlig, da han saa Brandt: Loft ham, sagde han til Skovrideren og begyndte hastigt at høre Brandt paa Bryst og Ryg.

Udenfor holdt Musikken op, og man horte Madsens Stemme gennem Stojen:

-Nu er Madsen der med Fanen, sagde Brandt og smilte.

Doktoren blev ved at høre paa Brandts Ryg, mens Skovrideren stod ved Fodenden bojet frem, som vilde ogsaa han lytte: Der skal Bud til Braestrup, sagde Doktoren blot og gik ud.

Han satte sig til at skrive Recept ude i Stuen midt mellem Gaesterne, mens Fru Brandt stod hos, og Amdsraadmedlemmerne talte hojt i Munden paa hinanden om Dagen og om Talerne og om Festen:

-Brandt faar det jo altid saa voldsomt, sagde Fru Brandt.

Doktoren svarede ikke: inde i Sengen sagde Brandt, der var blevet ligesom noget roligere efter at have set Doktoren:

-Og hvordan skal det saa gaa iaften? Han taenkte paa Fyrvaerkeriet.

De horte Amdsraadmedlemmerne gaa ud gennem Haven. De var pludselig bleven ganske tavse:

-Men nu skal Ingen taenke paa mig, sagde Brandt. Det er ogsaa bedre nu.

-Ja, sagde Skovrideren.

Han gik ind i Stuen, hvor hans Kone endnu sad paa en Stol:

-Lad os gaa, sagde han sagte: vi kan jo ikke forskraekke Konferensraaden.

De gik ud sammen med Doktoren, og man horte deres Skridt do hen paa Gangen, til der blev ganske stille. Fru Brandt gik ordnende frem og tilbage hos den Syge, sortklaedt, i sin brede Silkekjole, der knitrede:

-Men man maa heller ikke give sig hen, sagde hun og tog op i Mandens Puder.

Hun blev staaende et Ojeblik foran Sengen og sagde med den samme Stemme:

-Nu skal Apotekeren overraekke Stagerne.

Den Syge virrede kun med Hovedet--maaske var det en Flue--og han sagde:

-Skal I ikke over med Blomsterne ...

-Det maa vi jo, sagde Fruen.

Men Ida begyndte at graede inde i Stuen, fordi hendes Fader ikke skulde med:

-Naa, sagde Fru Brandt og torrede hendes Ansigt; men Barnet blev ved at smaagraede hen gennem Haven.

Saa blev der fuldkommen tyst, mens Sofie sad og strikkede bag Doren. Man horte kun Fluerne summe og Bornholmeren, der paa en Gang lod saa sejt og haardt.

Den Syge laa og flyttede sig i Sengen. Der kom saadan en Uro med Feberen....

Nu horte han Kammerherrens Stemme--Sofie sprang i Sokker ud til Gaerdet--og han loftede Hovedet lidt, som vilde han lytte: Nu talte Kammerherren for Konferensraaden.

Men Brandt kunde ingenting hore, og der var ogsaa saa mange Billeder i hans Hoved, der kom og drog forbi og gik--Billeder fra al hans Tid og fra han kom her og da Konferensraadinden levede og fra de fik Ida.

Hvor var hun spaed og rod og bittelille ... Og hun havde kendt ham, for hun kendte sin Mo'r....

Paa en Gang tog Brandt i Sengebaandet, han fik sig rejst; nu raabte de Hurra for Konferensraaden....

Saa faldt han sammen igen og blundede.

Da han slog Ojnene op, sad Froken Rosenfeld med Ida paa Skodet ved hans Seng:

-Vi vilde over og se til Dem, Hr. Brandt, sagde Froken Rosenfeld.

-Ja, sagde han og blev ved at se paa Ida, her ligger jeg, Froken.

Froken Rosenfeld satte Ida ind paa Sengekanten: Ida kan sidde her, sagde hun.

-Ja.

Den Syge blev ved at smile og flyttede sine Haender, der braendte, hen, hvor Ida sad.

-Men kroller hun ikke sin Kjole, sagde han og lukkede Ojnene.

De horte Uhret slaa, langsomt som den, der ikke har Hast, og Froken Rosenfeld losnede sagte Idas Haand af den Syges. De gik ud paa Taaspidserne, mens Ida holdt saa fast i Frokenens Kjole, og de satte sig i Sofaen. Der var ganske tyst. Kun Uhrets haarde Dikken.

-Froken, hviskede Ida: dor Fa'r?

-Men Barn, men Barn, sagde Froken Rosenfeld og strog over Haaret paa Ida, der begyndte at graede, uden Lyd.

De horte Trin i Havegangen. Det var Fru Brandt, der kom ind foran Konferensraaden. Han bar Storkorsets store Baand og havde rode Pletter paa Kinderne.

-Men hvad horer jeg? sagde han, der talte noget hojt: her er Sygdom. Og Fru Brandt, der gik iforvejen ind til Sengen, sagde, som hun vilde vaeke Manden (der var ligesom Vrede i hendes Stemme hele Dagen):

-Brandt, det er Konferensraaden.

Froken Rosenfeld horte Konferensraaden sige, i sin Festtone:

-Kaere Brandt ... Men saa saenkede han pludselig Stemmen; han sad paa en Stol, rykket lidt ud fra Sengen, ubestemt urolig som alle gamle Folk ved Sygdom:

-Men hvad er dog det ... men hvad er dog det ...

-Ja ... nu har vel Apotekeren overrakt Stagerne, sagde Brandt og sogte

at tage hans Haand.

Ida var stille listet ud. Froken Rosenfeld gik mellem Ribsbuskene og kaldte halvsagte paa hende, men ingen svarede. Saa fandt hun hende paa en Traebaenk lige udenfor Sovekammervinduet, sammenkroben og stille, ligesom en lille Hund. Og Froken Rosenfeld satte sig ved Siden af hende, naesten i samme Stilling.

De horte Konferensraaden, der vendte tilbage gennem Haven, og Fru Brandt, der gik inde i Sygevaerelset. Nu satte hun sig, ved Fodenden af Sengen, med de brede Kappebaand frem over Brystet, som vilde hun spaerre.

Der lod nogle sagte Trin inde i Dagligstuen, og Fru Brandt stod op. Det var Fru Lund, der kom listende og standsede ved hvert Skridt.

Hun blev staaende igen og tog Fru Brandt om Hofterne:

-Vi synes, det er saa slemt, Lund og jeg, sagde hun.

Og da Fru Brandt ikke sagde noget, blev hun ved: Kunde vi dog ikke hjaelpe med noget?

-Tak, sagde Fru Brandt, der stadig taenkte paa Froken Rosenfeld, som hun havde siddet for hende i Sofaen: vi kommer vel over det selv.

Fru Lund kom saa underlig hurtigt ud og hen ad Havegangen, hvor Skovrideren stod og ventede.

-Saa Du ham, spurgte han.

-Nej, svarede hun blot, hun havde den stille Graad i Halsen. Og Lund sagde (de to forstod altid hinanden uden at have talt):

-Ja, hun er en Stivnakke. Han folte noget som en Lyst til at slaa med knyttede Haender.

Fru Lund havde Lommetorklaedet fremme:

-Aa, Lund, sagde hun: det er vel kun hendes Vaesen.

Fru Brandt var blevet staaende i Dagligstuen. Fast lukkede hun alle Vinduer og gik atter ind paa sin Vagt.

Det var blevet Aften, og der var mørkt i Sygestuen, hvor der braendte en lille Lampe og Doktoren kom og gik; det skinnede saa rodt paa Gardinerne.

-Det er saa lyst, sagde den Syge og drejede Hovedet.

-Det er Faklerne, sagde Doktoren.

-Ja, det er kont, sagde Brandt.

Skovrideren sad udenfor paa Baenken. Han var ikke blevet fuld den tyvende August:

-Hvordan er 'et? sagde han.

-Det er skidt, sagde Doktoren.

Da de kom hen i Alleen, modte de Froken Adlerberg med Hr. Feddersen fra Udenrigsministeriet.

-Vi spadserer, sagde Froken Adlerberg,--der var noget mørkt i den Alle--: hvordan har han det?

Doktoren trak paa Skuldrene.

-Det er dog fatalt, sagde Feddersen: for Konferensraadens Skyld. Det føles jo dog paa en vis Maade over hele Huset.

Inde i Sygevaerelset var det stille, og man horte kun Lyden af Fru Brandts Pinde, regelmaessigt som Uhrets Dikken, og nu og da Musikken derovrefra, hvor de dansede.

Saa kaldte Brandt:

-Mariane, sagde han, og han tog hendes Haand:

-Det er Synd for Dig....

Men det var, som Fruens Haand med de mange Ringe havde tynget hans, og han losnede den, mens han lukkede Ojnene.

-Det er jo Sygdoms Gang, sagde Fru Brandt og glattede Lagenet; Brandt laa stadig og tog i det med sine magre Fingre.

-Men jeg vilde gerne tale med Lojtnanten, sagde han.

-Ja, ja, sagde Fruen, der folte ned om hans Ben, som var kolde op over Knaeene. Hun blev laenge staaende og saa ubevaegelig paa den gamle Mand, hvis Krop tegnede sig saa tyndt under Tæpperne, for hun satte sig igen:

-Nu skulde hun altsaa til at sidde Enke.

... Lojtnanten lob rundt nede paa Haveplaenen; han var ifaerd med Rakterne. De skulde braendes af, nu, naar der var danset. Musikken standsede, og Falkenstjerne raabte op til Forvalteren, der stod ved et Vindu: den forste Raket gik af som en mager lille Straale, der spaltede sig i to.

Gaesterne stod ved de aabne Vinduer, mens Rakterne hvislede tynde op i Luften og Herrerne fra Horsens, der rog Cigarer med Haenderne i deres Bukselommer, udstodte lange "Aah--Aa-h", mens en lille Dame, der var kortbenet og havde bundet et Lommetorklaede om sin bare Hals for Traek, sagde:

-Gud, at vi skulde holde op at danse for den lille Straale.

Ved det overste Vindu havde Froken Rosenfeld loftet Ida op i Armen. Ida holdt sig hos hende hele Dagen, uden at tale, kun følgende hende, med kolde Haender, som en krank lille Skygge:

-Se dog, se, sagde hun.

Der gik en Raket op igen, da Feddersen kom forbi med Froken Adlerberg:

-De gaar ikke hojt, sagde han.

Og Froken Adlerberg, der lo, mens hun gik med sit Slaeb over Armen, sagde:

-De er fra Landet.

Froken Rosenfeld vendte sig rask med Ida, og hun horte Kammerherren, der sagde hende ved sit Vindu:

-Det er nydeligt, virkelig nydeligt ... og han tilfojede, seende ud i Luften:

-Og han var en saa fortraeffelig Mand.

Froken Rosenfeld gik med Ida over Pladsen, da hun pludselig folte Taarer paa sin Haand:

-Men hvorfor graeder Du? spurgte hun.

Barnet svarede hende ikke.

Skovrideren stod med sin Kone oppe i Dansesalen i Krogen ved det nederste Vindu; Rakterne steg stadig op i Natten, for der var mange, men smaa var de:

-Herregud, Mo'r, sagde Lund: hvor er 'et dog sorgeligt.

Ganske sagte kom Froken Rosenfeld med Ida ind i den Syges Stue, hvor Fru Brandt sad bred paa den samme Plads.

-Vi vilde sige Godnat, hviskede hun.

Og mens Fru Brandt rejste sig, bojede hun Ida ned over hendes Fader (Ida havde i sine Ojne det samme Udtryk som et ganske lille Barn, der er sygt). Brandt slog Ojnene op:

-Er det Barnet? sagde han: Saa hun Fyrvaerkeriet?

* * * * *

Ida laa hos Froken Rosenfeld om Natten. Frokenen sad ved sit Vindu, Gaesterne var borte, og Natten var mørk. Saa jog en Vogn ud af Godsforvalterporten ned over Vejen, gennem Mulmet, som en Skygge.

Alle Hunde fo'r halsende op ...

Da de kom ned om Morgenen, gik Konferensraaden hen til Klaveret og lukkede det stille, mens han tog Noglen til sig.

Gamle Brandt var dod.

Alle Gaesterne spredtes, langt ud i Skoven og Haven. Froken Rosenfeld sad ene med Ida paa sit Skod.

Ovre i Godsforvalterboligen gik Fru Brandt og tog mange Lagener frem af sine dybe Skabe.

* * * * *

Fru Brandt sad i sin Dagligstue, kulsort og mægtig, og ventede paa Vognen med Fru Reck, den nysudnaevnte Godsforvalters Frue, som skulde se sit fremtidige Hus. De broderede Tæpper var fremme paa alle Gulve, og om Brandts Portraet var der haengt Immortelkrans. Ida var ovre hos Schroder.

Saa slog Sofie Doren ud til Gangen op:

-Der er hun, sagde hun; det lod som et "Vagt i Gevaer", og hun blev staaende, lang og sort, bag sin Madmoder, der aabnede Yderdoren:

-Ja, jeg er Fru Reck. sagde en forvirret Dame, der var lille og slank og holdt Slaebet af sin graa Kjole i sin Haand.

-Velkommen, svarte Fru Brandt og rakte langsomt Haanden frem. Hun havde altid bevaret et Bondepige Haandtryk, der bare "rorde". Nu var Haanden iskold.

-Hjaelp Fruen, sagde hun til Sofie.

Sofie tog Kaaben af Fru Reck med sine knoglede Haender.

De kom ind i Stuerne:

-Aa, hvor er de store, brast det ud af Fru Reck. Hun blev rod i det samme: Hun var blevet staaende, et Nu, ganske forskraekket foran de lange, landlige Gulve.

-Ja, Boligen er rummelig, sagde Fru Brandt og bod Fru Reck til Saede ligeover for sig. Fru Reck vidste ikke selv, at hun forte Lommetorklaedet to Gange op til Panden, mens Fru Brandt sagde noget om Kulden og om at kore.

-Ja, sagde Fru Reck: det var lidt koldt paa Vognen.

Hun troede nok, hun ogsaa havde sagt noget om Hr. Brandt og at det sandelig ikke vilde vaere let for Reck (hun var ganske varm og hun taenkte jo etsteds i sit Hoved ogsaa paa Gulvene):

-Nej, det vil sandelig ikke vaere let, sagde hun endnu en Gang og horte Fru Brandt sige:

-Ja, Brandt og jeg er jo barnefodt paa Stedet.

Fru Reck ventede et Ojeblik:

-Ja, sagde hun saa: Reck og jeg, vi er jo Byfolk.

Fru Brandt havde utvivlsomt set det, men hun sagde kun og rejste sig:

-Hvis Fruen nu vil nyde noget.

Og de gik ind i Spisestuen.

Fru Reck troede aldrig, hun havde set saa megen Mad, og hun blev ved at spise og spise, ligesom hun ikke turde andet, mens Fru Brandt bod og bod, uden selv at spise--som barrikaderet bag al sin egen Mad.

Hun talte om Byggegaelden; vi har jo maattet baere den, sagde hun, mens

hun blev ved at byde, med samme kolde og tørre Stemme og Ojnene ufravigelig faestede paa Fru Reck, som havde hun Lyst til at kvaele Gaesten i al sin Mad.

-Ja, sagde Fru Reck, her er jo gjort saa meget ... ved vi....

Fru Brandt svarede:

-Her var Stengulve, da vi kom.

Fru Reck taenkte, der kunde gerne vaere Stengulve endnu.

Efter Bordet gik de rundt i Huset, Fru Brandt forrest, aabnende, lukkende, visende alt fra Stue til Stue, fra Rum til Rum.

Fru Reck, der fros i sin tynde Bykjole, sagde:

-Tak, nu har jeg jo set det ... men Tak, nu har jeg jo set det, Fru Brandt.

Men Fru Brandt gik videre, forevisende alt: Kaelder, Maelkekaelder, Kartoffelkaelder, Lofter, det hele Hus, hele det fejlfri Hus, hun havde grundet, og som hun skulde forlade, hun, Enken.

Hun talte om Sengene, deres egne Senge, Folkesengene, Gaestesengene. Fru Reck sagde:

-Ja, hvad der maa anskaffes.

-Her er Skabrummene, sagde Fru Brandt, da de endelig kom ned i Gangen.

Hun aabnede sine Skabe, visende Linnedet, Puderne, Vaarene, Omhaengene; udkrammende sin Bondevelstand; talende en Kende hojere, med smaa Traekninger om sin Mund, i en pludselig enkeagtig Skadefryd.

Fru Reck taenkte ved sig selv:

-Nej, hun skal aldrig over min Dortaerskel; og sagde:

-Ja, Fru Brandt, naar man blot var halvt saa dygtig en Kone som De.

-En maa jo holde sit Hus, sagde Fru Brandt, der lukkede sine Skabe og tog Klodstofler paa: de skulde se Haven. Da de kom derud, modte de Ida, der kom med Schroder, som vilde se den nye Kone.

-Jeg er Husjomfruen paa Gaarden, sagde hun og gav Fru Reck et Haandslag med en rod Haand. Fru Reck folte ligesom en Lettelse og sagde meget venligt bojet ned over Ida, der stod hos Moderen:

-Det er Deres Datterdatter, Fru Brandt.

-Min Datter, svarte Fru Brandt, og de blev alle rode i Hovederne paa en Gang, mens Fru Reck gjorde Stillingen endnu vaerre ved at sige:

-Her har Du rigtignok haft en dejlig Have.

-Ja, mumlede Ida og trak i sin Haand, som Fru Reck holdt.

Der var ingen, der talte mer, for de igen kom ind i Gangen, hvor de saa

Apotekerfruen, som var arriveret i Ponyvogn og iført Soloveskindspels. Hun begyndte at kysse los paa Fru Reck, uden at se til de andre, under en Strom af Ord:

-Sode Henriette (de var Skoleveninder), sodeste Henriette, hvor har jeg dog glaedet mig, kaere Du, over dog at faa et Menneske til Egnen, en af sine egne (de havde naeppe set hinanden i tolv, femten Aar), det kan saamaen behoves ...

Fruen fra Apoteket blev ved:

-Ja, bedste Fru Brandt, jeg ta'er af mig. Henriette, kaere Du, her er jo hundrede Ting at tale om.

Hun gik ind i Stuen, forrest, med Fru Reck om Livet, mens hun blev ved at tale om Huset og sin Glaede og hvad der maatte anskaffes.

-Ved Du, kaere, her kan blive nydeligt. Ja, Fru Brandt, De ved, jeg har sagt det saa tit, jeg holdt jo ikke ud i disse Stuer en Time, med alle Mobler saadan klistrede op ad Vaeggene.

-Vi har nu vaeret tarvelige Folk, Fru Mogensen, sagde Fru Brandt og bod til Saede. Ida og Schroder holdt sig i en Krog.

Fru Mogensen blev ved at tale: Her var jo egentlig kun tre Stuer. Dit Klaver, Henriette, er vel Hornungs? Deres, lille Fru Brandt, er jo tysk ... Men der er jo ogsaa blevet spillet saa lidt her i Huset.

Hun stod i Doren mellem de to Stuer, stadig talende, pegende og raadende, placerende Mobler, fejende de gamle Sager ud, saa inderlig venlig mod Fru Brandt, venlig, som om hun slog hende:

-Der saetter Du saa det, og der det--sode Henriette ... her kan blive nydeligt----

Fru Brandt bod Kaffen om i Solvkanden, Brandts Haedersgave, den fra Jubilaet.

Ogsaa Fru Reck blev ivrig og talte om sine Mobler og Gardiner og Dorene, mens Fru Mogensen Hyttede Solvkanden for at tegne et Udkast til de Reckske Stuer paa Fru Brandts Dug.

Hun bad om en Alen. For Du maa jo dog ha'e Maalene, sagde hun, og Ida bragte Alenen, mens Fru Reck tog Maal, staaende op paa en Stol, passerende over Gulvene, opmuntret og sporgende Fru Brandt om gode Raad.

-Ikke, lille Fru Brandt, ikke sandt, lille Fru Brandt, sagde hun hvert andet Minut, mens hun ophaengte usynlige Gardiner, arrangerede de fremmede Mobler og Stykke for Stykke sondrede det gamle Hus. Fru Brandt svarede stadig i smaa Saetninger, og Schroder stod og pustede over sin Kop: hun syntes, Kagerne blev til store Klumper i hendes Mund.

-Jo, Du, jeg tror virkelig ogsaa her kan blive ganske net, sluttede Fru Reck og sprang ned af en Stol.

Lidt efter tog Fru Mogensen Fru Reck med hjem til Apoteket i sin Ponyvogn.

Hun stod endnu i Doren--Fru Reck var paa Vognen--og sagde Farvel:

-Ja, kaere Fru Brandt, sagde hun og lagde mildt begge sine Haender om hendes: det maa jo vaere lidt svaert ...

Hun blev staaende et Ojeblik, og mens hun saa Fru Brandt lige ind i hendes Ansigt, sagde hun en Gang til og forte sine Haender hen over hendes Arm:

-Rigtig svaert.

Saa var Vognen borte.

Schroder skyndte sig at komme bort. Hun brod sig ikke om at vaere der alene:

-Naa, sagde hun: Farvel i Laengen. Saa fik Apoteket da endelig en Gang taget Maal af Godsforvaltergaarden.

Schroder gik.

Fru Brandt vaskede selv Porcelaenet af og samlede Stykke for Stykke i brede Stabler. Men saa paa en Gang satte hun sig ned paa Stolen ved Buffet'en. Fru Brandt graed.

Ida blev staaende Foran hende: hun havde aldrig set sin Moder saadan rigtig graede.

Saa rorte hun sagte ved hendes Knae. Og Fru Brandt tog Barnet op til sig, mens hun blev ved at graede.

Men om Eftermiddagen kom hun ned forbi Apoteket, i Sorgeslor, med en Krans. Hun vilde paa Kirkegaarden ... Der var Musik derinde, i Apoteket.

* * * * *

Det begyndte at morknes, mens Schroder blev ved at gaa ude i Haven spejdende bojet over den sidste Sne; der var altid Vintergaekker, her paa det Sted, de forste.

Men de var jo saa spaede og svaere at hitte.

Hun havde fundet ti, tolv, fine og kolde. Dem vilde hun da gi'e Fru Brandt, for hun skulde rejse.

Hun kom ind i Stuerne, der var nogne og bare. Ida gik og tullede, indhyllet i et Sjal, og havde ikke det Sted at vaere. Morkt var der og Halm laa der over Gulvene.

-Er det Dig, Tut, sagde Schroder, forsogende at anslaa en glad Tone.

-Ja, sagde Ida.

-Herregud, hvor de er kolde, sagde Schroder, og "krollede" hendes Haender.

-Mo'r er inde, sagde Ida.

"Inde" var Sovekamret. Nu var der pakket og ryddet otte Dage, Stue for Stue, som mistede de et Stykke af Huset for hver Dag. I Sovekamret stod

der i den bare Vinduskarm et Lys i en Flaske. Ellers var der kun Sengen og Folkenes gamle Klaedeskab. Paa Sengekanten sad Christen Nielsens Kone, og Fru Brandt gik rundt i et sort Sjal.

Christen Nielsen kom, talte lavmaelt og langsomt, med Haenderne paa sin Mave: Men saa blev 'et ved det, baade med Smorret og Skinkerne--det vild' 'et blive.

Fru Brandt gik og pakkede det sidste sammen, mens han talte: nu havde hun vel sanset alting, faaet gjort alle Aftaler ... For fra Godset fik hun det dog billigst, naar hun skulde kobe. Det skyldte de hende vel, idetmindste.

-Ja, ja, sagde Christen Nielsens Kone:

-Saa skal 'et vel vaer': og hun rejste sig fra Sengen.

-Ja, det maa det vel, sagde Schroder og lagde Vintergaekkene paa Sengekanten. Dem tog Ida, hvem Moderen gav Vanter paa, og holdt dem krampagtigt, mens de tre andre blev staaende stille og saa hen paa Lyset i Flasken.

De horte Vognen rulle op for Doren, og Sofie kom ind, bunden til, saa man bare saa hendes Naese. Hun tog Lyset, og de gik alle ind gennem Stuerne. Fru Brandt havde slaaet sit store Slor ned for Ansigtet. Men Ida gik med de tolv Vintergaekke i Vanten.

Ude i Gaarden stod Lars ved Hestene. Baesterne var de gamle. Men Vognen, det var Godsherrens Jagtvogn, for Brandts Kaleche var "gaaet underhaands".

Fru Brandt kommanderede, bag sit sorte Slor.

-Jeg kommer straks, sagde Schroder og lob over mod Hovedbygningen.

Der var mange Saekke og Krukker, der skulde staa lige, og Fru Brandt blev ved at kommandere, bag sit Slor. Forvalteren kom til, og de hjalp alle til, mens ingen talte uden Fru Brandt, og Ida kom op i Vognen og saa Fruen.

Schroder kom lobende tilbage. Hun havde en Pakke, sagde hun: den var til Tut; det var Huset, som Froken Rosenfeld havde tegnet i Sommer. Og Tut skulde ha'e det til et Minde, sagde hun og stak det op i Vognen, mens hun graed.

Saa var Sofie oppe og Lars sagde langsomt:

-Har Fruen mon mere?

Der var ikke mer. Ida sad saa saert lillebitte, ved Siden af sin brede Moder, og Schroder blev ved at graede.

Saa korte de.

De andre blev staaende paa Trappetrinnet og saa efter dem; nu var Vognen vaek.

Uden at sige noget gik de ind, og Schroder tog Lyset, der stod og flakkede i Gangvinduet, og holdt det op i Doren, ind mod de nogne og ode

Stuer. Saa taendte Forvalteren en Lygte, og Schroder slukkede Lyset mellem sine to Fingre.

-Det er ligegodt smerteligen, sagde Forvalteren.

De traadte ud og laasede Gangdoren. De gik bort.

-Det er ikke saa lig' til, sagde Christen Nielsens Kone, naar Forsorgeren falder fra.

Og saa skiltes de....

--Barndomsaarene i Horsens kom. Og saa det forste, lyse Ungdomsaar og siden de lange Sygdomstider, de lange Dage:

Huset var ved at vaagne.

Sofie Pige begyndte at rumstere ude ved Skorstenen. Ida horte det, halvt i Sovne, og helt mekanisk satte hun de bare Fadder ud paa det strikkede Tæppe foran sin Seng.

Nu maatte hun op. Hans Christensen var der med Maelken.

Hun taendte ikke Lys, men listede sagte rundt i Morket og fik Klaederne paa sig. Hun saa blot Moderen, der sov siddende oprejst i sin Seng, som en bred Skygge, der daekkede Daglysningen bag Gardinerne.

Ude i Kokkenet var Hans Christensen allerede kommen, og han fik Maelkepengene, der laa aftalte i Kokkenraekken:

-Ja, kold er hun nu til Morgen, sagde han:

-Nu er Kaeret da bundfrosset hjemme ved vores ...

Han gik et Par Skridt paa Traeskostovlerne, saa det lod, som skulde han afsted, mens Ida fik rakt ham Kaffekoppen og Sofie flyttede Kar ved Skorstenen, for det traf sig, at Fruen kunde vaagne og hore, at de stak Kaffen til Hans Christensen.

-Fa'vel, sagde Hans Christensen, naar han havde drukket, og han loftede Klinken ligesaa stille.

Ida havde det frosne Smor henne ved Varmen for at linde: nu var det svundet igen. Hun taenkte det nok, for hun havde hort Hosesokker henover Loftet iaftes.

Hun gik ind i Stuerne og hun begyndte at tage Stykkerne af Stolene og at torre af, mens hun sagte flyttede den lille lavbenede Lampe fra Mobil til Mobil. Det var egentlig hendes bedste Tid, saadan om Morgenen, medens Moderen sov og hun kunde sysle om, ganske stille, i sine egne Tanker:

-Aa, der var nok at taenke paa ... der var jo altid det med Pengene og altid maatte det skjules ... Nu var Hans Oles Enke ogsaa dod. Saa fik de vel heller ikke den Slagting til givende laenger, der var snart ingen af de Gamle paa "Bakken" mere--og hvor kunde man forlange, at de Unge skulde huske dem ...

-Nu var ogsaa Christian fra Mollen ledig igen--saa gik der altid naesten

det dobbelte med ... men det var jo saa rimeligt, at Sofie stak til ham, naar hun holdt af ham, den Stakkel.

Ida standsede foran Spejlet og strakte sig for at pudse det; hun havde saadan en udpraegtet ungpigeagtig Bojning af sit Hoved:

-Saa kom ogsaa Barnedaaben hos Olivia, saa snart det blev mildt i Vejret ... Hun maatte da gi'e Ske og Gaffel, naar hun skulde vaere Gudmoder....

Hun blev staaende foran Spejlet og smilte:

-Aa, saa taet Haar, han havde, det Puds, og saa lignede han Jorgensen grangivelig i Ojnene.

Ida blev ved at smile, hun taenkte altid saa mange glade Ting, naar hun taenkte paa Teglvaerket og Olivia Jorgensen.

Hun begyndte at vande Blomsterne og flyttede dem fra Gulvet op i Karmen. Moderens Myrthe var saa tung, den havde snart en Stamme som et Trae. Hvor frisk den stod. Ida afpillede ogsaa altid hvert eneste vissent Blad. Hun vidste ikke hvorfor, men hun syntes den Myrthe var ligesom Mindet om hendes Fader.

-Ida, Ida.

Det var Fru Brandt, der var vaagnet, og Ida slap Planten:

-Ja, Mo'r.

Ida begyndte at sysle om Moderen, sysle og fortælle, binde og lose og fortælle, mens hun klædte hende paa: de kunde vente Lunds idag--for de kom jo fra Brylluppet ... og Kaeret var bundfrossent nu, sagde Hans Christensen....

Ida blev ved at fortælle; Fru Brandt saa bare ned paa hendes forskraemte Haender:

-Du har din Fa'rs Fingre, sagde hun: de lober rundt.

Da Haaret var sat, kom al Husets Mad ind og skulde synes, paa Dynen. Sofie gik, traeg og mut, og bragte den ind, Fad efter Fad, mens Fru Brandt sad op i Sengen med de store Valke i Haaret, og tog et langt Ojemaal af Levningerne.

Hun sagde ikke noget, men tog kun sit tavse Maal, mens Ida saa ud som en Toldbetjent ved Kassesyn og Sofie stod ved Sengen, ret op og ned som en Stok.

-Og saa skulde vel den Steg, Mo'r, steges til Lunds, sagde Ida.

-Hvis de kommer, sagde Fru Brandt.

Ida var igen begyndt at sysle om hende: Men de kommer da altid, Mo'r, sagde hun, naar de er i Byen.

-Ja, sagde Fru Brandt: det er jo altid billigere end paa Gaestgivergaarden.

Hun var kommen ud af Sengen og skulde ind i Stuen. Ida og Sofie maatte

stotte hende, en under hver Arm (Fru Brandt var aldrig saa tung, som naar hun skulde flyttes), og hun kom hen i Stolen ved Vinduet. Der laa Guldtojet og ventede paa Bordet. Uhrkaeden haengte Ida om hende.

-Uhret, sagde Fru Brandt.

-Her, Mo'r.

Hun skulde have Idas Uhr foran sig paa et Stativ, ved Siden af sin Pengepung. Endelig var hun bragt helt til Saede. Doren til Kokkenet blev lukket op paa Klem, saa hun kunde "hore".

Fru Brandt bojede Hovedet til en Hilsen. Kaemner Sorensen var naaet op paa sin Genboforhojning og hilste ...: Han faldt af, han faldt meget af iaar, Kaemner Sorensen; han kunde knap faa Aviserne slaaet op, naar han vilde laese.

Fru Brandt blev ved at se over paa Kaemner Sorensen. Hun havde det samme Blik, naar hun saa paa Idas Haender ...

Saa vendte hun Hovedet:

-Bruger de Cokes hos Jorgensens paa Teglvaerket? sagde hun.

-Cokes og Kul.

-Hm, sagde Fru Brandt. Ja, Braende forslaar vel ikke i de Kakkelovne.

Ida svarede ikke, og Fru Brandt sagde:

-Men det er godt, naar det kan vare.

Inde i Sovekamret redte Sofie Senge. Hun slog i alle Dynerne, som vilde hun banke dem. Hun tog altid saa haardt i alting, naar Christian fra Mollen var ledig.

-Klokken er elve, sagde Fru Brandt.

Ida vidste det, Kaffen skulde tragtes.

Der lod en hoj Stemme i Kokkenet. Det var Jomfru Thogersen, "Husholdersken" fra Kobbersmeden, Naboen, Medlem af et tysk, svoret "Pebersvendelag". Hun kom med Aviserne.

-Josses, Josses, och, sagde hun, idag bider den ...

Hun var blaa og rod i Ansigtet af Kulde, og AErmerne var smogede op til Albuerne:

-Ja, ja, sagde hun: jeg staar midt i den Waesche, og ingen Hjaelp har man....

Hun kom frem i Doren, hun fyldte den helt; de skotske Kappebaand var haeftede op med Knappenaale og slog om Orene som et Par Skyklapper:

-Ja, ja, sagde hun og der kom en Strom Ord om Vasken:

-Och De ved, hvad Thonnichsen bruger for Uldtoj.

Jomfru Thogersen satte sig paa Stolen ved Doren, Maven hvilede mellem de

udspilede Underdele:

-Och, nu er det jo galt hos den Julie, sagde hun.

Ida var i Kokkenet, og Fru Brandt sagde:

-At det kunde vel ikke vaere saa langt henne med Fru Thomsen.

-Ach nein, ach nein--Jomfru Thogersen flyttede sig til Kurvestolen, hun flyttede sig og faldt hen i ti Stole i Lobet af ti Minutter--: men det er ogsaa den Maren. Hun kan ikke holde sig, og nu maatte der gaa Bud igaar....

Maren var Enepigen hos "Broderdatteren" Fru Julie Thomsen (de tre Frugter af Kobbersmede-samlivet med Jomfru Thogersen benaevnedes alle som tilhørende en Sidelinje) og hun regerede trolig Aaret rundt med det hele Hus undtagen de ti Dage, der var Bud til Madammen. Det indtraf, naesten paa Dagen, omkring ved den forste April.

-Ach, ja, ach, ja, Jomfru Thogersen blev ved; hun berettede de naermere Omstaendigheder med Maren og Budsendelsen. Naar hun var kommen til Saede i Kurvestolen, talte hun altid rapt og halvhviskende, mens Fru Brandt blev siddende, over hende, paa sin Forhojning, ubevaegelig, men med et eget Udtryk i sit Ansigt, som ind sugede hun Jomfruens Ord med et Horeror.

-Ach ja, ach ja, Jomfru Thogersen sluttede og lagde Haenderne ned paa sine Ben:

-Och ellers er hun jo saa anstaendig.

Jomfruen lagde paa sin slesvigsk Betoningen paa forste Stavelse og blev siddende stum.

Fru Brandt lod en Tid gaa hen. Saa sagde hun oppefra:

-Hvem er det denne Gang?

-Gott, Gott--ja, hvis hun vidste det ...

Jomfru Thogersen rystede paa Hovedet:

-Men hun er jo saa godmodig, sagde hun forklarende.

Ida kom med Kaffen.

Oppe fra Forhojningen formanede Moderen:

-Ida, Munden....

Ida holdt tit Munden lidt aaben, naar hun bar noget. Hun bod Sukker og gik tilbage: hun sogte gerne ligesom Udkanten af Stuerne, naar Jomfru Thogersen var der.

Men Jomfru Thogersen blev ved. Hun havde saa mange Bekymringer:

-Der var ogsaa den Gustav, som skrev fra Amerika--og han vilde hjem ... Men det var ikke saadan, nej, det var ikke saadan med den Thonnichsen....

Jomfru Thogersen stonnede (Gustav var en af de tre):

-Ach nein, sagde hun og satte Koppen: Ach nein, man har det ikke, som da man har vaeret for den Altar.

Jomfru Thogersen havde mange Sorger af sin Familie.

Kirkeklokkerne begyndte at ringe til Begravelse, og Jomfruen kom op af Stolen:

-Josses, Josses ... och jeg skal stro Sand.

-Det er Maler Christoffersen, sagde Fru Brandt.

-Ach ja, saa traurig, sagde Jomfru Thogersen, der fik en hel anden Stemme: och med fir' Born.

-Bli'er Enken ved Huset, spurgte Fru Brandt.

Jomfru Thogersen vidste det ikke: Men der er jo gode Mennesker, sagde hun, mod en Enke ...

Der var noget ved Ordet Enke, som altid rorte Jomfru Thogersen.

-Ja, sagde Fru Brandt, han var jo Frimurer.

Jomfru Thogersen var naaet op paa Idas Plads ved Vinduet, da hun pludselig raabte helt forskraekket:

-Gott, Gott, der kommer den Pastor ...

Jomfru Thogersen levede i en evig Skraek for Praester paa Grund af sin illegitime Samfundsstilling.

Praesten gik forbi til Sorgehuset, og Jomfru Thogersen var afsted, ud gennem alle Dore. Kobbersmed Thonnichsen lod stro Buksbomkviste og Sand for alle større Kunder.

Glemmer Du Kopperne? sagde Fru Brandt, og Ida tog dem.

Fru Brandt fulgte i Spejlet, hvem der gik til Sorgehuset.

Ovre i Kaemner Sorensens Vindu blev der rullet ned for Solen. Den plagede altid Kaemneren i Middagsstunden, naar der kom Ligtog i Gaden.

Drengene, der kom fra Skole, lob forbi paa Fortovet og hvinede. Olivia Jorgensens aeldste Dreng var forrest med Resterne af en Snebold over det venstre Ore.

-La'er de ham gaa med bare Ben nu? sagde Fru Brandt: Men det er vel fint.

-Olivia si'er, hun tror, det haerder dem, Mo'r.

-Ach, der er de, raabte Jomfru Thogersen, ude fra Fortovet--hun slog den sidste Haandfuld Sand over Rendestensbraedtet og hjalp efter med Buksbom.

Fru Brandt havde allerede set Ligvognen i Spejlet: Det var den dyre med Gardinerne.

Drengene blev ved at ryge forbi paa Fortovet, mens Toget kom.

-Aa, se Bornene, sagde Ida:

Christoffersens to Aeldste gik stive og forbavsede, i deres nye Klaeder, bag Ligvognen foran Praesten, der holdt sit hvide Lommetorklaede op for Naesen. Pastor Robert taalte ikke Lugten af Jod.

Ligtoget blev ved at gaa forbi, mens Klokkerne ringede. Nu kom de sidste. Det var to skrutryggede gamle Maend i graa Vanter.

Fru Brandt tog sine Ojne fra Spejlet:

-Det er vel Frimurerne, som betaler, sagde hun.

Jomfru Thogersen stod endnu ude paa Stentrappen hos Kobbersmeden. Jomfru Thogersen graed sine salte Taarer, hver Gang hun saa en Ligkiste.

-Klokken er et, sagde Fru Brandt. Ida var allerede begyndt at daekke til Middag, paa Mahognibordet, under Taffeluhret.

... Det dundrede i Huset, saa Fru Brandt vaagnede af sit Eftermiddagsblund. Det var Skovrideren, der i Gangen slog Sne af sine Stovler.

-Hej, Folkens, raabte han og slog Mellemdoren til Kokkenet op: her er berejste Personer ...

-Goddag, Ida-Tut ... Goddag, Sofie.

-Goddag, Goddag ... Ida kom ud, hendes Stemme fik en hel anden Klang. Saa aabnede hun Doren til Stuen.

-Goddag, Fru Brandt, sagde Skovrideren, mere mut, mens Fru Brandt rejste sig lidt op i Stolen.

-Aa ja, aa ja, sagde Fru Lund, der blev viklet ud af en Masse Toj, inderst havde hun to rodstribede Modest'er: det har vaeret en dejlig Tid. Men man bli'er jo or, sagde hun: og saa er jeg dog altid saa underlig ved at kore paa Jernbane ...

Fru Lund fik sig sat, og Fru Brandt sagde:

-De skulde da ha'e Hatten af?

-Aa Tak, en lille Stund, svarede Fru Lund og fik Hatten af, det graa Haar strittede, saa hun lignede en ukaemmet Pudel. Alt imens begyndte hun at fortælle om Sonnens Bryllup:

-Ja, Brylluppet stod jo paa Hotellet. Det er rigtig et nydeligt Hotel i Kolding--og saa propert. Og tres var vi, ka' De taenke Dem ... alle de glade Mennesker ... ja, dejligt var'et at se saa megen Glaede.

-Var hun i Silke? spurgte Fru Brandt.

-Ja, ja, det bruger de jo nu, og Herregud, man kan jo si'e som saa, at den kan farves ...

Fru Lund blev ved at fortælle, lidt hurtigt i Saetningerne, for hun blev

altid ligesom en Kende stakaandet i Kurvestolen foran Fru Brandt: om Middagen og Gaesterne og Talen ...

-Den var ja'gu kon, sagde Lund, der trampede op og ned rundt om Kakkelovnen.

-Og Gaverne? spurgte Fru Brandt.

-Ja, Folk de har saamaen husket os--om det saa er Husmaendene, saa har de telegraferet. Aa, saa saet Dig, lille Lund....

-Jeg maa s'gu rore mig, sagde Lund, men satte sig alligevel ved Doren:

-Ja, sagde han, Folk har vaeret rigtig stadselige, det ved Gud, de har.

-Ja, indskod Fru Brandt: Folk husker nok dem, der har noget at raade med.

Ida, der gik og daekkede igen, sagde:

-Og saa var der jo Brudepiger.

-Syv, sagde Skovrideren og slog begge Haenderne mod Laarene.

-Og saa saa man jo alle Drengene, sagde Fru Lund og smilte: Det er saa dejligt at se, naar Bornene bli'er store.

Skovrideren sad lidt og nikkede. Saa begyndte han at le og sagde:

-Og Svigerdatter gik sgu rundt og sloges med alle Svogrene efter Bordet, mellem Dorene--ligesom var'et hjemme, skont hun var i Sloret.

-Ja, ja, Lund, det er jo nu deres Maner, sagde Fru Lund: de er jo saa kendte, lagde hun til, og hun vendte sig ligesom forklarende til Fru Brandt.

-Ja, sagde Lund: og det var s'gu det eneste, jeg ku' ha' vandet en Hone over. For det var nydeligt, tilfojede han, ganske sagte.

Ida lo stille, ligesom omt:

-Hvor det ligner Henriette.

Hun blev ved at staa bag Bordet og smile, som saa hun Henriette for sine Ojne gaa der i Sloret og slaas med alle Svogrene af bare Glaede.

-Ja, det var nydeligt, sagde Skovrideren igen.

-Taenker Du paa Bordet? spurgte Moderen.

-Jo, Mo'r.

Bordet var faerdigt, og Fru Brandt sagde--hun holdt sig ved Stolene for at komme over Gulvet, men brugte ikke Stok--:

-Ja, jeg vidste jo ikke, om vi turde vente Dem.

Skovrideren satte sig haardt i sin Stol og saa glad ud over den megen Mad.

-Gud ske Lov, sagde han: her er da Fo'er i Krybberne.

Fru Brandt sad i den store Stol, midt for Fadene:

-Man har jo da endnu Brodet, sagde hun.

-Det minder om "Laengen", sagde lille Fru Lund, der altid, naar hun var hos Fru Brandt, tog en Masse paa sin Tallerken og aldrig fik det spist.

-Ja, sagde Skovrideren: der var hyggeligt hos gamle Brandt.

-Byder Du? Fru Brandts Laeber dirrede lidt over Taenderne:

-Vi havde det kun efter Forholdene, sagde hun.

Fru Lund tog endnu mer paa sin maegtig fyldte Tallerken.

-Aa, sagde hun: saa tit jeg har skammet mig over mit Hus, Fru Brandt, naar jeg var hos Dem.

Fru Brandt svarede ikke, men Skovrideren begyndte at tale om Christoffersens Begravelse.

Fru Lund blev ved at fortælle Ida om Brylluppet, mens Ida sad og smilte: det var jo alle dem derhjemmefra. Skovriderens Dreng.

-Der var nok et vaeldigt Folge, si'er de, sagde Lund: ja, Christoffersen var jo godt lidt.

-Christoffersens har jo altid vaeret et Sted, sagde Fru Brandt, hvor det ikke gik saa noje.

Lund tog noget fast om Kniven i Skinken, og man horte kun Uhrene dikke.

-Naa ja, sagde Skovrideren: Skaal, Ida-Tut. For din Tur, min Pige ... Han loftede Glasset: En ung Pige maa s'gu til Altret og befolke Jorden.

-Ja, for din Tur, Ida, sagde Fru Lund. Hun havde losnet den sidste Modest.

-Det haster vel ikke, sagde Fru Brandt: Ida horer da, Gud ske Lov, ikke til dem, der behøver at forses.

-Aa nej, aa nej, sagde Fru Lund, det var ikke saadan ment. Men vi taenker jo dog altid fremad, Fru Brandt, for Bornene.

Hun gav sig til at klappe Idas ene Haand, der var ganske kold.

-Ja, sagde Skovrideren, det er s'gu det, vi er sat her for.

-Ja, ja, Lund, vi har nu tit maattet la'e vores gaa baade for Lud og koldt Vand.

-Det har Du da aldrig gjort, Mo'r.

-Jo, Lund, det ved jeg godt, for der var jo saa mange, og de smaa maa passes og saa lober de større ... Men det er alligevel saa underligt, naar de blot ser, at man gor, hvad man kan, og man saa li'esom altid

har lidt Glæde at dele med dem i det daglige.

-Ja, sagde Lund.

Fru Lund blev ved at se hen for sig:

-Og Glæden, den kan man vel altid ta'e fra sit Hjerte, som man si'er, hvad der saa osse trykker ...

Ida bojede sit Hoved lidt ned mod Fru Lund, og Fru Brandt sagde fra sin Sofa:

-Ja, nuomstunder skal der jo tales saa meget om Bornene.

-Naa, Fru Brandt, sagde Lund, lidt hojt, jeg gad min Salighed osse vidst, hvad der ellers var at tale om, naar man da en Gang har sat dem i Verden----

Det bankede paa Doren, det var Niels Kusk hos Skovriderens, som var her med nogle Pakker, og Fru Lund gik med Ida ud i Kokkenet:

-Det er kun en Bagatel, min Pige, men jeg havde sagt, de kunde gerne saette det i Vognen--en Smule Skinke og Smor ... Gud ved forresten, hvordan Smorret har artet sig....

-Aa, Fru Lund, det er altfor meget.

-Saa si'er vi ingenting til din Mo'r, og saa kan Du indrette Dig. Din Mo'r kan jo ikke vaerne sig til saadan at kobe alting. Og det er jo saa rimeligt, hun som kommer fra saadant et Hus som "Laengen" ...

-Ja, sagde Ida: det er jo det, der er saa svaert for Mo'r. Og saa vilde det gore hende saa ondt, naar hun vidste at alle de derhjemme glemmer hende. Tak.

-Aa Gud, min Pige, sagde Fru Lund: hvem skulde vel vaere naermere end de, der har holdt saa meget af din Fa'r. Men har Smorret ikke artet sig, Ida--de gik ind i Sovekamret og lukkede Doren--saa maa Du bruge det paa Panden.

Fru Lund satte sig paa Sengekanten og Ida ved Siden af hende:

-Man er lidt forstumlet, sagde hun: men det har vaeret en dejlig Tid....

Hun sad stadig med Idas Haender i sine, og det begyndte at morkne i Stuerne:

-For ved Du, det var ligesom saadan et trygt Bryllup, de to, som har kendt hinanden fra Born.

-Ja, sagde Ida--de talte begge to langsomt og halvsagte--det er saa dejligt at se, naar Folk er lykkelige.

Fru Lund nikkede:

-Ja, saa dejligt, min Pige.

Det bankede paa Stuedoren igen, men de blev begge siddende. Det var Kaemner Sorensen og Frokenen, der kom fra deres Eftermiddagstur til

"Lunden".

-Skal der ikke taendes? sagde Fru Brandt fra Stuen.

Ida taendte og vendte tilbage til Sengekanten hos Fru Lund.

Kaemneren sad i Kurvestolen og trak Vanterne af, mens Fru Brandt fulgte ham med Ojnene. Der var ikke andet end Knogler og Aarer tilbage af Kaemnerens Haender.

-Naa, De har vaeret til Bryllup, sagde Kaemneren.

-Ja, vi har saa, sagde Skovrideren

-Hm ja, det er svaert saa Folk de gifter sig nuomstunder ...

-Det er jo Verdens Gang, Kaemner Sorensen.

-Ja, og Kaemneren slog lidt med Stokken: lad dem om det.

Han saa op paa Lund:

-Jeg er bleven for gammel, Hr. Skovrider, jeg blander mig ikke i noget.

Skovrideren sagde noget om, at det var vel ogsaa det klogeste.

-Det klogeste? Ja, men (han slog med Stokken igen) hvorhen forer det? hvor forer det hen?

-Her sidder man....

Kaemneren tav lidt og sagde sagtere:

-Det er det Hele.

Froken Sorensen havde inde i Sovekamret slaaet sig ned paa en Stol foran Sengen. Kaaben havde hun knappet op, saa man saa det atlaskklaedte Bryst, der loftede sig som et goldt Bjerg:

-Gud, ja, sagde hun. De har vaeret til Bryllup. Ja, vi gaar jo alle i saa mange Tanker--nu har der vaeret Bud paa Huset igen ... Det er Mathiesen, han vil absolut ha'e det til Butik.

Froken Sorensen talte hviskende og i en Strom:

-Og det var jo det bedste at saelge, for naar Fa'r en Gang gaar bort, flytter jeg dog til Kobenhavn. Der sidder jo Sostrene. Men saa laenge vi har Fa'r i Live, Fru Lund, gor man jo ingen Forandring--hverken Sostrene eller jeg.

-Det er jo rimeligt, sagde Fru Lund.

-Det er jo det--det mener ogsaa baade Sostrene og jeg--en gammel Mand er han da og ingen ved, hvorlaenge han kan ha'e igen.

Kaemneren, der horte som en Ugle, sagde inde i Stuen:

-Saa nu gaar det los paa Huset igen. Men, og han talte hojere: jeg sitter her endnu ...

Han slog med Stokken:

-Naar de forst har faaet mig paa Kirkegaarden, kan de gore, hvad de vil.
Det er det Hele.

Inde i Sovekamret blev der bomstille.

-Der ser De, hvordan Fa'r er, hviskede Frokenen.

Hun sad lidt med Haenderne i sit renlige sorte Skod og sagde saa:

-Men vi Mennesker, Fru Lund, taenker jo dog ogsaa paa Fremtiden....

Kaemneren kom op af Stolen; han vilde gaa. Skovrideren fulgte dem ud paa Trappen, og Kaemneren sagde og skubbede lidt til hans Arm:

-Hm, hun bli'er tyk i Tungen, hun, Madammen derinde. Hun har vel osse Fedt om Hjertet.

-Ja, jeg synes, det gaar ned ad Bakke, sagde Skovrideren.

Kaemneren nikkede og saa op paa Lund:

-Tungen er tyk, sagde han. Naa, Godnat.

-Godnat.

Lund gik ind i Stuen igen.

-Det begynder s'gu at knibe lidt for Kaemneren, sagde han.

-Han er jo gammel, svarede Fru Brandt.

Fru Lund og Ida blev siddende inde paa Sengen. Det var som Ida vaagnede af Tanker, og Stemmen skaelvede:

-Aa, taenk, hvis de skulde saelge alting her.

-Ja, sagde Fru Lund, der ikke rigtig vidste, med hvad for Tanker hun selv tumlede: Ja, det er saa underligt her i Verden.--

Lunds skulde afsted, de skulde ogsaa i Butikker, for de korte hjemad.

-Om Ida maatte folge dem?

-For Mo'r hun la'er sig da snyde af hvert skilt Fjaes, sagde Skovrideren. Og Ida-Tut har osse godt af at se lidt Mennesker.

-Jeg kan godt sidde ene, sagde Fru Brandt. Men hjaelp mig forst.

Hun vilde skifte Plads og hen i Sofaen igen. Skovrideren vilde stotte hende:

-Nej Tak, sagde Fru Brandt, Ida kan nok hjaelpe sin Mo'r endnu.

Hun kom til Saede.

Da Lunds og Ida kom ud paa Gaden, sagde Skovrideren:

-Saa, min Pige, stik Du nu ud til dine Jorgensens og luft Dig lidt. Det andet faar vi nok besorget. Saa lob Du nu, det var Meningen.

-Og Tak for Tingene, hviskede Ida, da hun kyssede Fru Lund.

Da Lunds var komne hen ad Gaden, sagde Skovrideren, der havde Konen under Armen:

-Fik hun Smorret og Skinken?

-Ja, det lille Skind.

Skovrideren gik lidt, saa sagde han:

-Nej, hun sidder s'gu paa hende.

-Hun er jo syg, Lund....

-Men det ligner ingenting at lade Pigebarnet sidde der uparret sine bedste Aar. Selv vidste hun s'gu nok, hvorhen den "vejrede", da hun skrubbete som Mejerske.

-Naa, Lund.

-Jo, rigtig er'et. Hun kendte s'gu nok Vejen baade til Karlekamret og til Forvalterens, da hun var Jomfru ...

Lund begyndte pludselig at le og loftede lidt paa Pelshuen:

-Men jeg levnede hende saagu' heller ikke ret meget af Sulet, sagde han.

-Gaestfri, det er hun nu, Lund.

Lund blev ved at le.

-Ja, ja, min Pige, hun saetter idetmindste Fodevarerne paa Bordet for at vise, at hun har dem.

... Hjemme havde Fru Brandt raabt paa Sofie:

-Tag saa ud, hvad der er levnet, sagde hun.

Ida lob ind ad Gitterporten ved Teglværket og ringede paa i Villaen.

Inde i den lyse Gang slog Olivia Dagligstuedoren op (hun havde hort Idas Stemme, da hun talte til Pigen).

-Nej, det er "Jomfruen", raabte hun. Hvordan er Du sluppen ud af "Enkekassen"?

-Det var Mo'r, sagde Ida lidt lavmaelt, der syntes, jeg kunde gaa herud.

Olivia saa lidt paa hende:

-Naa, saadan ... Men kom nu ind.

-The, Marie, raabte hun ud gennem Spisestuen. Hun fik Ida om Livet og begyndte at vandre op og ned, mens hun begyndte paa en lang Historie:

-Fritz var i Byraadet og Fru Kornerup havde meldt sig til The--hun vilde absolut danne en Diskussionsklub.

-Men jeg vil ikke ind i alle disse Tale foreninger. Det er, som Fritz si'er, det er vaemmeligt at staa og snakke om alle mulige Ting med alle de fremmede Mennesker. Hvis de angaar En, kan man alligevel kun snakke om dem med et Par ...

-Ja, sagde Ida.

-Naa, min Pige, sagde Olivia: Du snakker nok med ingen.

To Tuller kom lobende og raabte "Goddag" allerede inde i Spisestuen, for der blev altid en Barnejubel, naar Ida kom.

-Aa, jeg har jo noget til dem, sagde Ida og lob ud i Gangen. Hun kom tilbage med en Pose med Druer, som hun haeldte ud paa Flygelet.

-Du stjaeler som en Ravn, sagde Olivia.

-Naa, det er jo af dit eget, fortsatte hun koldsindigt og puttede et Par Druer i Munden.

Ida blev pludselig rød: Man maa da ha' Lov at gi'e Bornene, sagde hun; hun havde en af Tullerne paa hver Arm: Og saa op til Proppen, op til Proppen, halvsang hun og lob med begge Tullerne op ad Trappen ind i Barnekamret.

Der blev en Hurlumhej oppe paa forste Sal, Tullerne lo og Proppen skreg.

-Se til Proppen, se til Proppen, raabte Ida, der kom ned igen med "Proppen" i de loftede Arme.

-Aa, her er saa lunt og dejligt hos Jer, sagde hun; hun var kommen ned i en Gyngestol og vuggede frem og tilbage med "Proppen" paa sit Skod.

-Naa, sagde Olivia, der skaenkede The i Spisestuen. Hos Jer er der nu osse en Mellem-Temperatur. Vaers'go.

Olivia satte Theen paa Hjernebordet; Saa, sagde hun og placerede sig selv i Sofaen: Og nu vil vi ha' Ungerne ud. Jeg holder mest af at ha'e dem i et Sidevaerelse, med Doren aaben.

-Den velsignede Masse Boger, fortsatte hun og flyttede en Maengde Bind sammen for at faa Plads til Kageskaalen: jeg ved ikke, hvordan det er. Men hvad jeg ikke slaeber ind i Huset, det kommer Fritz med.

-Ja, her er altid saa meget Nyt at laese, sagde Ida.

Olivia sad med Hovedet mod Sofaryggen og saa op i den hoje Lampe.

-Det er nu som Fritz si'er, det er alligevel godt med de "nye Boger". Det er dog ligesom de laerer En bedre at indrette sig.

-Hvordan?

-Med Livet, svarede Olivia, der blev ved at se ind i Lampen.

De tav lidt begge to. Saa sagde Ida, foroverbojet i Stolen, og saa ind i Vaeggen:

-Men er Livet egentlig ikke saa ligefremt?

-Ja-a....

-For jeg mener, forklarede Ida, der altid ligesom tovede, naar hun skulde sige en Slags Mening: vi gor vel, hvad vi maa....

Hun blev ved at stirre ind mod Vaeggen, og Olivia sagde:

-Og saa er der jo osse Ungerne ... om man kunde laere noget for dem. Naa--hun smilte pludselig over hele Ansigtet--jeg er nu forresten vist aldrig blevet opdraget.

Hun saa uvilkaarligt over mod Fru Francks Portraet over Flygelet og sagde:

-Vi var bare altid sammen, sagde hun og blev ved at smile.

Hun sad stille og begyndte at nynne ganske sagte, da Ida, der ved en eller anden Ting var kommen til at taenke paa det derhjemme, pludselig sagde:

-Aa, nu gaar Christian fra Mollen ledig igen.

-Naa, Gud velsigne dine Smorkrukker. Olivia lo: saa logerer han vel osse "ovenpaa"?

-Ja, sagde Ida halv forknytt og saa paa hende: men hvad skal jeg gore? Han har vel ikke noget andet Sted at gaa hen.

Olivia lo kun. Men Ida sagde langsomt:

-Men der bli'er alligevel saa meget, man maa skjule for Mo'r.

Olivia sukkede lidt:

-Der er da heller intet Hus i Verden, hvor man laerer at lyve saa stift.

Saa sprang hun op:

-Skal vi spille firhaendigt?

Da de sad foran Flygelet og de opslaaede Noder, sagde hun uden Overgang:

-Aa, Du, nu maa Proppen dobes ... Og det er som Fritz si'er, det gor heller ikke noget med Vejret, naar de bare kommer lunkent Vand i Dobefonten.

De havde spillet lidt, da det ringede. Det var Fru Kornerup, der slog Entredoren op:

-Kaereste De, sikken Kulde, sagde hun.

Lidt efter gik Ida.

Da hun lob op ad Stentrappen hjemme, smuttede Christian fra Mollen ind

gennem Mellemdoren.

Fru Brandt sad i Sofaen, orkeslos og bred:

-Det tog Tid, sagde hun: hvor var I?

Ida nævnte, med lidt slæbende Stemme, Butikker og Boder, og Fru Brandt spurgte:

-Fulgte Lund Dig?

-Ja, Mo'r.

-Hvem var det da, Du talte med her paa Fortovet?

-Froknerne Staal.

-Hm, gaar de to unge Piger alene.

-Skal jeg saa læse, Mo'r? spurgte Ida. Hun tog Dagens Avis og begyndte at læse med en tydelig Stemme, fjerde Side: "Tjenester" og "Køb og Salg". Det horte Fru Brandt først, med Haenderne i sit Skød og et Par Ojne, som saa hun, skrappt, gennem Vaeggene ind i alle de Huse, hvor der søgtes og skiftedes.

Ida gik over til de lokale Nyheder og blev ved at læse med samme Stemme og uden Ophold:

"Ejendomssalg i Braestrup".

"Voldtaegt i Hatting".....

-Hvem er dod? spurgte Fru Brandt og afbrod.

Ida læste de tre Dodsfall, og Fru Brandt sagde:

-Tag saa Historien.

Hendes Træk blev mere slappe, og hendes Ojne begyndte at svømme ud.

Da Ida var faerdig med at læse, gav hun Moderen Kortene til Kabalen og gik ud for at lave The. Men lidt efter kaldte Fru Brandt:

-Sofie. Tag mig Avisen.

Fru Brandt fik Avisen bredt ud over Kortene; hun læste om Voldtaegten i Hatting.

... Fru Brandt var i Seng, og Ida sad, for aaben Der, i Stuen, hvor hun horte Moderens Aandedrag. Hun taenkte paa "Proppen"s Daab. Jo, hun maatte liste Pengene ud af den store Sparekassebog.

-Ida, kom det fra Sengen, hvad var der i Pakkerne?

-Hvilke Pakker?

-Skovriderens Niels kom med Pakker.

Ida sagde:

-De var til Fru Lund.

Moderens Aandedrag blev dybere, i Huset var der ganske stille; kun oppe paa Loftet knirkede og puslede det.

Ida havde taget en Bog frem af sin Skuffe i Chatollet. Aftenen var den eneste Tid, hvor hun turde laese lidt i Olivias Boger.

Sofie kom ind og satte sig henne paa Stolen ved Kakkelovnen. Laenge horte Ida hende sukke og snofte. Saa saa hun op fra Bogen og lagde Strikkepinden ned paa Bladet som Maerke:

-Men kan han da heller ingen Plads faa, Sofie? sagde hun.

Sofie begyndte at snofte staerkere, da der blev talt til hende.

-Aa ja, aa ja, han har jo ingen Rinome, sagde hun.

Sofie blev ved at graede--hun graed som en Karl--:

-Men jeg vild' saa gern be' Frokenen, om jeg ku' faa Lov at gaa til Alters ... nu paa Synda'.

Hun snoftede hojt.

-Ja, ja, sagde Ida, ja, ja, Sofie.

Det bad Sofie altid om, naar det var paa det Vaerste og Christian gik ledig.

Sofie blev ved at graede, hun taenkte paa sit:

-Ja, det er 'et, sagde hun, det er 'et; men en har heller ikke saa langt til Sengen som en anden.

Ida sad og saa ind i Lampen, hun var saa vant til Sofies Fortrolighed. Saa sagde Sofie pludselig, i en helt anden Tone:

-Frokenen maa ta'e Penge iaften--vi har ikke en Skilling i Huset.

-Igen, sagde Ida.

-Naar En aldrig tor si', hva' En kober ... Og En ska' indbild' Fruen, at man faar alt til givendes....

Ida sad tavs en Stund. Saa lukkede hun Bogen:

-Ja, sagde hun; saa er det bedst, vi lukker.

Ida laaste Doren og satte Blomsterne ned paa Gulvet og bredte de hvide Stykker ud over alle Stole. Hvor de talte paa Gaden ... det var dem, der kom fra Theatret.

-Hm, hvor han havde vaeret smuk, han, der spillede Palle den Aften, hun var der med Olivia, saa slank og mork.

Hun saa altid saa laenge Skuespillernes Ansigt og deres Smil og hvordan de gik.

Saa dejlige Taender han havde, naar han smilte.

... Ida listede sig ind. Stille klaedte hun sig af, mens hun lyttede efter Moderens Aandedrag: Nu sov hun fast.

Ida laa i sin Seng, og, ganske sagte, listede hun, under Taeppeet, sin Haand ind under Moderens Hovedpude, hvor Portemonnaeen laa. I Morket fik hun to Tokroner ud og lagde Pengepungen tilbage.

Moderen holdt aldrig Regnskab uden med de smaa Pengestykker.

Nu var der ganske stille; i det hele Hus kun Moderens Stonnen. Ida gemte de to Pengestykker i sin Strompe.

* * * * *

Ida sad midt i AErtebedet paa "Ludvigsbakke"; hun og Schroder plukkede AErter i et stort Trug.

-Saa, sagde Schroder, nu er Klokken slaaet ni.

Hun havde set Fru v. Eichbaum, rank og stiv, boje ind i AErtegangen. Fru v. Eichbaum brugte efter Aix-les-Bains Efterkur paa Ludvigsbakke, og hun overholdt den paa Minuttet.

Hun kom op ad Gangen med ligelige Skridt, som om hun talte dem, forbi AErtebedet:

-Aa, er det den lille Brandt, sagde hun uden at standse. Hun ligesom opdagede paa det venligste bestandig Ida paany--hver Gang hun saa hende.

-Hm, sagde Schroder og saa efter hende: hun skulde se at faa Sonneken op fra Fjermadrassen. Gud ved, hvad hun nu skal gore af ham.

Det var fjorten Dage siden, Karl v. Eichbaum var dumpet for anden Gang ved Polyteknikum i Zuerich, og nu hvilede han ud.

-Men kon er han i Figuren, sagde Schroder.

Der var ganske stille i Haven, og man horte hver AErtebaelgs Fald i Truget, mens de hvide Sommerfugle floj ud og ind mellem Rankerne.

-Hvor Luften er dejlig, sagde Ida.

-Py-h, det bli'er hedt, og jeg skal rore Kodfars.

Schroder rorte stadig Kodfars; gamle Konferensraad, der var naer de halvfems, kunde snart ikke nyde andet: Der er jo snart ikke en hel Tand i Huset, sagde Schroder. Hun havde selv faaet sig seks nye Fortaender i Foraaret. Ellers var hun uforandret; og de Dage, der var travlest, kom de seks forresten ikke laenger end i deres Vandglas.

-Men jeg skal ikke ha'e ham gaaende, hvor jeg har Smaapiger, sagde Schroder, der blev ved Eichbaum: saadan som han flytter Ojnene rundt paa et Pigebarn ... Schroder saa nok, hvordan Pigerne svajede sig, naar Eichbaum satte sine Ben i Kokkenet.

-Jeg synes, han ser saa god ud af Ojnene, sagde Ida.

Der lod et Skrig og Skraal nede fra Dammen af Barnestemmer i Kor:

-Saa, sagde Schroder, nu skal vi til at torre Kadetbukser igen.

Det var alle Falkenbergs Born, der vadede i Dammen, og Fru Falkenberg, fodb With, kom ned ad Gangen, hun maatte "se efter Bornene".

-Aa, sidder De her? sagde hun (hun talte med en lidt mat og overgemt Ungpigestemme): saa dejligt her er i Solen....

Hun satte sig paa Schroders Kokkenskammel med Haenderne i sit Skod.

-Falkenberg kommer da ikke iaar, sagde hun.

-Ikke?

-Nej, han skriver, det er nogle Indberetninger--hun loftede de spidse Skuldre i Slaabrok'en: Fru Falkenberg havde ligefrem faaet en Barnefigur igen ved at fode Kaptajn og Ridder af Dannebrog Falkenberg fem Born--:

-Jeg forstaar mig jo ikke paa det, sagde hun. Det er Tjenesten.

-Ja, sagde Schroder, der er jo saa meget for en Mand.

-Ja, sagde Fru Falkenberg og nikkede--der var et Udtryk i hendes Ojne, som sad hun og saa undrende efter noget, der var blevet borte--:

-De har ogsaa deres.

Nede ved Dammen lo de og skreg de. Saa begyndte en Dreng at graede.

-Det er Edvard, sagde Fru Falkenberg, som vilde hun staa op.

-Nu skal jeg, sagde Ida og rejste sig.

-Aa, ja, lille Ida ... vil De? sagde Fru Falkenberg og blev siddende.

Schroder satte sig paa Idas Kokkenskammel og blev ved at pille AErterne, mens Fru Falkenberg saa til med sine konne Ojne:

-Aa, saa De har meget at taenke paa, sagde hun og fulgte Schroders Haender med Ojnene. Ja, det maa vaere dejligt at ha'e Kraeften ...

Ida kom tilbage; det var ingenting; de skaendtes kun om Prammen.

-Var Erik der? spurgte Fru Falkenberg.

-Nej, Fru Falkenberg, jeg saa ham ikke.

-Hm, Fru Falkenberg rystede paa Hovedet: Gud ved, hvad den Dreng ta'er sig til ...

Erik var en opløben syttenaarig, som tilbragte sin Ferie paa et eller andet Loft i Selskab med Romaner af den nye Litteratur, og som, naar han forlod sine ophedede Skjulesteder, altid saa ud, som om Lyset skar ham i Ojnene.

Fru Falkenberg blev ved at sidde og se ud for sig i Solen.

-Ak ja, sagde hun: det er underligt med Born. Det er dejligt, naar de er smaa, men man maa jo sende dem i Skole....

Saa laenge Bornene var smaa, smaasyslede og sang Fru Falkenberg med dem Dagen lang, men skulde de først i Skole, var det, som den store Dor lukkede sig bag dem--

-Det er ikke saadan at folge dem, sagde hun.

-Nej, hvert Krae har sit Ho'ede, sagde Schroder: Tag saa i.

Hun tog i den ene Ende af Truget og Ida i den anden, saa gik de.

Fru Falkenberg blev siddende. Hun kunde sidde saadan timevis et Sted, hvor der var Sol, og se ud i Luften, som om hun stirrede ud i nogle store Huller, hvori alle Livets Ting forsvandt.

Froken Rosenfeld sad oppe paa Gavlverandaen og læste.

Hun loftede Hovedet og nikkede til Ida og Schroder, for hun læste videre.

Da Schroder og Ida kom ind i Kokkenet, stak Karl von Eichbaum Hovedet ind ad den anden Dor: Man vilde gerne ha'e The, Schroder, sagde han; og Schroder, der satte Aerttruget, mumlede noget om, at nu skulde der vel vaere The til Middag. Men Ida gjorde en Thebakke istand og bragte den ud til von Eichbaum, der laa paa Graesplaenen saa lang han var.

-Det er dog altid Dem, der er god, sagde han. Han havde en egen jaevn og skikkelig Maade at tale til Ida paa. Og han vendte sig om paa Maven, med Hovedet over sin The:

-Tak, sagde han.

Ida bad ham Kiksene.

-Er det Onsdag idag? spurgte han saa.

-Ja.

-Uh, sagde Eichbaum og rorte i sin The: saa har man tre Uger endnu. Og Herren ved, hvad det saa skal blive til.

Karl von Eichbaum drejede sig igen om paa Ryggen:

-Nej, det er utroligt, sagde han.

Han gloede videre op i Solen, medens han sagtens grundede over, hvad det "saa skulde blive til".

Ida gik inde i Kokkenet og hjalp til. Hun gik og taenkte paa Karl von Eichbaum: der var nu heller ingen, han havde at holde sig til--saadan. For havde han jo haft Herman Reck. Men nu havde han jo osse nedsat sig, i Aalborg, og var ikke hjemme mer.

Det bankede oppe i Loftet, det var Konferensraaden, der kaldte oppe fra "Etatsraadindens Stue"; han kom ikke op af Stolen mer og kaldte saa ved at banke med sin Stok:

-Naa, er det Dig, lille Ida, sagde han. Er de nu alle ude?

-Ja, Hr. Konferensraad.

Alle Gaester paa Ludvigsbakke maatte ud i Luften.

-Luft er for Ungdommen, sagde Konferensraaden: saa de kan fole Blodet rulle--Ungdommen skal ha'e store Lunges og staerke Hjerter.

Han nikkede:

-Luk saa Dorene op.

Ida lukkede Dorene op gennem de solfyldte Stuer: Tak, sagde Konferensraaden. Nu kunde han fra Etatsraadens Stol sidde stille og se ind gennem alle de lyse Rum, han havde bygget og hvor han havde levet.

Han vendte Hovedet mod Vinduet; gennem Lysningen kunde han se ind i Godsforvalterens Have:

-De er spraglede, sagde han og nikkede.

Fire Damer i mange Slags Farver sprang paa Recks Croquetplaene mellem tre Ungersvende med opsmogede Benklaeder.

-Det er ikke din Fa'ers Folk, min Pige, sagde han.

-Ja, ja, han vendte atter Hovedet om mod sine stille Stuer; man faar saa mange Ting at se, naar man bli'r gammel.

-Men Verden, sagde den Gamle, taaler megen Galskab, min Pige, og bliver staaende alligevel.

Ogsaa Ida var bleven staaende og saa over "Laengen"s Have. Hun kom der saa sjaeldent nu: hvor de dog huggede hvert Aar ... der var saa faa tilbage af de gamle Traeer.

-Og hvordan er det derhjemme? spurgte Konferensraaden.

-Tak, jeg har ikke haft Brev, sagde Ida.

-Naa, ja, ja....

Konferensraaden blev siddende tavs, grundende som den, der har levet laenge.

Ida gik tilbage til Kokkenet, men Schroder jog hende ud.

-Du har Ferie, min Pige, sagde hun: gaa Du ud og luft Dig. Her er jo saa varmt, at man maa kaste Klaederne.

Schroder stod over Kodfarsen og havde kastet dem.

Ida gik. Hun vilde gaa over til Lunds. Men ude paa den store Trappe standsede hun: en Hostvogn svingede ud fra Avlsgaarden. Det var alle Bornene, som korte til Bad. Vognen lignede en hvid, myldrende Rede i Solen.

Saa dode Stemmerne hen og alting blev stille igen. Plaene og Marker med de hvilende Koer som dovne Pletter og Braestrups Huse--alt syntes at blunde i Lyset.

-Her er smukt idag, sagde Froken Rosenfeld, der kom langsomt, med sin Bog under Armen.

De blev staaende paa Trappen ved Siden af hinanden:

-Saa lige Rogen gaar, sagde Froken Rosenfeld.

Rogen steg op fra Husene i Braestrup, stille og lige som lyseblaa Fakler i den lyseblaa Luft.

Ida og Froken Rosenfeld talte sjaelen meget sammen. Men de blev tit staaende saadan lidt ved Siden af hinanden, og de saa ofte paa de samme Ting. Froken Rosenfeld hentede Ida, naar hun vilde ud at gaa, isaer naar det havde regnet og det endnu dryppede fra Traeerne--saa gik de sammen halvtavse, ad de fugtige Veje, laenge.

Ida gik ned gennem Haven og hun kom ind paa Skovvejen. Fuglene sang ikke mer, og hun horte kun sine egne Skridt over den muldede Jord.

Inde i Skovridergaarden sad den gamle Lucie foran Bryggersdoren og skraellede Kartoffler, og Laenkehunden, der kendte Ida, logrede ad hende foran sit Hus.

-Er der nogen hjemme, Lucie?

Lucie loftede det rokkende Hoved:

-De er derinde, sagde hun og blev siddende tavs.

Alle Husets Dore stod aabne og Solen faldt ind over Gulvene og de slidte Mobler. I Salen sad Fru Lund paa en Rorstol, omflydt af Linned og med de store Brillen i det lille Ansigt.

-Aa, er det Dig, Barn, sagde hun: Jeg lapper Lagener, min Pige ... Vi vasker og vi lapper. Du--med alle de Gaester. Men de er jo velkomne--det er vist og sandt. Aa, kan Du hjaelpe mig....

Ida hjalp og Ida traadte Synaal, medens hun sad og taenkte: Hvor Fru Lund dog ryster paa sin Haand.

-Gud ja, sagde Fru Lund, der rodede, for der var Hul ved Hul paa Lagenerne: dette er da vist osse de aeldste ... Men det er jo i Ferierne, de ligesom endnu har no'et af Hjemmet, lille Du ... og hvem ved, hvorlaenge det varer....

-Bornene er i Haven, sagde hun og tog fat igen.

Man horte det; et Kor af lyse Stemmer klang derude. Inde i Stuen summede mange Fluere; man saa nok paa det hvidtede Loft, hvor de havde siddet.

-Nej, nej, blev Fru Lund ved: Konferensraaden falder af, og hvem ved, hvor saa vi skal hen.

Ida vidste ikke, hvorfor hun pludselig havde taenkt det samme. Men hun

sagde:

-Men Skovene bli'er da staaende, Fru Lund.

-Aa ja. Barn, men det bli'er nok andre, der skal faelde Traeerne.

Fru Lund saa hen for sig bag de store Briller, der sad saa maerkelig ubekvemt paa hendes Naese:

-Og nu har vi snart siddet her i fem og tredive Aar og levet i Fred.

Gamle Lucie kom op igennem Gangen, skaendende og mumlende.

-Saa, sagde Fru Lund: nu skaender Lucie igen. Aa, Du, det er ikke let. Naar hun blot vilde blive siddende. Men hun vil jo ta'e med i alt, og hun er ikke renlig. Snart staar hun over Maden, og snart reder hun Senge....

Fru Lund rystede paa sit Hoved og Ida smilede, mod sin Vilje: Der var nok dem paa Egnen, hvem det faldt lidt svaert at spise i Skovridergaarden, fordi Lucie stod over Maden....

-Men, sagde Fru Lund, det er som jeg siger til Lund: hun maa jo dog ha'e Lov at do her.

"Studenten", den yngste af "Drengene", stak Hovedet ind ad Havedoren:

-Er det Ida, sagde han: kom ud, kom ud. Vi plukker Kirsebaer.

Nede omkring Kirsebaertraeerne lo og skreg den hele Ungdom. To af "Drengene" hang i Grenene og plukkede og kastede ned.

-Er det Ida, raabte den ene.

-Halloj. Ida fik to Kirsebaer i det opadvendte Ansigt.

De unge Piger greb Baerrene og lo:

-Aa, aa ... Kirsebaerrene floj.

-Aa, aa ... Hvor Emilie Frederiksen dog kunde gribe.

-Saa, den ene "Dreng" lod sig dratte ned fra Grenen midt i Klyngen.

-Fler til Dig, raabte den anden, og han kastede nogle Kirsebaer til Ida. Men da laa allerede alle Mand under Traeerne paa Graeset.

-Gud, hvor er her rart, sagde Emilie og strakte Fodderne langt fra sig.

-Ja, sagde Ida og fik naesten Taarer i Ojnene; hun vidste ikke, hvordan hun var kommen i den Stemning, bedrovet eller ligesom urolig--lige fra da hun sad derinde hos Fru Lund.

Emilie laa og saa ned ad sin Nederdel, der bar Maerker af tre knuste Kirsebaer:

-Det gaar aldrig af, sagde hun og slog sig paa Skortet.

... Ida rejste sig, hun vilde hellere gaa hjem ... saadan en saer

Stemning der var over hende ...

-Ja, ja, min Pige, sagde Fru Lund, der fulgte hende til Gangdoren og blev ved at staa og nikke: hils, naar Du skriver.

Da Ida kom ned ad Skovvejen, kom Recks Char-a-banc korende imod hende. Den var fuld af Damer med farvede Parasoller.

Froken Constance Reck, der selv sad paa Bukken med en slank Elfenbenspisk, holdt Hestene an og hilste.

Ida svarede noget, og Froken Constance sagde:

-Det er jo rigtig dejligt for Froken Schroder at have faaet Dem herud.

Froken Constance bojede Pisken og Parasollerne bevaegede sig lidt, idet Vognen korte.

Ida gik videre. Hun gik i Tanker og bojede ned forbi Laengen uden at vide det ...

Paa den store nye Veranda med det meget Glas sad to af de unge Herrer paa Trappen, laenet hver mod sin Dorstolpe, med Benklaederne trukne op til midt paa Laeggen af deres brogede Sokker og rog Cigaretter. Den ene hilste med sin hvide Filthat og lidt efter den anden, og Ida horte ham sige, da hun var forbi:

-Var den der Froken Brandt?

Ida gik hurtigere. Hun syntes hele Tiden, der ligesom maatte vaere sket noget i Hovedbygningen, og hun sagde til Stuepigen inde i Gangen:

-Hvordan staar det?

Stuepigen, der bragte Blomster op til Bordet, svarede:

-Jo, vi skal straks spise.

Og Ida blev helt rolig igen, mens hun klaedte sig om. Ude i Havegangen horte hun en Kjole rasle. Det var Fru von Eichbaum, der "gik" for Middag.

Ida stod foran sit Spejl, da Gonggongen lod.

Det var da vist, taenkte hun, Karl Eichbaums vaerste Tid, Bordet.

Schroder stod ved det aabne Kokkenvindu og oste Suppen i Terrinerne, da hun saa en barbenet Dreng komme op om Plaenen:

-Hvem er 'et til, raabte hun ud af Vinduet, forbi de to Stuepiger, som ventede.

Det var Telegrafbudet. Men Drengen forhastede sig ikke.

Den var til Froken Brandt, sagde han.

-Til hvem?

-Den var til Froken Brandt, sagde Drengen igen, lige langsomt.

-Aa, Herregud, Schroder slap Gryden: aa, Herregud, saa er 'et slemt.

-Hvor er hun? sagde hun straks efter, men i det samme fojede hun til: Naa, la' mig forst faa ost op.

En af Stuepigerne tog Telegrammet; hun skulde nok bringe det op.

-Er De gal, sagde Schroder og rev det fra hende.

-Tag saa Suppen.

Schroder kom til Besindelse igen: hun vilde sige til Johan Kusk, at han holdt sig faerdig, hvis det var; og hun gik ud i Borgestuen, hvor han sad og ventede paa sin Kaffe.

-Saa faar hun ogsaa spist forst, taenkte Schroder, og pludselig begyndte hun at graede:

-Den lille Stakkel, sagde hun.

Da hun graedende kom tilbage, stod Ida i Kokkenet.

-Hvad er der dog, Schroder? spurgte hun. Hvad er der? gentog hun mer uroligt. Og da Schroder, forstyrret, uden at ville det, rakte Telegrammet ud imod hende, sagde hun:

-Det er Mo'r ... og havde revet Telegrammet op og laest det.

-Naa, lille Tut, lille Tut, sagde Schroder kun og tog om hendes Liv.

Ida havde ikke talt. Det var, som hendes Ojne ikke kunde se nogen Ting, mens hun gik ind i Schroders Kammer.

-Lille Tut, blev Schroder ved, lille Tut ... hvordan er 'et?

Men Ida svarede ikke, og forskraekket foran det blege og stive Ansigt blev Schroder kun ved at naevne det gamle Kaelenavn: Lille Tut, lille Tut; og forte Idas Hoved frem og tilbage, frem og tilbage, som vilde hun, angst, ryste Taarerne ud af hende:

-Jeg har sagt til om Vognen.

-Tak. Og Ida gav Ord til sin eneste Tanke:

-Naar jeg blot faar hende at se.

Ved at tale begyndte hun at graede, og Schroder sagde, helt lettet--hun havde jo slet ikke vidst, om Fru Brandt levede endnu--:

--Aa vist, aa vist ... det er naturligvis ikke saa slemt ... hun kommer saamaen nok over det, skal Du se, lille Tut.

Ida lagde kun Armene traet ned mod Stolen:

-De maa ud, sagde hun. De deroppe venter jo paa Dem.

-Naa, sagde Schroder naesten vredt: De ka' vel bie.

Doren gik; det var Froken Rosenfeld.

-Er Vognen sagt til? spurgte hun, sagte, som kom hun ind i et Sygevaerelse.

-Ja.

Hun nikkede til Schroder, som gik.

-Nu korer vi straks, sagde hun og satte sig stille hen, mens hun tog Idas kolde Haender.

I Kokkenet havde Anne Marie, Kokkenpigen, listet sig ud i Borgestuen for at hore ad, hvad der gik paa.

-Saa er 'et vel forbi! sagde hun langsomt.

-Det er vel det, svarte Johan.

Anne Marie stod og saa ud i Luften, ret op og ned, paa sine sorte Hoser:

-Der bli'er no'et, sagde hun og nikkede.

-Der bli'er meget, sagde Johan.

-Ja, og han strakte Artilleristbenene fra sig: Faar jeg saa Kaffen? Han drak den og gjorde sig faerdig.

-Naa, sagde han: vi ta'er vel Landaueren ved saadan en Anledning.

Ellers blev Ida hentet og bragt i Kalechen.

Oppe ved Middagsbordet var der stille, mens Fru Falkenberg bragte Maden ud og ind til Konferensraaden og lod Dorene staa paa Klem:

-Hvorfor morer de sig ikke? sagde Konferensraaden.

-Vi morer os jo, Hr. Konferensraad.

-Ja, saa, naar man morer sig, kan det ellers hores, sagde den Gamle.

Fru v. Eichbaum havde, sagde hun, nylig laest hvad Mynster skrev "i sine Betragtninger", om at da pludselig--"der var Ord, man huskede".

-Men, tilfojede hun: den lille Brandts Fremtid er vel sikret.

Da Vognen korte frem paa Grusgangen, steg Ida stille ind, og Frk. Rosenfeld, der havde taget Tojet paa, satte sig ind ved Siden af hende.

-De skal da ikke kore alene, sagde hun.

Karl v. Eichbaum var staaet op fra Bordet og gaaet ned. Han stod, ved Siden af Forvalteren, henne foran ved Hestene. Saa rakte han Haanden ind over Vogndoren uden at sige noget.

Da Schroder vendte sig og vilde gaa ind--Vognen var helt nede paa Braestrup-Vejen nu--saa hun Telegrafdrengen, der stadig sad paa Baenken foran Kokkenvinduerne; han skulde have sin Kvittering.

Middagen oppe var endt, og alle Fade flod paa Kokkenbordene. Schroder maatte have dem tilside, for hun skulde i Lag med Folkenes Mellemmad. Solen robede saa mange graa Haar op over Tindingerne, mens hun stod bojet over den store Brodmaskine.

Undergartneren kom ud fra Haven. Han rev Grusgangen, langsomt, henover Sporet af den bortkorte Vogn....

... De hvide Vejsten floj forbi den raslende Vogn, hvor ingen talte. Halvmil fulgte Halvmil, mens Hestene travede.

Ida saa intet, horte ikke. Alt hendes Liv syntes samlet i de sammenknyttede Haender.

Kun en Tanke havde hun, der pressedes frem i Ord uden Lyd, som vilde hun bortvaelte en Skyld:

-Jeg havde sagt, jeg vilde ikke rejse....

Hun forte de sammenfoldede Haender op og ned:

-Nu faar jeg hende ikke at se....

-Men, Ida.

-Nej, nu faar jeg hende ikke at se....

... Saa var de der.

Hestene vilde ikke staa, to Hunde fo'r imod dem.

Ida saa kun Sofies ophovnede Ansigt, som hun kom ned ad Trappen.

-Doktoren er her, sagde Sofie hviskende.

Ida stottede sig til Gelaenderet:

-Hun var altsaa ikke dod.

-Jeg henter Fru Jorgensen, sagde Froken Rosenfeld.

Ida nikkede uden at have hort og hun aabnede Stuens Dor; der var mørkt og hun blev staaende; inde i Sovekammeret horte hun Doktorens Trin.

-Det kom paa Klokken tolv, hviskede Sofie.

Men Ida blot stonnede.

-Og saa telegraferede vi, hviskede Sofie igen.

-Ida saa som et Par Skygger Froken Sorensen, der kom med to Solvstager, og Jomfru Thogersen, der bragte en Dug.

-Aa, sagde Sofie, der begyndte at ryste: det er til det sidste Maaltid. Og hun satte sig paa en Stol.

-Vi venter Pastoren, hviskede Froken Sorensen, og de to blev ved at liste omkring--med saa mange Ting.

Ida horte kun efter Doktorens Trin.

Saa lod Moderens Aandedrag tungt, som hun kendte det ... som hun kendte det ... Og paa en Gang begyndte Ida at hulke, stille og fortvivlet--af Taknemmelighed....

Doktoren kom hen imod hende, og hun vilde rejse sig:

-Jeg horte Vognen, sagde han, mens hun saa op i hans Ansigt.

-Det er maaske bedre, De ikke gaar ind straks, sagde han. Deres Moder har jo vaeret en Del irriteret....

Ida blev ved at se paa ham:

-I hendes Tilstand ... over at De var borte....

Ida svarede ikke. Et Nu havde hun lukket sine Ojne og hun folte ikke den Haand, han rakte hende:

-Vi venter til iaften. Farvel.

Ida havde bojet Hovedet. Hun forstod det: at hun skulde ikke derind.

Hun saa Froken Sorensen slaebe over Gulvet med Myrten og hun horte Doktorens Stemme igen: Lad det vaere, sagde han, og han formelig slog til Myrten.

Ida taenkte kun, hun skulde ikke derind.

Hun vidste ikke selv, at hun havde rejst sig og var gaaet hen over Gulvet, ind ad Doren til den lille Stue, til Skamlen, sin Skammel bag det store Chatol.

Dore blev aabnede og Dore blev lukkede, Trin lod. Jomfru Thogersen kom hen og tog krampagtig ned om hendes Skuldre.

-Pastoren, sagde hun aandelos, og de horte Sofie graede:

-Jesus Kristus, Jesus Kristus.

Men Ida rorte sig ikke.

Der var ikke anden Lyd end Praestens Mumlen. Saa kom den Syges Aande. Ida horte kun den.

-Vater unser, Vater unser, bad Jomfru Thogersen pludselig i sit Modersmaal og kom ikke laenger.

"Jesus Kristus, i den Nat, da han blev forraadt, tog han Brodet, takkede og brod det, gav sine Disciple og sagde: Tager dette hen og aeder det ... Dette er mit Legeme, som gives for Eder. Dette gores til min Ihukommelse."

Ida bad ikke, hun havde ikke Rum for Bonner. Hun folte kun sit Hjerte standset og tungt som en Sten i sit Bryst.

-"Vater unser, Vater unser ..."

Men Praesten blev ved:

-"Ligesaa tog han og Kalken efter Aftensmaaltidet, takkede, gav dem og sagde: Drikker alle deraf. Denne er det nye Testamentes Kalk i mit Blod, som udgydes for Eder til Syndernes Forladelse. Dette gorer saa ofte som I det drikker til min Ihukommelse ..."

Sofie saa gennem Doren, foran Lysene, Praesten boje sig over den Doende og lofte hendes Pude:

-Gud den Helligaand, Gud den Helligaand, hviskede hun og faldt tilbage mod Ryggen af Stolen. Der var tyst et Minut; saa rejste Sofie sig igen:

-Noglerne, sagde hun paa en Gang, og naesten skreg.

Hun havde set Knippet glide frem under den Doendes Pude; over Lagenet faldt det ned mod Gulvet.

-Dette er Jesu sande Legeme....

De horte ikke mer, men ogsaa Vaagekonen begyndte at graede.

Ida havde foldet Haenderne i sit Skod:

Hvis hun faldt i Sovn, kunde hun gaa derind; naar hun sov, kunde hun gaa derind....

-"Herren vaere med Eder, Herren velsigne Dig og bevare Dig. Herren lofte sit Aasyn paa Dig og give Dig Fred."

Der blev ganske stille. Jomfru Thogersen havde holdt op at graede og sad med rokkende Hoved:

-Hun doer doch som en agtet Person, sagde hun, og hendes Taarer begyndte at flyde igen.

Ida horte som gennem Taage sit Navn og hun stod op. Det var Praesten, som rakte hende en Haand.

-De har vaeret borte? sagde han med en mildt bekymret Stemme.

-Ja, Hr. Pastor.

Pastoren blev staaende et Ojeblik foran det taareløse Ansigt. Han sogte om et Skriftsted, men fandt det ikke.

-Ja, sagde han saa, en Mo'r er en Mo'r. Gud styrke Dem.

... Der var blevet stille. Man horte kun Uhrenes Gang og Vaagekonen, naar hun sagte flyttede sig.

Ida sad paa den samme Plads, medens Sofie listede til og fra.

-Sover hun? hviskede Ida.

-Endnu er hun vaagen.

De horte igen Uhrenes Gang, mens Sofie taendte et eneste Lys, hvor Stearinen krollede sig som lange Traade op mod Flammen og faldt.

-Sover hun? spurgte Ida igen.

-Hun er vaagen.

De horte den hivende Aande og en Stemme, der mumlede.

-Taler hun? spurgte Ida.

Hun havde rejst sig. Hun folte Haabet naesten som et Stik i sit Bryst, da Vaagekonen skod Doren op.

-Har hun spurgt efter mig? Ida kunde naeppe tale.

Vaagekonen rystede paa Hovedet:

-Hun spo'r nok ikke efter nogen mer, sagde hun:

-Nu sover hun.

De stod lidt, lyttende alle tre, foran det stille Lys: hun sov.

-Saa gaar jeg derind, hviskede Ida.

Varsomt tog hun Skoene af og hun gled derind. Et Ojeblik saa hun paa Moderens Ansigt. Saa satte hun sig, stille, bag Fodenden af sin Seng, paa Gulvet--uden at drage Aande.

Enkefru Brandt vaagnede ikke mer. Ved Midnat sov hun hen.

* * * * *

Nu var der koldt og tomt. Fra Dor til Dor kun de hvide og dode Gulve. Paa Vaeggene blot Plet ved Plet og over dem de rustne Som.

Ida var gaaet fra Stue til Stue, en sidste Gang.

-Ja, saa lukker Du, sagde hun til Sofie.

Sofie blev staaende med Haanden paa Dorlaasen.

-Ja, sagde hun, og hun graed, saa det strommede, mens hun talte:

-Jeg har vist ikke faaet Frokenen sagt 'et ... at saa bli'er 'et til, at vi gifter os....

-Gifter Jer? Men--han har jo ingenting, Sofie. (Christian fra Mollen blev vaerre og vaerre og nu gik han ledig altid.)

-Nej, sagde Sofie, der blev ved at graede: men Hansen har jo laenge vil't 'et ... og saa har En jo hans tre Born a' pass'....

-Ja, sagde Ida, der forst nu forstod, at det slet ikke var Christian fra Mollen; Enkemanden Hansen var ved Gasvaerket og han drak.

Sofie, der blev ved at snofte, sagde, som om hun forstod, hvad Ida taenkte:

-Og det er jo ikke enhver, Ida, der ka' sidd' ene....

Ida saa paa hende. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun fik Taarer i Ojnene.

-Gid det maa bringe Dig Lykke da, sagde hun.

Sofie saa ud for sig med sine forgraedte Ojne; hendes Stemme lod helt anderledes:

-En faar jo osse Hus og Seng, sagde hun. Og En ska' jo lev'.

Graaden tog hende igen, og fortvivlet slog Ida sine Arme op om den gamle Pige og graed, hun ogsaa--hun vidste knap selv, hvorfor.

Saa lukkede Sofie langsomt alle Dore, en efter en, og gik....

Hun laa hos Jomfru Thogersen om Natten.

... Ida var kommen hjem til Villaen og de havde spist den sidste Aften.

Nu sad Olivia og hun paa Verandatrappen og sat i Halvmorket ud paa "Sundet" og Boller Skov, hvis Linje laa derovre mork og tung. De havde ikke talt. Olivia havde kun sagte listet sin Arm ind under Idas og de stottede Skulder mod Skulder.

Inde paa Verandaen horte man Jorgensens Gyngestol, der gik op og ned. Rolf, Hunden, listede sig ned ad Trinnene og lagde sig ved Olivias Fodder.

-Saa bli'er jeg vel Sygeplejerske, sagde Ida.

-Men hvorfor, Ida? Du behøver det jo ikke.

Ida saa ud over det morknende Sund og hendes Stemme lod meget sagte:

-Det er vel--det eneste, jeg kan.

Olivia svarede ikke og de sad tavse lidt.

-Og saa gor jeg da Nytte for no'en....

Ida taenkte pludselig paa Sofie og hun sagde, stadig med den samme Stemme:

-Nu gifter Sofie sig.

-Med Christian? spurgte Olivia pludselig hojt.

-Nej, med Hansen fra Gasvaerket.

-Aa, Herre Jesus, sagde Olivia: skal hun nu ha'e ham at strides med.

-Ja, sagde Ida og smilede halvt: hun kan vist ikke leve foruden.

De tav igen og de horte kun Hundens dybe Aande, mens den laa ved deres Fodder:

-Hvor Rolf er stille.

-Ja.

De hviskede begge. I den skumrende Have bevægede der sig ikke et Blad.

-Det er, som alting vidste, at Du skulde rejse.

De rorte sig ikke. Men Olivia folte et Par Taarer, som i Morket faldt ned paa hendes Haand.

-Lad os gaa op til Bornene, sagde Ida.

De stod endnu et Ojeblik og saa ud over den hvilende Have. Saa gik de ind.

Ida lob i Forvejen ind i sit eget Vaerelse; saa listede de sig ind til de sovende Born. Lampen braendte mat under Loftet og Pigen sad og strikkede i en Krog.

-Hvor de er kaere, sagde Olivia.

Ida talte ikke, men hun standsede laenge foran hver af de hvide Senge.

-Hvad er nu det? hviskede Olivia.

Ida stak en lille forsegleet Pakke ned under hver Hovedpude.

-Du bestiller ikke andet end at gi'e, sagde Olivia.

Ida stod foran "Proppens" Seng:

-Hvis man kun havde nogen at gi'e til, sagde hun.

De kom ned i Stuen, og Olivia fortalte Fritz om Pakkerne.

-Det kan jeg da ha'e Lov til, sagde Ida: den sidste Aften.

-Naa, ja, sagde Olivia og Io. Men bli'er Du en Gang forliebt, min Pige, saa gi'er Du ham lige til Saerken....

Olivia havde fulgt Ida op i Gaestevaerelset og vendte tilbage til den stille Stue. Tavse sad Fritz og hun, hver i sin Stol, foran den hvide Ovn.

-Du, sagde Olivia, gid Ida dog kunde blive lykkelig.

Fritz sad lidt, saa efter Rogen fra sin Cigar og sagde:

-Det bli'er hun vist ikke.

-Men, hvorfor? spurgte hun.

-For hun laerer vel aldrig at "soge sit eget", sagde Fritz.

-Nej.

Der blev stille igen, for Olivia sagde, og hendes Stemme var meget bevæget:

-Ved Du, hvor de Lykkelige egentlig burde vaere taknemmelige.

Fritz nikkede kun. Men Olivia sagde, som kom Ordene langt indefra:

-Og saa kommer alligevel Doden.

* * * * *

Næste Eftermiddag rejste Ida med Dampskibet. ... Det begyndte at morkne--den første Dag i Kobenhavn. Ida var gaaet omkring mellem fremmede Ting og havde siddet til Bords mellem fremmede Mennesker. Nu gik hun ud, over Torve og gennem Gader. Hun vilde se Skibet "Brage", som skulde derhjem igen.

Hun gik langsad Broen, hvor Skib laa ved Skib. Der yderst laa det. Hun blev staaende og hun saa paa alting, det store Skrog og Masterne og Kahytsdorene, som var lukkede.

Det skulde hjem og glide gennem Vandet derhjemme.

Spillene gik og Folkene arbejdede i Lasten endnu. De skulde komme forbi Stranden og Skoven og alle de dejlige Marker....

Og Karen Badekone vilde staa og se efter Skibet og hejse Dameflaget paa det hvide Badehus.

Ida blev staaende. Hun gemte sig, ind under Tagskaegget af det store Pakhus. Der var det mørkt.

* * * * *

Ida kastede sig i sin Seng. Saa dromte hun, og saa var hun vaagen.

Det var, som hun i denne Nat, saa i Blund og saa med aabne Ojne, genoplevede sit hele Liv indtil nu....

... Hospitalsporten slog op og dronede. Portorerne bragte Patienter.

To lange Skrig slog fra "de Uroliges Gang" op gennem Huset--saa faldt Dorene til....

I sit Halvblund horte Ida Portorerne Skridt og de Uroliges Skrig, som kom de saa langt, langt nedefra, fra under Jorden....

* * * * *

ANDEN BOG

Naa, Holm, faa nu Fingrene dyppet.

De fire Patienter paa "Salen" var kommen ud af Sengen og stod i Forstuen, hver foran sit Vandfad. Josefine satte Morgenmaden fra sig og gav Holm et muntert Tjat over begge Haanded, saa hans runkne Haender floj ned i Vandfadet.

-Saadan, sagde hun: ned med Poterne.

Josefine tjattede til ham igen og blev staaende frisk og hojbarmet, med Haenderne paa sine Hoffer, mens Bertelsen, slov og tavs, skyllede Vand op om sin staerke Hals:

-Se glad ud, Bertelsen, sagde hun: Solen skinner.

Der var om Morgenen noget friskt og fuldt i Josefines Stemme, der ligesom fortalte, at hun kom udefra og tilbragte Naetterne udenfor Huset.

-Godmorgen, Froken.

Josefine nikkede ind mod "Salen", hvor Ida sad hos en af de to Gamle paa den solbelyste Seng, og hun drejede rundt paa Haelen--Josefine forte lidt ureglementerede hoje Haele ind paa Afdelingen.

-Godmorgen, Josefine.

-Se saa, sagde Ida og torrede den Gamles Haender: nu ligger De godt, Sorensen.

Den Gamle smilede og nikkede.

Noglerne klang saa raskt i Dorene: Godmorgen, Godmorgen--for et dejligt Vejr. Det var Froken Kjaer, der rap og rodmosset stak Hovedet ind ad Doren fra Kvinderne.

-Dejligt, sagde Ida, der skyllede et Panel, som var varmt af Solen, mens Froken Kjaer floj ud gennem Kokkenet.

-Er Petersen oppe? raabte hun og dundrede paa Petersens Dor.

-Ach, hvor schont der er over Soerne, sagde Froken Petersen bag den laasede Dor. Froken Petersen satte ikke Pris paa at have Fremmede ind om Morgenen, mens hun omstaendelig syslede med sit fem og trediveaarige Legeme og iforte sig meget hvidt og ungdommeligt Undertoj.

-Tal Dansk, din tyske Kvind', raabte Froken Kjaer og dundrede igen.

Noglerne klang paany, og borte var hun.

Ida fik Vandfadene bort, hastig og travl, og fik Maden smurt til dem alle: Ja, idag vilde der vaere dejligt langs Soerne. Det var det bedste, det Morgenlob efter Vagten.

Hun gik og nynnede og smaasnakkede med hver, mens hun bragte Maden rundt, til hun, stille, aabnede Doren til "A", hvor der var mørkt endnu.

-Godmorgen. Hr. Doktor, sagde hun.

Ida aabnede Skodderne, saa Lyset fyldte Stuen som en Strom, men den Syge blev liggende tavs, med de lange og blege Haender ubevaegelige paa sit Taeppe. Ida syslede om ham, og han sagde sit uforanderlige Tak med den samme Stemme (han sagde det bestandig og altid i en Tone, som folte han en dyb Medlidenhed med den, hvem han takkede), mens han loftede de vagtsomme Ojne, der fulgte ikke Solens Skin, men hende.

Ida blev ved at tale, muntert:

-Nu skal jeg Tur, sagde hun.

Den Syge nikkede kun:

-Ja, sagde han, Solen frister.

Ida lo:

-Ja, efter Vagten. Godmorgen.

Froken Petersen var kommen ud og gik, rensed og stivet, i Gang med Vagten.

-Saa gaar jeg da, sagde Ida og aabnede Doren til Gangen, hvor Morgenluften staerk og ny slog ind ad det aabnede Vindu.

Ida lob op ad Trappen til sit Gavlkammer. Nogleknippets Raslen lod som Lyden af et Saet glade Smaaklokker, mens hun lob.

Oppe i Vaerelset slog hun Vinduet op: saa friskt det var, og alle Havernes Buske skinnede.

Hun blev staaende ved Vinduet og paa en Gang smilte hun. Hun taenkte paa Karl v. Eichbaum. der havde sagt igaarmorges, da de modtes:

-Ja, nu tror jeg virkelig, vi faar Foraar.

Og de havde let begge to, og hun fortalte om Fru Franck, der, i gamle Dage, omkring ved Hellig Tre-Konger, i Middagsstunden lukkede sit Vindu op paa Klem, naar Solen skinnede, og sad med Naesen ud af Spraekken og sagde:

-Nu lugter jeg Foraaret, Bornlille.

Ida blev ved at smile: hun taenkte i den sidste Tid saa tit paa alle de gamle Dage og paa det Aar, det dejlige Aar, for Mo'r blev syg; og alle de andre Aar, det var naesten som de slet ikke var--men kun den Tid, den lyse Tid....

Det kom vel ogsaa af, at hun havde truffet dem igen, naesten dem alle, dem hjemme fra Ludvigsbakke, Froken Rosenfeld, der havde sogt hende op, og Karl v. Eichbaum, som hun modte hver Dag i Bygningen.

Ida saa op paa sit Uhr og maatte skynde sig: saa sent det var blevet. Hun klaedte sig paa og hun lob ned ad Trappen, gennem Haven, laaste og lukkede. I Vaskeriet gik tre Vaskerpiger og sang. Da Ida kom ud i den store Gaard, sad Dr. Qvam paa en af Stentrapperne og soled sine hvide Benklaeder.

-Ej, hvorhen saa hastig?

-Jeg skal Tur.

Dr. Qvam rakte, uden at rejse sig, en Rose frem til hende.

-Tag den med, i Solen, sagde han, og Ida faestede den i sin Kaabe.

Dr. Qvam blev ved at sidde at se efter hende: Hun gaar paent paa Benene, taenkte han, mens Porten til Gaden blev lukket op for Ida, og hun gik ud i Lyset.

Sporvognsklokkerne lod, og i botanisk Have svajede de vældige Majstoppe med de nikkende Hoveder. Over hende, i alle de aabnede Vinduer, bankede Pigerne Stov ud i den nye Luft, mens Ida gik. Hvor de slog los; og de to talte med hinanden over Gaden. Ida syntes det var, som om hun saa alle Ting, Ansigter og Mennesker og hvert enkelt Trae, saa lysende klart saadan om Morgen--ligesom Ojnene blev ny....

Ved Sohjornet stod Blomstermadammen paa sin Trappe og nikkede.

-Tak, sagde Ida og nikkede igen, mens hun bojede sig lidt hen til hende og slog med Haanden ind mod Qvams Rose: idag har jeg.

Ellers plejede hun at kobe en Blomst, for de duftede saa frisk, nu saa tidlig om Morgen, naar Gartneren lige havde bragt dem.

-Naa ja ja, svarede Blomstermadammen. Det er ellers et svaert heldigt Vejr.

-Ja, sagde Ida, der saa ud over den blanke So, hvor de hvide Baade laa ved Broerne saa stille, som var de ikke vaagnede endnu:

-laar er der godt for Blomster, Fru Hansen.

-Ja, om det saa er Roser, Froken, sagde Madammen, der var lidt dov og havde noget i Ojnene af de Doves Undren, der ser ud, som om de altid horte en maerkelig Hemmelighed, naar de overhovedet horer noget--: om det saa er Roser, saa faar vi dem fra Friland.

-Godmorgen.

Ida bojede over paa Sovejen, som hun plejede. Ida gik altid paa den samme Side af Soerne. Hun holdt bestandig mest af de Veje, hun var vant til. Saa kendte man alting, hver Krog, hver Baad og Vinduerne og naesten ogsaa de Mennesker, som kom. Og der var nogle, som hilste, ligesom hjemme i Horsens.

Nu nikkede han ogsaa, den gamle tandlose Opvarter paa "Rorholm". Det var fra forleden Morgen, da de drak Kaffe der, fordi Karl v. Eichbaum var loben fra sin hjemme, da han var kommen for sent op. De var de forste Gaester og sad bag et Stakit med Efeu, der lige var vandet, og spiste Rundstykker til Kaffen: Det er ligesom vi var taget paa Landet, sagde Ida. Ja, sagde Karl v. Eichbaum: her er paent.

De havde ikke siddet til Bords sammen siden hjemme.

Men op om Morgen havde han nu aldrig kunnet komme. Hjemme paa Ludvigsbakke havde han altid villet have Kamret over det store Loft, for der gad Schroder ikke lobe op og purre ham ud. Og saa laa han til over Middag og dampede paa Forvalterens Piber.

Ida gik forbi Kafeen, da en Stemme raabte til hende. Det var Karl von Eichbaum, som kom frem bag Efeuen.

-Morgen, raabte han.

Ida vendte sig rask:

-Godmorgen, sagde hun.

-Jeg ta'er min Kaffe her.

-Igen, sagde Ida, der var standset paa Spadserevejen.

Eichbaum kom slentrede ud paa Korevejen med begge Haender i Lommen.

-Sikkert Vejr, sagde han og stod lidt og saa paa Vandet.

-Vi skulde ta' i Skoven, Froken Ida, sagde han saa og havde stadig Haenderne i Lommen.

-Ja, det skulde man.

De gik lidt ved Siden af hinanden, han stadig paa Korevejen.

-Men forresten har de jo ingen Skove paa Sjaelland, sagde han.

-Nej, vel? sagde Ida med et pludseligt Smil.

-Derovre er der da Traeer, fortsatte Eichbaum, som blev ved at taenke paa Jylland.

De var standsede igen, og der gik et Par Ungherrer af Kontorfacet forbi.

Karl lo og sagde: Mandfolkene vender sig efter Dem, Froken Ida.

-Hvorfor?

Eichbaum lo igen: Ja, hvorfor! sagde han og smilte:

-Fordi De staar saa kont paa Deres Ben. Godmorgen.

Ida nikkede og han slentrede tilbage, men midt paa Korevejen blev han staaende lidt igen.

Ida gik videre. Hun gik og taenkte paa Skovene. Hun havde ogsaa altid syntes, at de var dog ganske anderledes, Skovene hjemme i Jylland.

Lidt henne paa Vejen kom Froken Kaas og Froken Boserup imod hende. De gik ogsaa Tur, men var allerede paa Hjemfarten.

-De er sent ude, raabte Froken Kaas.

-Ja, svarte Ida. De blev staaende lidt og snakkede, Ida talte med saadan en lys Stemme:

-Men jeg skal videre, sagde hun. Sidst! hun slog Froken Boserup paa Skulderen og lob et lille Stykke.

Froken Boserup rystede Skuldren efter Slaget.

-Hvor gammel er De, Brandt? raabte hun efter hende.

Men Ida blev staaende og sagde tilbage, mens hun lo:

-Jeg havde saadan en Lyst til at gaa i Vandet.

Froken Kaas og Froken Boserup gik videre, og Froken Kaas sagde:

-Den Hat klaeder Brandt paent.

Men Froken Boserup satte Haelen afgjort i Jorden og sagde:

-Det er jo ingen Sag, naar man har Penge.

De talte lidt om Idas Formue, og Froken Boserup sagde:

-Ja, det kan jo vaere meget godt--men egentlig ta'er hun bare Pladsen op for en anden, der kun er Aspirant.

Ida var naaet ud paa Osterbro, og den muntre Vind fra alle Soerne slog ind imod hende. Hun gik over Gaden til en Blomsterbutik og kobte en Potteplante til Froken Helgesen. For hun havde saadan en Lyst til at kobe noget--kobe alting.

Da hun hjemme i Pavillonen kom ind til Froken Helgesen med Planten, sad Frokenen ved Midtbordet med et stort Broderi. Froken Helgesen havde altid et uendeligt Broderi i Arbejde, med et regelmaessigt og naesten geometrisk Monster.

-Men det er urimeligt alt, hvad De kober i disse Dage.

-Ja, sagde Ida, det maa komme af, at det er saadant et dejligt Vejr.

Hun stod lidt med et af Plantens Blade mellem sine Fingre.

-Men er den da ikke kon, sagde hun saa og smilte.

Hun gik op ad Trappen og ind paa forste Sal. Froken Petersen sad og haeklede under det store Vindu, hvor Solen lyste paa Blomsterne. De fire var paa Kaelderarbejde, og inde paa "Salen" laa de to Gamle, hvide og stille, ved Siden af hinanden i deres Senge.

-Hvor her er hyggeligt, sagde Ida.

-Ja, sagde Froken Petersen, i Formiddag er her roligt.

Man horte ingen anden Lyd end Doktorens Skridt paa A, der kom og gik, kom og gik, paa sin evige Vandring.

-Naa, Godnat, sagde Ida.

-Godnat.

Ida gik op. Hun trak det gronne Gardin for Vinduet og lukkede Lyset ude. Men hun kunde ikke sove. Hun var saa lys og saa let i sit Hoved.

Hun laa og taenkte paa, hvad Toj hun vilde kobe sig nu til Vinter. En lys drap Kjole, havde hun taenkt sig....

Til Froken Helgesens Fodselsdag var de altid allesammen saa fine, om Aftenen. Saa kunde hun tage den paa for forste Gang ...

Hun rystede paa Hovedet. Hun kom til at taenke paa Karl von Eichbaum, hvordan han havde skudt Skuldrene op i sin sorte Sommerfrakke forleden Morgen da det blaeste: U-uh, havde han sagt: nu skal man osse ha'e Vintertoj.

-Hm, han havde vel ingen Penge.

-Nej, og Ida smilte, det havde han naturligvis ikke.

Ida horte dem gaa paa Trapperne og Doren dernede aabnes og lukkes. Det var dem, som kom fra Kaelderarbejde; saa var Klokken tolv ...

-Nej, for Penge havde han da aldrig kunnet ha'e....

Ida sov ind.

* * * * *

Det var samme Dag, paa Toldbodvejen, i "Familiehuset"s Mellembygning.

Fru von Eichbaum var, vaebnet med Handsker med afklippede Fingre, blevet faerdig med Lamperne, og Julius, i Brunelsstovler, gled ud og ind og stillede dem paa Plads. Lamperne var Fru von Eichbaums eneste huslige Sysse--som hos hendes Soster Generalinden. Det var saadan i Slaegten: Lamperne behandlede de selv, som var de et Stykke af Familien.

-Julius, der daekkes til to, sagde Fru von Eichbaum, der gik ind i Dagligstuen. Fru von Eichbaum ventede til Frokost Generalinden ind fra Landstedet. Generalinden blev altid paa Landstedet til langt ind i November. Efteraarsluften gjorde hende godt, for baade hun og Sosteren led af Torhed i Huden.

-Og, sagde hun til sin Soster, saa er man desuden selv med, Du, at faa alle Havesager i Hus.

Paa Slaget tolv ringede det, og Julius lukkede op.

-Gud, Emilie--det var Generalinden, som kom ind i Kabinettet; for et velsignet Vejr, Du ... Godmorgen.

-Godmorgen, Charlotte, hvor det dog var rart at kunne ha'e Dig lidt i Ro.

-Julius, De kan saette Maskinen ind....

Generalinden kom til Saede i Sofaen, mens Fru von Eichbaum gik ind og saa til Bordet, og Sostrene talte med hinanden fra Stue til Stue. Generalinden talte om Landstedet: Hun kunde ikke tro, hvor det var friskt og saadanne om Morgen....

-Og Druerne, Du, bli'er saa store som saa. Generalinden viste med Fingrene, hvor store Druerne blev. Saa havde hun virkelig taenkt at prove Admiralinde Schleppegrells Opskrift:

-Med Melis, Du ved.

Og saa kunde hun overlade hende Halvdelen.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum fra Maskinen, de er virkelig nydelige til en lille Dessert.

Sostrene blev ved at tale. De talte ganske ens med samme Stemmer, Generalinden lidt hurtigere, begge med meget aabne og soignerede "A'er",

der ligesom bredgjorde alle Saetninger i deres Mund:

-Men, Emilie--der kom en hojere Tone paa Emilie, og Generalinden lod Haenderne falde ned i sit Skod-: hvad mener Du om Aline?

-Gud, sagde Fru von Eichbaum, der kom hen i Doren og blev staaende et Ojeblik med lukkede Ojne: jeg taaler jo endnu knap saameget som at tale om det. Det er jo utroligt, at det har kunnet ske.

Generalinden gentog "utroligt" og sagde:

-Og vi, som alle har kendt hende i Familien.

-Vi kan spise, Charlotte, sagde Fru von Eichbaum.

De blev ved at tale om Fru Feddersen. Det var en Barndomsveninde, Fru von Eichbaums bedste, gift med en Godsejer Feddersen til Korsgaard, som pludseligt, uden noget Varsel, var rejst fra Mand og Born med en Landinspektør, der selv havde voksne Sonner.

-Og Feddersen, sagde Generalinden: den rolige og agtvaerdige Mand.

Fru von Eichbaum rakte Sosteren en Asiet og sagde langsomt:

-Men, Charlotte, det maa jo vaere en momentan Forstyrrelse.

-Tak, Julius-vendte hun sig til Tjeneren, der aabnede Doren--der er ikke no'et....

Fru von Eichbaum blev ved at spise, mens hendes Tone antog noget vist forklarende eller grundende:

-Der har jo altid vaeret en underlig Talesyge i den Familie, Du ... de skulde tale og tale.

-Det har de nu osse fra den grundtvigske Mo'r, indskod Generalinden.

-Ja, Fru von Eichbaum nikkede: alt dette med Hjerteliv, Du--og saa taler de sig op til en Alteration ... Det havde Aline jo noget af allerede som ung.

Generalinden samstemte, og Fru von Eichbaum rejste sig og skaenkede Kaffen.

-Gud, Du, sagde hun: at Menneskene ikke kan laere at tie stille og baere det for sig selv og komme over det.

Generalinden fik Kaffekoppen og nikkede paany.

-Hvis man skulde tale om al Ting, blev Fru von Eichbaum ved: saa var der vel nok ... Det ved man vel i enhver Familie.

-Jo, sagde Generalinden.

-Og hver baerer sit, sluttede Fru von Eichbaum og saa ud for sig.

De sad lidt. Saa sagde Fru von Eichbaum med en lidt anden Stemme, der lod naesten bevaaget:

-Men vi holder naturligvis ved hende ... Og si'er det samme.

-Gud, Mille--naar de var ene, brugte Sostrene undertiden Navneforkortelser--det er da rimeligt. Jeg sagde igaar til Anna Schleppegrell, at Aline var taget til Vichy for hovne Ben....

De forlod Fru Feddersen, og Generalinden spurgte:

-Karl spiser ikke Frokost hjemme?

De havde endnu ikke naevnet hans Navn.

-Aa nej, Du, sagde Fru von Eichbaum: den lange Vej ... Han spiser paa Kontoret. Ane smor' den, og han ta'er Maden med. Du ved, disse Voksdugsruller, man nu har ... Det ser ud, som gik han i Departementet.

Og i samme Tone som den, hvori hun for havde talt om Aline Feddersens "Forstyrrelse", sagde Fru von Eichbaum:

-Han gaar sine Ture om Morgenene, langs Soerne

-Jeg horer ham ikke en Gang.

Hvorpaa Generalinden sagde:

-Ja, Morgnerne iaar, de er velsignede.

Det bankede spaedt paa Doren. Det var Ane, som i hvidt Forklaede gerne vilde hilse paa Generalinden. Ane var en lille halvhundredaarig rund Ting med glatkaemmet Haar og straalende indsatte Taender.

Hun vilde da saa gerne hore, hvordan det stod til med Generalinden og paa Landstedet.

-Tak Ane, sagde Generalinden, og de rejste sig fra Bordet:

-Det har vaeret lidt slemt med Skorstenen.

Ane nikkede:

-Ja, sagde hun: men det er osse tit, at de ikke forstaar at stege.

Der var altid Jalousi mellem Pigerne i Familien.

-Og laegger for meget til Varmen, sagde Ane, der havde faaet de samme brede A'er som Herskabet.

Generalinden afbrod lidt kort:

-Og nu skal Anes Julie vel snart ha'e Bryllup?

-Ja, sagde Ane, der er lyst to Gange, og han vilde jo gerne ha'e det snart....

-Det skal jo vaere en rigtig net og aedruelig Mand, sagde Generalinden.

-Ja, Godmorgen, Ane.

Sostrene gik ind i Dagligstuen, og Generalinden talte om, at de maatte

vel tænke paa en Brudegave.

Anes Julie var en illegitim Frugt af Anes tredivte Aar, da en ung, skaeglos Adonis af en Tjener havde drevet sit Spil i Etagerne. Da Historien paa Fodselsstiftelsen var ovre, var Ane vendt tilbage til sin Plads, og da Julie voksede til, var hun bleven sat i en Velgorenhedsskole og kom hveranden Sondag, naar Fru von Eichbaum spiste hos Generalinden, i Besog hos Ane, hvem hun naturligvis kaldte for "Moster".

-Ja, Fru von Eichbaum havde tænkt Sukkerskaal og Flodekande til Brudegave.

-Han var her jo forleden, sagde hun: Gud, Du, et rigtig net Menneske-som Du ved, af den Slags Folk--og sad der--meget paent paa en Stol. De faar jo altid no'en Opdragelse paa Holmen....

"Han" var Julies Forlovede og en fortraeffelig ung Mand, der var Maskinist i Flaaden.

Generalinden, som sad og saa paa Sosterens Arbejde, der var et Sengeomhaeng med filerede Mellemstykker, hvis faerdige Dele var indsvobt i meget, renligt Silkepapir, sagde og taenkte paa Julies ulovlige Oprindelse:

-Ja, jeg finder det uhyre haederligt af ham.

Som om de havde laest hinandens Tanker, og som om Afstanden kunde taenkes at have afsvaekket det Illegitime, sagde Fru von Eichbaum:

-Han er jo fra Ringkjobing.

Provinsbynavnet vakte en Tankeforbindelse hos Generalinden, der pludselig sagde:

-Men Du, jeg har jo haft Brev fra Vilhelmine. Hun skriver mig til, at de vil vaere her i Vinter.

-Alle? spurgte Fru von Eichbaum.

-Nej, Mourier bli'er hjemme, kun Mine med Kate. Men de har taenkt at leje en Lejlighed--kaere, de har jo Raad til det ...

Fru Vilhelmine Mourier var en Grossererfrue fra Aarhus, en af Kredsen, hvis Mand havde tjent en stor Formue paa Eksport af Smor til England.

-Og Kate, sagde Generalinden, er jo nu omkring de tyve.

Fru von Eichbaum, der ikke havde set Froken Kate Mourier i to, tre Aar, spurgte:

-Hvordanne er hun vokset?

-Riglig net og blond ... lidt matadoragtig, Du, saadan som de jo let bli'er i Provinsen, hvor de er de forste ...

-Kaere, sagde Fru von Eichbaum, det forta'er sig ... med en Mo'r som Vilhelmine.

-En god Figur, sagde Generalinden, der stadig taenkte paa Kate Mouriers Eksterior.

Fru von Eichbaum taenkte paa, at hun dog vilde skrive til Mine Mourier, hvor rart hun fandt det, at de kunde have hinanden hele Vinteren.

-De rejser nok forst lidt rundt i Jylland, blev Generalinden ved: Mourier vil gerne se paa Gaard til at ha'e om Sommeren ... Det er jo rimeligt, vant som Vilhelmine er til Landet fra Barndommen.

Fru von Eichbaum svarede ikke, men ved en ny Ideassociation sagde hun:

-Ved Du, den lille Brandt, Godsforvalterens, husker Du, er ansat paa Hospitalet.

-Ja saa, sagde Generalinden: er hun kommen der?

Og hun tilfojede ret ligegyldig:

-Behover hun det, Du?

-Gud, Lotte, hun arvede jo sine rigelige firsindstyve Tusind, svarede Fru von Eichbaum. Ved Naevnelsen af Summen syntes hun pludselig let distraet, og hun tilfojede efter en lille Stilhed, ligesom eftertaenksomt: Faderen var en fortraeffelig Mand.

Generalinden beredte sig til Opbrud og bad hilse Karl; men da hun i Entreen havde faaet Tojet paa, sagde hun:

-Det er sandt, Emilie, Du kunde laane mig Petris Praedikener. Vejene til Kapellet er ganske opblodte, og der er jo ikke et Menneske mere, man kender.

Fru von Eichbaum hentede Praedikenerne, og Generalinden sagde:

-Tak Du ... ja, man laenges efter Petri om Sommeren. Der er ikke den klare Tankegang hos de andre.

Fru von Eichbaum nikkede:

-Kaere, sagde hun: det er Roen, han har arvet fra Faderen.

Da hun aabnede Entredoren, kom der en ung Person i Liberi op ad Trappen:

-Er det til mig, spurgte Fru von Eichbaum.

-Ja, det var en Regning til Fruen.

Fru von Eichbaum tog den, mens hun skaelvede en umaerkelig Smule i Mundvigene og Generalinden hastigt saa hen paa Sosteren i Spejlet.

-Aa, sagde Fru von Eichbaum, der havde aabnet Regningen. Det er fra Cohn. Jeg har ladet min graa Silke rense. Med noget Sort op ad Forbredden kan den blive rigtig paen endnu....

-Farvel, Charlotte.

-Farvel Emilie. Ja, vi ses paa Sondag. Jeg laaner jo Julius.

Julius gik paa Omgang ved Middagene i Slaegten.

-Farvel.

Generalinden var nede ad Trappen, og Fru von Eichbaum gik ind i Dagligstuen til sit Skrivebord, mens Budet ventede i Entreen.

Fru von Eichbaums Penge laa i Skrivebordsskuffen i forskellige Konvolutter, hvor hun havde dem rede, hver til sin Tine. Hun tog femten Kroner frem og Budet gik. Fru von Eichbaum blev atter siddende foran Skrivebordet og regnede.

Efter at hun for tre Aar siden havde kobt Livrenten for Resterne af de Penge, som Karl havde levnet, maatte Fru von Eichbaum tage alting meget noje ud.

Men saa stod da ogsaa Hjemmet.

Fru von Eichbaum blev ved at sidde foran Skrivebordet:

-Det var godt, det havde vaeret Regningen fra Cohn--at Charlotte saa, det var den.

-Men Karl faldt nu virkelig til Ro--maatte man haabe, ude paa sit Kontor.

Fru von Eichbaum rejste sig og satte sig hen til sit Sengeomhaeng. Hun havde et andet Udtryk, et mer fortaenkt og aeldre, naar hun saadan sad, arbejdende og alene.

Julius kom ind i Spisestuen med de pudsede Knive paa en Bakke og lagde dem ned.

Klokken halvfem kom Julius ind for taende i Ovnen, og Fru von Eichbaum spurgte:

-Har De lagt i hos Herren?

-Ja.

-Tak.

Fru von Eichbaum kom selv kun sjældent i sin Sons Vaerelse. Der var kun Indgang fra Trappen. Da Karl for fire Aar siden kom hjem fra Sveits, havde hun, medens hun selv var i Aix, ladet Doren fra Karls Stue til Kabinettet mure til.

Naar der var nogen, rog Herrerne jo derinde.

-Og, havde Fru von Eichbaum forklaret for Hr. Petersen, Familiens Murmester: murer man til, er man fri for den Rog paa sine gode Mobler.

Hr. Petersen havde muret til, og da Karl von Eichbaum kom hjem, havde han kun Indgangen fra Trappen....

Fru von Eichbaum horte Karl i Kabinettet, og hun nikkede til ham i Doren til "Goddag".

-Tante Charlotte har vaeret her, sagde hun. Der skal vaere saa dejligt

derude. Jeg skal hilse.

Hendes Stemme lod neppe saa bred, naar hun talte med Sonnen, og Ordene blev ligesom smallere i hendes Mund.

-Tak, sagde Karl og satte sig paa en Stol ved Skrivebordet. Han stod aldrig laenge ad Gangen: og lidt efter spurgte han:

-Naar flytter de ind?

Fru von Eichbaum talte om det, mens Julius aabnede Doren til Spisestuen med et stilfaerdigt: Der er rettet an, og de gik ind til Bordet, hvor Rodvinsflasken, der var uden Etiket, stod foran Karls Kuvert.

-Skal jeg skaenke for Mo'r? sagde Karl og bojede sig frem.

-Tak, Du, saa det bli'er rodt....

Der var de Dage, hvor Karl spiste ude, da Fru von Eichbaum kun drak Vand.

Hun oste op, mens hun blev ved at tale om Landstedet og de dejlige Morgener.

-Ja, sagde Karl i en lidt anden Tone, og han blev siddende et Ojeblik med Vinglasset i sin Haand:

-Det er skam kont om Morgen.

Og de spiste lidt, til Fru von Eichbaum fandt et Emne i Mouriers--det var det, at de eller hun maatte altid finde et Emne.

-De kommer ind iaar, fortalte Soster Charlotte--Du ved jo, de Mouriers fra Aarhus.

-Aa, sagde Karl, han Smorhandleren....

-Kaere Karl--Fru von Eichbaum lod et Ojeblik Skeeen hvile i sin Suppe--Handel er da nutildags umaadelig respektabelt.

-Ja, mumlede Karl, de tjener jo Penge....

Han bar et dovent-forbavset Nag til de Folk, der gik rundt og tjente Penge.

-Og Vilhelmine, der er hjemme fra Unsgaard, det gode Hjem....

Fru v. Eichbaum spiste igen: Men forst rejser de i Jylland og ser paa Gaarde.

Der var stille lidt igen, til Karl sagde ligegyldigt, for at sige noget, og mens Julius bod ham af anden Ret:

-De kunde jo kobe "Ludvigsbakke".

Konferensraadens Arvinger sad stadig inde med Godset, som de ikke kunde faa solgt til en rimelig Pris i de nedadgaende Tider.

-Det blev dem vel for stort, sagde Fru von Eichbaum.

-De har jo Pengene, sagde Karl: og det meste bli'er jo staaende i Ejendommen.

Og Karl blev pludselig ivrig, mens han skaenkede sig et nyt Glas, og han blev ved at tale om "Bakken".

-De faar ikke laekrere Ejendom, sagde han, og han taenkte paa den brede Korevej hen over Markerne og de store Popler ved Indkorslen og Plaenerne, hvor Solen stak ham lige ind i Ansigtet, og Stalden, hvor de to Ridehopper gik lose i deres store Baase.

-Nej, der er ikke laekrere Ejendom, sagde han igen. Og alting vel vedligeholdet, baade Bygninger og det Hele.

-Ja, Huset praesenterer sig smukt, sagde Fru von Eichbaum.

Karl taenkte paa den hvide Hovedbygning og Trappen og Vejen ned forbi Godsforvalterens Laenge, og med et lo han:

-Og nu kunde Recks jo gerne rejse, sagde han: nu da Fru Reck har faaet Constance gift.

-Karl, sagde Fru Eichbaum og holdt igen: Fru Reck er vist ikke af de Modre....

Men Karl blev ved at tale om "Bakken", mens han knaekkede Valnodder og skraellede AEBler, og Fru von Eichbaum sad livlig, med en lille Smule Rodme paa Kinderne. Hun var altid saa glad, naar de sad lidt laenge til Bords.

-Og der er en fin Jagt, sagde Karl, da de rejste sig.

-Velbekomme, min Dreng, sagde Fru Eichbaum og beholdt hans Haand et lille Ojeblik i sin.

Karl blev ved at vaere i godt Humor og at snakke, og inde i Dagligstuen sagde han:

-Vil Mo'r la' mig drikke Kaffe herinde?

Fru von Eichbaum lukkede hurtigt Doren til Spisestuen op igen:

-Julius, Herren drikker Kaffe herinde, sagde hun med en klar Stemme.

-Du ryger da? sagde hun.

Og mens de satte sig, hver paa sin Side i Hjornesofaen og Karl taendte sin Cigaret, fortalte hun:

-Men med Schroder skal det vaere slet ... Hun har vist Vattersot.

Karl sad og rog, mens han sagde:

-Mo'r kunde en Gang invitere Ida Brandt. Hun kender naturligvis ingen.

-Det kunde jeg virkelig, sagde Fru von Eichbaum livligere: ved en Lejlighed. Hun er jo rigtig net.

Karl betragtede Rogen:

-Hun er sod, sagde han.

Og lidt efter:

-Hun er rigtig sod.

Julius bragte Kaffen, og Karl sad og saa efter ham, til han igen var ude.

-Kunde Mo'r ikke sige til Julius, at han skulde gaa i ordentlige Stovler?

Den Brunelsfodbeklaedning paa Julius var ham en stadig Irritation: at man ikke kunde hore, at Manden gik.

-Gud Karl, sagde Fru von Eichbaum, der skaenkede: jeg finder, det er velsignet, at man ikke horer en Person, der varter op.

Tingen var, at Julius led af daarlige Fodder, der i de sidste Aar hindrede ham i at ta'e større Plads.

-Kaere Emilie, sagde Generalinden til Sosteren: ellers beholdt vi jo aldrig det flinke Menneske.

Karls Cigaret gik ud, og han sad og saa, halvsmilende, over paa sit eget Ansigt i Etagere-Spejlet:

-Hm, hvor han kendte den Etagere. Lige fra hans Barndom havde den staaet der, med de samme Meissener-Fade, paa den samme Plads.

Og han sagde, smilende:

-Mo'rs Ting holder godt.

-Naar man kun holder Haevid over det, Du, sagde Fru von Eichbaum.

Karl svarede ikke; men, pludselig greben af en Slags Fornemmelse af al den Omhed, der skjulte sig bag dette Hjem, der, trods ham og trods alt, var forblevet det samme, tog han over efter Moderens Haand og trykkede den ganske lidt.

Saa stod han op.

-Jeg bli'er hjemme iaften, sagde han: jeg kan laese noget.

Da han var gaaet, rejste Fru von Eichbaum sig og lukkede, som hun plejede, naar Karl var hjemme, Doren til Kabinettet. Hendes Haender rystede lidt, mens hun skod Slaaen ned i Dorrinnet. Det var maerkeligt med Fru von Eichbaum, der ellers var saa rolig, at hendes Haender sitrede lidt, naar hun blev glad. Men det var ogsaa det eneste Tegn til, at hun blev aeldre.

Karl gik ind til sig selv og taendte Lampen, for han tog en Hjemme-Joppe paa, henne bag Forhaenget, der gemte Sengen. Det var en stor fransk Seng. Fru von Eichbaum havde kobt den, da Karl skulde komme hjem.

-For Du, sagde hun til Generalinden: Folk, der har vaeret i Frankrig....

-Kaere Du, svarte Generalinden: det er da rimeligt. Hvad er et Menneske uden sin Nattesovn?

Sengen blev kobt.

... Karl satte sig i Hvilestolen med udslaaet Fodstykke og tog en af de franske Boger. Der saa ikke netop beboet ud i hans Stue undtagen om Morgen, for der var istand, for da var der Roderi nok: med Riflerne, nogle Hestebilleder og et Par gamle Eichbaumske Sabler paa Vaeggene og de gule Boger paa Bordet, som Ane hver Dag lagde sammen i to lige høje Stabler.

Karl fik ikke laest meget. Han sad ved Piben og blev ved at taenke paa "Godset".

-Nu kunde disse Mouriers naturligvis kobe "Bakken", fordi de tyve Aar havde flaaet Brahe'erne og Vedel'erne for deres Smor....

Karl rynkede Naesen som altid, naar han folte enten Mishag eller Forbavselse.

-Det er utroligt, sagde han.

Det var hans Yndlingsudtryk. At Menneskene overhovedet foretog sig nogetsomhelst, syntes Karl von Eichbaum saa besynderligt, at en stor Del af Livets Faenomener og Resultater naturligt maatte forekomme ham "utrolige".

-Men Gudbevares, sagde han.

Han blev ved at taenke paa "Bakken":

-Hvis han var blevet Landmand i Stedet for at dumpe til alle de Eksaminer, saa kunde han dog maaske vaere blevet "Forpagter" ... hos Smorhandleren.

Karl skod Laeben frem:

-Hm, den sidste Sommer, de var paa "Bakken", var det Aar, da Idas Moder dode.

Det bankede paa Doren, og Julius kom ind med en Flaske paa en Bakke.

-Fruen bad mig saette Madeira'en her ind, sagde han.

Karl nikkede, mens han skaenkede sig et Glas: Madeira'en var god. Den kom s'gu fra Stedet.

Fru von Eichbaums Madeira blev taget hjem af Soofficererne i Familien.

-Det er s'gu noget Svineri at hale rundt paa alle de Bevaertninger, sagde Karl.

Med Glasset foran sig begyndte han at laese igen. Men lidt efter lagde han den gule Bog ned paa sit Knae og smilte. Han taenkte paa, det vilde i Grunden vaere grinagtigt at gaa med Ida Brandt saadan et Sted, for hun havde naturligvis aldrig set det, Gud la'er skabe.

... Fru von Eichbaum sad ved sit Skrivebord. Hun havde ligesaa gerne straks villet skrive til Vilhelmine. For Dagen gik og hun fik det ikke gjort. Og idag havde hun nu netop taenkt saa meget paa hende og Tiden oppe paa Unsgaard.

"Kaere Vilhelmine", skrev hun, "hvor det er dejligt at taenke paa at vaere sammen igen, og ikke dette med et Par Uger paa et Hotel, som kun giver Uro. Men at have Dig her i Fred og din gode Ro. Jeg haaber, Du finder noget her i Naerheden. Jeg taenker paa Lindholms, som skal til Nizza med den syge Mary--de rejser jo altid med de Taeringsyge, naar det er for sent. Du kunde maaske leje der, naar vi luftede godt ud og ellers rensede. Du ved, det er lige herved, og godt vil det vaere for Kate lige ved Gronningen og "Linjen". I maa jo ogsaa taenke paa Helbreden. Jeg glaeder mig rigtig til Vinteren, ogsaa til Kate; det er saa friskt at faa lidt Ungdom i Kredsen--"

Fru von Eichbaum havde sluttet Brevet og sad og stirrede ind i Lysene. Hun taenkte paa Karl:

Der saa man, naar man kun var beskaeftiget sin bestemte Tid med noget, der holdt fast som et Kontor, saa kom Roen. Men Skylden havde vel altid vaeret hendes--hun skulde aldrig ha'e sendt ham fra Hjemmet.

-Ham--med sit bojelige Sind.

Fru von Eichbaum horte Julius inde i Spisestuen. Hun syntes rigtig det var laenge siden, hun havde glaedet sig saadan til sin Kop The.

* * * * *

Om Sondagen var det varmt nok til, at Generalinden og Fru von Eichbaum kunde drikke Kaffen paa Verandaen. Generalinden sagde: Du maa kun ta'e et Sjal over Skuldrene, Mille, Du, der er vant til Byluften.

Julius bragte Sjalet, og Sostrene sad sammen og saa ud over Sundet.

-Der skal ikke Kaffe til Herren, sagde Generalinden. Karl von Eichbaum var gaaet ned paa Bellevue at spille Billard.

Fru von Eichbaum talte om Vilhelmine Mourier.

-Jeg skrev da til hende, sagde hun, og jeg taenker paa, om de ikke kunde leje af Lindholms.

-Gud, Emilie, sagde Generalinden, tror Du osse det--i det taeringsyge Hus?

-Kaere, sagde Fru von Eichbaum, hvor kunde man vel bo, naar man skulde vaere saa aengstelig? Jeg, som rejser, jeg spo'r Dig, hvor kunde man ikke bli'e smittet? De ligger naturligvis ikke i de samme Sengklae'er, og naar vi saa paa Forhaand sorger for, at der luftes....

-Ja, sagde Generalinden.

-Og det var hyggeligt naer ved os, saa vi kunde gaa ud og ind.

Fru von Eichbaum saa lidt ud paa Vandet.

-Og dejligt for Kate med Gronningen--hun, som ri'er.

Generalinden nikkede:

-Hun ri'er superbt, sagde hun. (I Slaegten slojfedes d'et i Verbet at ride).

Og lidt efter sagde hun, seende ud paa Vandet:

-Ganske Vilhelmines Figur fra Ungdommen.

Sostrene talte om andre Ting.

* * * * *

Den Sondag blev den sidste varme Dag i Aaret.

Om Mandagen var det Sjask og Sole, og Ida stred sig paa sin sidste Morgentur--for idag var hendes Nattevagt omme--op mod Vinden langs Soerne.

Da hun kom hjem igen, modte hun Karl von Eichbaum, der lige var staaet af Sporvognen.

Han kom drivende ovre paa Fortovet med begge Haender i sine Lommer og Voksdugsrullen presset ind under den hojre Arm.

-Uh, sagde han misfornojet, men pludselig smilte han:

-Vi fik ikke Foraar den Gang.

-Nej, vi kommer nok ikke i Skoven.

-Men, sagde Karl og skod afgørende Haenderne ned til Bunden af sine Lommer: Saa vil vi ud at more os.

Ida lo:

-Hvordan? sagde hun.

-Ud et Sted en Aften at spise. Vi kan jo ta'e en anden med.

-Det var da vaerre, sagde Ida hastigt.

Og lagde til, mens hun blev gloende rod:

-Med en Fremmed.

-Ja, ja da, sagde Karl, og hans Stemme blev med et forandret ligesom saa god:

-Saa ta'er vi ene.

De gik ind ad Porten og snakkede lidt igen.

Saa sagde Karl, der allerede stod paa den store Trappe op til Kontoret, stadig med Haenderne i Lommen, men med den samme "gode" Stemme som for:

-Hvor gammel er De, Froken Ida?

-Det ved De jo.

Men Karl sagde:

-Nej, for De er, Gud straffe mig, sytten Aar.

Ida lo kun--det var nu det yngste ved hende, hendes korte, lille halvhoje Latter--og de skiltes.

Ida gik op. Da hun var kommen i Seng, brod Solen frem bag de morkegronne Fortraeksgardiner. Stuen blev fyldt af et mildt og stille Lys som Skaeret af en mat og grøn Lampe. Ida laa med halvt lukkede Ojne.

Men paa en Gang taenkte hun paa, at Karl Eichbaum havde haft Sommerfrakke paa ogsaa idag....

... Da Ida to Dage efter skulde bringe en Meldeseddel over paa Kontoret, modte hun Karl von Eichbaum, der kom ind ad Porten i en fin ny Frakke. Han havde vaeret til Frokost. Naar Karl von Eichbaum raadede over Mont, overlod han "Anes Husflid" til en Portor og nod sin Frokost hos "Svendsen".

De talte lidt og Ida stod og saa paa ham.

-Ja, sagde Karl og skod Brystet frem: man er fin.

-Forfaerdelig, sagde hun, paa en Gang talende helt Jysk: Hun var blevet saa glad ved at se det flunkende Stykke.

Men Karl sagde:

-De skulde "spytte" paa den, Froken Ida.

-Ja, sagde Ida: det gjorde vi altid, vi unge Piger, hjemme i Horsens.

De stod endnu og lo, da der kom en Dame ind ad Porten.

-Goddag, Mo'r, sagde Karl og traadte et Par Skridt bort fra Ida:

-Det er Froken Brandt, sagde han saa.

Fru von Eichbaum rakte Haanden frem.

-Det var rart at se Dem, Ida. Karl har jo fortalt mig, at De havde taget en Virksomhed herinde.

-Ja, sagde Ida, og ganske rod skyndte hun sig at tilfoje:

-Jeg skal bringe en Meldeseddel....

-Men, sagde Fru von Eichbaum, De maa besøge mig en Dag--nu (og hun smilte lidt) hvor De er i Hus sammen med min Son. Han kan altid sige mig en Dag, hvor De er fri.

Moder og Son blev staaende nede i Porten, mens Fru von Eichbaum sagde Karl en Besked. Fru von Eichbaum gik hellere selv end hun sendte Julius: Man skal ikke, sagde hun til Søsteren, sende Julius og saadanne op paa et Kontor, hvor de andre, Du, maaske sidder i mindre Stillinger.

Da Karl fulgte Fru von Eichbaum tilbage til Portaabningen, sagde hun:

-Jeg synes virkelig, det er rart, at Du har den lille Brandt her ... saa kan I da altid veksle et Ord. Farvel, Karl.

Idet Karl gik op ad Trappen, kom Ida ud ad Kontordoren:

-Har De saa taenkt paa'et, Froken Ida, sagde Karl.

-Paa hvad?

-Paa at vi skal ud at spise, sagde Karl: For Vintertojet--og han slog paa Frakken--maa s'gu indvies.

* * * * *

Ida slukkede Lysene foran sit Spejl og sogte i Morket efter Doren. Hun vidste ikke selv, at hun listede saa varsomt paa Taaspidserne. Men hun vilde ikke mode nogen nu--netop nu, hun skulde gaa.

Hun lob videre, ned ad Trappen, og pludselig fo'r hun sammen: det var Doren, som blev aabnet og lukket til den urolige Gang.

-Uh, sagde Qvam, der kom ud: aldrig har man Fred.

-Ja, jeg har fri, sagde Ida og lob fra ham.

Hun gik ud gennem Gaarden og Porten, hvor hun nikkede til alle, to Portorer, der stod ved den ene Indgang, og Portneren midt i Rummet og Josefine, som kom paa Trappen.

-Naa, Froken, sagde Josefine, der maalte hendes nye Kaabe: nu skal De ud paa Livet. Og hun nikkede, som de andre.

-Ja, sagde Ida smilende.

Hun gik ud paa Gaden. Ved Lygten saa hun ham: der stod han allerede, ved Hjørnet af Botanisk Have.

-Her er jeg, sagde hun og loftede sit Ansigt. Hun var naesten stakaandet.

-Ja, sagde Karl, det er god Tid. Godaften.

Og de gav hinanden Haanden.

De gik, mens Sporvognsklokkerne klang og Droskehestene travede.

-Hva' sagde De saa, spurgte Karl med sin lidt slaebende Stemme, som han holdt af at bruge den, naar han var tilfreds: hvor sa'e De, De skulde hen?

-Aa, jeg sagde no'et....

-Ja, mente Karl: man kan s'gu sagtens lyve no'et. For det laerer man, Gud straffe mig, fra Barnsben.

Ida blev pludselig alvorlig i Ojnene:

-Aa, ja.

Men hendes Stemning slog om igen, og hun sagde straalende:

-Det var li'som de alle onskede mig god Fornøjelse.

Hun taenkte paa dem, der havde nikket i Porten.

Og Karl, der gik med Cigaren mellem de yderste Laebespidses, sagde:

-Ja, nu maa vi s'gu taenke over, hva' vi skal spise.

De lo begge to.

De havde naaet Porten til Orstedes Park.

-Vi kan gaa gennem Anlaegget, sagde Ida: naar der er Tid.

-Men der bli'r lukket, sagde Karl og fulgte efter hende.

De gik over de sidste, nedfaldne Blade, men i de brogede Bede var der Blomster endnu.

-Hvor her er smukt, sagde Ida.

Der var vist ingen i den hele Have, ikke en i alle Gange; og mens de gik ved Siden af hinanden, horte de deres egne Skridt.

-Nu falder de i Sovn, sagde Karl og pegede op paa en af de stille Statuer.

De gik ind til en lille Terrasse under et maegtigt Trae. Under dem laa Skraenterne og det mørkt blanke Vand.

Ida talte sagtere:

-Her er det dejligste Sted, sagde hun.

Karl skad Rogen fra sin Cigar ud i lange Ringe, og ingen af dem talte. Det var som om Klokkers og Vognes Lyd blev ganske fjern og Lygternes Lys hang over Gitrene som en straalende Krans.

-Er der saadan i de store Byer, sagde Ida sagte.

Hendes Ojne fulgte Skraenterne og Broen og det tyste Vand.

-Ja, sagde Karl, og Cigarens Ringe lostes op.

-Ikke konnere?

-Nej, sagde han.

En Svane skod lydlost frem fra det morke Vand.

-Det har jeg ogsaa altid taenkt, sagde Ida.

De stod endnu et Ojeblik.

-Men det bli'r sent, sagde Ida, med en helt anden Stemme og de vendte sig for at gaa.

-Naa, Godaften, Gamle! Karl nikkede op til Orstedes Statue, idet de gik forbi, og de lo igen.

Ida var stadig et Skridt foran Karl nu, mens de gik gennem Gaden.

-Der er god Tid, sagde Karl, der elskede "Morkningen" i Gaderne.

-Ja, men saa kan vi se dem komme, sagde Ida og hun blev ved at skynde sig.

Men da de kom ned i Theatret og op i Pladslogen, var der ikke et Menneske i det hele Parket.

-Saa, sagde Karl, kom vi saa tidsnok?

Lidt efter lidt begyndte Folk at komme, og de horte Stolesaedernes lystige Smaek og Kontrollerens Nogler i Logernes Dore og fra Gangen al den glade Skubben og Summen.

Ida skod Skuldrene velbehageligt op, mens hun rystede Armene ganske lidt:

-Aa, sagde hun, det er forste Gang, de spiller Stykket.

-Ja, sagde Karl, det er det morsomme ved'et.

Herrer i hvide Skjortebryster stod op i Parkettet, og friserede Damer traengte sig hastigt frem mellem Baenkene. Karl sad og naevnede deres Navne, Kritikers og Forfatteres og Menneskers, Ida kendte fra Bladene.

Ida sad og smaasnakkede af Glaede og fulgte hvert Navn, som han naevnede. Men pludselig rejste hun sig halvt og saa ud op mod forste Etage, med et lille Kast med sit Hoved:

-Det er der, vi plejer at sidde, sagde hun og satte sig rapt igen.

-Hvem?

-Vi, sagde hun.

Nogle Sygeplejersker havde abonneret der ifjor.

Ida sad igen, mens Stojen steg, og smilte, med Ryggen helt laenet tilbage mod sin Stol. Men paa en Gang sagde hun, helt forskraekket, og blev purpurrod:

-Aa, hvis nu Fru von Eichbaum var her.

-Det er hun ikke, sagde Karl: hun gaar aldrig i Sekundtheatrene uden paa Brandvaesenets Billetter, og dem har hun ikke iaften.

De saa igen paa Folk, som blev ved at komme og komme. Ida tog i Karls Arm:

-Se, det er Fru Lind. Hun har vaeret paa Afdelingen.

Det var den eneste, hun kendte.

Rampen blev taendt og god sit Lys over Tæppet. I Parkettet var alle Hoveder i Bevaegelse og over Balkonens Rand vuggede lyse Ansigter.

Ida blev ved at smile:

-Det er ligesom man skulde paa Bal, sagde hun ganske sagte.

Karl sad med udspilede Ben og bed i sit Overskaeg med et Udtryk, som var en Knebelsbart noget, der smagte godt.

Orkestret havde spillet en lille Tid.

-Hvad er det, de spiller, sagde Karl og vilde se Programmet. Men Ida svarede ikke, hun sad med halvlukkede Ojne og lyttede efter Musikken. Karl saa fra Siden ned paa hendes Pande. Den var saa lille og saa smal. Man kunde faa Lyst til at spaende over den med Fingrene, saadan, fra Tinding til Tinding.

Ida folte hans Blik og aabnede Ojnene helt.

-Her er saa dejligt, sagde hun. Ikke?

Tæppet gik op.

... Folk puffedes og de skubbedes i Restaurantens smalle Sale. Karl von Eichbaum gik bag Ida Brandt og vaernede hende lidt med Armene, men Ida lo over hele Ansigtet, mens hun vendte sig:

-Vi maa sidde, hvor vi kan se Folk, sagde hun og Ojnene straaledede.

-Der er bestilt Plads, sagde Karl.

Det var i et af de smaa Kabinetter mellem Skillerummene, og endelig naaede de derhen. Men Ida blev siddende inde i Sofaen, med Hatten og alt Tojet paa: hun saa paa Herrer og Damer, der blev ved at strømme ind.

-Aa, vi har Plads, sagde hun og skubbede Skuldrene op ligesom i Theatret.

Karl fik Overtojet af hende og satte sig.

-Saa, sagde han og strakte Benene fra sig, mens han slog Rynker paa sin Naese:

-Nu skal vi spise paa Fransk.

-Ja, sagde Ida og slog Hovedet rask tilbage. Hun vidste vist ikke, hvad hun sagde "ja" til.

Karl bestilte og Tjeneren bragte Fade og Karl rettede an. Ida sad kun og fulgte dem med Ojnene, alt, hvad de gjorde, og smilte; og hun tog saa besynderlig varsomt paa alting, sit Glas og Fadet og sit Brod, som om hun undrede sig over det alt, over hver Ting. Dugen og Lyset og den grønne Flaske i Koleren.

Saa sagde hun og spilede begge sine Haender ud paa Sofaen, mens hun lo ganske sagte:

-At jeg sidder her.

Karl smilte glad til hende og saa saa ud paa Folk i Salen, der knap fik Plads ved Bordene:

-Ja, vi sidder s'gu bedst.

Ida blev siddende som for:

-Hm, sagde hun saa med den samme Stemme: det er li'som vi var paa Skovtur.

Karl, der spiste langsomt men vaeldigt, lo og sagde:

-Naa, det synes jeg nu ikke, for man spiser altid forbandet paa Skovture.

Men Ida blev ved at taenke paa Skovturene: Turene derovre, naar de var korte til Stensballe en hel Char-a-banc og de havde danset foran Hjulmagerens Hus og trillet omkap ned ad de hoje Banker.

-Jo, sagde hun: for her er li'esom derhjemme.

Men Karl, der begyndte at blive maet, sagde, at hun maatte virkelig spise og lagde en Kramsfugl over paa hendes Tallerken.

-Maden er s'gu god, sagde han; og idet han taenkte paa Skovturene, sagde han med Albuerne paa Bordet (og taenkte, at hun var Gud straffe mig nydelig):

-Det var De vel mange Gange--paa Skovtur?

Ida sad lidt og saa ud for sig:

-Nej, ikke saa mange Gange, sagde hun sagtere.

Karl blev ved at se paa hende:

-Saa drikker vi to Jyder ... Han loftede glad sit Glas.

Ida lo og tog sit:

-Men De er jo egentlig slet ikke Jyde.

Karl rynkede Naesen:

-Vist saa, alle vi Eichbaum'er er Jyder. Det er da der, vi har haft no'et.

Og de drak.

Karl blev ved at sidde og rette an for hende stadig med Albuerne paa Bordet: Ost og Sellerier, som han to Gange stak over og dyppede i hendes Saltkar.

-Hvor de var dejlige paa "Ludvigsbakke", sagde Ida.

-Ja.

Han gnavede stadig sin Selleri, mens han saa paa hende og sagde:

-Ida, De skulde altid vaere i gult.

-Hvorfor?

-Jo, sagde han slovt.

Karl blev ved at gnave paa sin Selleri-staengel, og pludselig taenkte han paa Mouriers. Han fortalte om dem og at de maaske vilde kobe "Bakken". Det er en Smorgrosserer fra Aarhus, sagde han. Han trak "Aa"et i den jyske "Hovedstad" langt og foragteligt ud og sagde saa tilfredsstillt:

-Men saa kan man da faa Recks ud....

-Hvorfor?

-Jo, erklærede Karl med sin torre Stemme: for det er no'et Pak.

-Ja, sagde Ida uvilkaarligt. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun blev saa glad og at hendes Ansigt straaledede.

-Og saa kan vi igen komme derover om Sommeren, sagde Karl. Skaal, Ida.

-Skaal, sagde Ida stadig med det samme Udtryk.

Og Karl, der havde sluppet Glasset og stak Haenderne i sine Lommer, sagde glad:

-Der kan dog vaere rart i Kongens Kobenhavn, hva'?

De talte gladere og ligesom hinanden naermere. Ida talte om Olivia og Villaen og Jorgensens--det gjorde hun altid, naar hun var glad--men pludselig sagde hun:

-Uh ha, hvor han talte hojt....

-Hvem?

-Han, Elskeren, sagde hun.

Karl lo:

-Ja, man maa jo hore ham.

Ida sad og saa ud for sig:

-Men alligevel, sagde hun sagtere.

Der var knap fler Mennesker ude i Salen og Opvarterne stod og hviskede sammen over deres Regnskaber.

Karl sad og smilte og saa paa en Flaskehals.

-Har De nogensinde vaeret forelsket, Ida, sagde han.

Ida saa op og rystede paa Hovedet, halvt trist.

-Nej, sagde hun saa i en Tone, som var det noget, der var gaaet hende forbi.

-Men--og hendes Stemme sitrede en lille Smule og hun vidste ikke selv, hvorfor hun sagde det eller hvad hun egentlig taenkte paa, hvis det ikke var paa det lille Hus i Horsens og de tre halvmorke Stuer--:

-Men, sagde hun og saa ud over Bordet og sogte at smile: Jeg har nu tit vaeret bedrovet.

Karl havde faaet saadan et godt Glimt i Ojnene:

-Det er s'gu utroligt, sagde han kun.

Og de sad lidt tavse.

Ida saa ud i Salen, hvor der var halvmørkt og de fleste Blus var slukkede:

-Men de er alle gaaede, sagde hun forskraekket.

-Ja, sagde Karl og rejste sig bredt i Stolen: Men vi skal s'gu ha'e Kaffe.

De fik den og Likor ogsaa, som Karl skaenkede. Han blev ved at have saadant et mildt Vaesen og en blod Stemme, mens de sad endnu en lille Tid. Men Opvarterne, der begyndte at blive utaalmodige, slukkede de sidste Gasblus, saa Morket traengte ind til dem. Der var ikke andet Lys end Lyset fra Kandelabrene.

Ida saa ud mod det skridende Morke:

-Nu er det forbi, sagde hun.

-Naeste Gang bli'er det Dem, sagde Karl.

-Ja, sagde Ida hastigt og glad.

-Det maa vaere hjemme, sagde Karl, som begyndte at hjaelpe hende Tojet paa: Paa Deres Vaerelse....

-Nej dog, sagde Ida, og hun lo.

-Hvorfor?

-For det er forbudt.

Ida blev ved at le, men Karl rakle hende blot Hatten og sagde:

-Aa pyt.

De gik ud gennem Hotelgangen og Portier'en vilde lukke Doren efter dem, da Ida sagde, glaedestraalende:

-Nu, maa jeg; og stak ham en Krone i Haanden.

Karl lo, som han var betalt for det:

-Men, Gud straffe mig, Ida, tror De, det er passende....

Da de var kommen et lille Stykke hen ad Gaden, bod han Armen frem:

-Man byder vel Damen Armen, sagde han.

-Ja, sagde Ida og tog den, mens hun trykkede sine Skuldre lidt sammen: nu er det jo Nat.

... Karl gik hjemme i sin Stue og smilede længe, for han kom op i sin store Seng. Lyset stod ved Sengen og en gul Bog laa der. Men han læste ikke.

Han laa bare og gloede op i Luften, mens han slog Rynker paa sin Naese.

-Nej, sagde han, dybt betaenksomt eller undrende: Man kender s'gu alligevel ikke Fruentimmerne....

Og han blev ved at ligge og smile til Rogen af sin Cigaret.

... Der var stille i Pavillonen, og Ida gik sagte op ad Trappen. Da hun kom op paa Gangen paa første Sal, stod Froken Roed foran det aabnede Skab.

-Gudbevar'es, er det Dem, saa silde, sagde hun: Hvor har De vaeret paa Skovtur?

Ida smilte pludselig ved Ordet "Skovtur": Jeg har vaeret ude, sagde hun og vilde liste sig videre--hun gik ligesom hun bar noget usynligt Dejligt i Haenderne, som hun vilde bringe i Sikkerhed--:

-Godnat.

Men Froken Petersen, der var ifort graciose Tojsko for Natten, havde hort hende bag Doren og aabnede den paa Klem. Der var intet, der interesserede hende som detailleret Beretning fra den, som havde haft "Udgang".

-Ach, er det Dem, sagde hun. Der kom en ganske egen emsig Klang i hendes Stemme, naar hun vejrede Nyheder.

Pludselig drejede Ida Froken Roed to Gange rundt foran Skabet: Jeg har vaeret i Theatret, sagde hun, saa hojt, saa det pludselig klang i Gangene, og hun lob.

-Hys, Patienterne, sagde Froken Roed. Men de to Frokner horte bare, Ida lo deroppe: og de gik ind, hvor deres Middagsmad ventede dem under Gasflammen.

De horte, mens de spiste, de to Gamles dybe Aandedrag og nogle afbrudte Ord fra Bertelsen, der talte i Sovne, ligesom i en vred Opsaetsighed. Inde fra "A" lod Skridtene frem og tilbage.

Froken Petersen spiste videre, og inde paa Salen blev Bertelsen ved at tale i Sovne. Froken Roed rejste sig for at se efter ham; men han laa kun og kastede sig, med knyttede Haender, som han plejede.

Ida var oppe paa sit Kammer. Hun stillede Vaekkeuhret og klaedte sig af. Hun havde egentlig ingen Tanker; hun bare smaanynnede hele Tiden, til hun kom i Seng.

-Ja, hm, hvis Eichbaum kunde komme til Kaffe--naar han kunde liste sig

herop....

Idas Ansigt lyste af Fornøjelse i Morket:

-Men det maatte vaere en Tirsdag, naar Froken Roed havde Udgang ... en Tirsdag kunde han nu godt liste sig, ganske sagte, herop.

Ida blev ved at taenke paa det, mens hun smilte: Saa skulde de bruge alle de gamle Ting fra "Bakken" og se, om han kendte dem igen ... og daekke rigtig Bord....

Ida sov ind.

... Det var Middag et Par Dage senere. De fire var komne fra Kaelderens og de gik i Forstuen rundt og rundt, langs Vaeggene, mens de ventede paa Maden (Bertelsen havde faaet en uafsladelig Bevaegelse med Haanden hen over Ojnene, som vilde han bortviske noget, der hindrede ham i at se) da Nogglerne lod og Josefine kom med Madspandene.

-Goddag i Stuen, sagde hun, her er vi med Foderet.

Hun gik ind i Kokkenet for at hjaelpe Ida med Karrene, mens Bertelsen skyllede og skyllede sine Haender under Vandhanen.

-Det er en stor Skam for Fuldmaegtigen, sagde saa Josefine.

-Hvilket?

Ida spurgte hastigt. Josefine kaldte altid Eichbaum for Fuldmaegtigen.

-Rykkerne render jo her paa Trapperne, sagde Josefine, saa alle snakker om 'et i Porten.

-Her? Paa Kontoret? Det lod, som Ida havde noget i Halsen.

-Ja, sagde Josefine og satte Karret fra sig: Og Gud bevare ham for Inspektoren, hvis det skal vare ved....

Ida nikkede mekanisk.

-Men det er naturligvis de Fruentimmer, som haenger paa, det kender man jo nok, sagde Josefine og blev ved at laegge Kartoffler rundt paa de seks Tallerkener.

Ida svarede ikke, hun rettede kun i Tavshed Maden an, mens Josefine, der var faerdig, stod med Haenderne i Siden.

-Og saa nydelig han er skabt, sagde hun og saa betaenksomt ud for sig.

Josefine havde altid et deltagende Blik for al mandlig Skabning. Ellers forblev hun sin Konduktor fuldkommen tro. Hun gik aldrig fra en "Ven" og naar han gik og hun havde faeldet mange Taarer, saa blev hun alligevel ligesom i Etaten: Det var altid en Konduktor ved Sporvognene. Det blev bare en anden.

-Ja, sagde hun: man ved nok om 'et--for Andersen har vaeret slem (Andersen var den nuvaerende Konduktor) ... Men nu har vi klaeret det....

Det var bestandig Alimentationsbidrag, som Josefine gik og sled sammen

til de skiftende Konduktorer.

Man kunde ikke se, om Ida horte, for hun stod kun og flyttede paa de seks Tallerkener.

-Naa, saa lob vi videre, sagde Josefine.

Der kom altid et Par forbudne Sangtoner, Stumper af en Revue-Vise, som en Fanfare, naar Josefine satte afsted.

Ida satte Tallerkener paa Bordet foran hver af de fire: Nu maa De spise, Holm, sagde hun. Saa Bertelsen, nu skal De blive siddende og spise. Hun hjalp de to Gamle med at faa Maden ned, Bid for Bid; og hun var faerdig og fik ryddet til Side--mens hun kun havde taenkt en eneste Ting:

-Den Stakkel, den Stakkel.

En Begribelse kom aldrig paa en Gang i hendes Hjerne, men kun langsomt og lidt efter lidt, til den saa blev overdreven og stor og der var kun den ene Ting.

-Hvad var der dog at gore! hvad var der dog at gore ... Hvis han nu mistede sin Plads....

-Hvad var der at gore....

Hun rettede an for Herren paa "A". Han sad bojet over de evige Papirer, og hun horte hans "Tak" og "Tak", mens han loftede Hovedet og fulgte hende med Ojnene.

Ida gik ud igen og hun satte sig paa Stolen nedenfor Vinduet:

-Og hun havde vaeret med til at bruge hans Penge.

Hendes Tanker kom ikke laenger: hun havde vaeret med til at bruge hans Penge. Hun horte alle Josefines Ord i sine Oren igen og igen og pludselig blev hun rod som et Blod. Der var noget, som hun forst nu havde forstaaet. Hun vidste ikke selv, at hun ikke taenkte paa Pengene mere, men kun paa det, blot paa det ... mens hun alligevel hver Gang lob det forbi:

-Hvem der havde brugt hans Penge.

Portoren hentede de fire til Kaelderarbejdet og de Gamle blundede inde i deres Senge. Inde paa "A" maalte Herren Gulvet med sine Fodder. En Gang imellem sled der sig et Skrig op fra "de Uroliges Gang".

Ida gik frem og tilbage, syslede med de Gamle og vendte hjem til sin Stol, indtil det skumrede.

Froken Kjaer stak sit Drengenhoved ind ad Kvindernes Dor:

-Godaften, Jomfru.

Og pludselig sagde Ida:

-Aa, Froken Kjaer, kan De sidde her et Minut ... jeg skulde saa gerne op....

-Ja, sagde Froken Kjaer og hun lukkede Doren: et Minut.

Ida gik ud, ned ad Trappen, gennem Haven, hastig over Gaarden, til Kontoret. Karl sad alene ved Pultene under Gasflammen, med Benene trukket op paa Kontorstolen og Hagen ned mod sine Haender, og flojtede.

Da han saa hende, loftede han Hovedet og smilte imod hende:

-Godaften.

Hun spurgte om noget, hun vidste ikke hvad, og hun smilte pludselig selv, mens han blev ved at snakke og paa en Gang strakte sig i Stolen med Armene op i Vejret:

-Aa Gud, sikket Hundeliv, sagde han.

Og Ida lo.

Hun gik tilbage over Gaarden. Der var ingen Uro i hende mere, og hun blev ved at gaa og smile. Hun taenkte kun:

-Det er da saa rimeligt, jeg hjaelper ham.

Og hun taenkte ikke mer paa noget andet, kun, fordi hun havde set ham.

Da Ida kom op, ventede Froken Kjaer lige indenfor Doren:

-Profossen er her, hviskede hun.

Det gav et forskraekket Ryk i Ida.

-Hvor? hviskede hun.

-Paa "A".

Der lod et Par forsigtige Nogler, og Froken Kjaer var inde hos Kvinderne. Ida gik rundt og taendte, mens hun horte Professorens Stemme gennem Doren til "A", der stod paa Klem. Hun begyndte at gore alt i Stand til Stuegangen, medens hun horte Portoren og de fire paa Trappen og Noglerne, der blev drejede om i Laasen.

-Overlaegen er her, sagde hun sagte til Portoren, og de fire Patienter, der havde hort det, gik sky ind og satte sig paa Taburetterne foran Sengene, mens en Stemme hos Kvinderne pludselig tog paa at jamre.

Ida stod foran Kakkellovnen, da Doren til "A" gik op. Professoren blev staaende paa Taerskelen, smal og rank, i den lange, sorte Frakke:

-Ja, fortsaet saa De, Doktor, sagde han og lukkede Doren til ... Lad Patienten kun gore som han vil ... Og De kan skrue Gassen ned om Natten.

Hans Stemme var ligesom uden Farve og han aabnede naeppe Laeberne, naar han talte, som om det gjaldt at holde dem lukkede saa fast som muligt om de hvide Taender og om mange Hemmeligheder.

-Vel, Hr. Professor.

Han stod et Nu paa Taerskelen til "Salen", mens Bertelsens Ojne med et Glimt flakkede hen over hans Ansigt.

-Intet Nyt, sagde han, og han gled videre, ind ad Doren til Kvinderne. Men den ene Gamle i Sengen blev ved at klynke, som han altid gjorde under Stuegang.

Ida gik hen og bankede paa Froken Petersens Dor for at faa hende vækket. Hun havde ikke hort Dr. Qvam, der var kommet ind.

-Hvor er Overlaegen, sagde han hurtigt.

-Han gik ind til Kvinderne, svarede Ida, der var ved at gaa ind i Salen.

Qvam stod paa Springet, men han blev alligevel staaende et Ojeblik og saa paa Ida.

-Er det Deres Fodselsdag idag igen? spurgte han.

Ida lo:

-Ne-nej, hvorfor?

-Jo, for jeg synes, De lyser saadan i Ansigtet, sagde han. Han var allerede halvt inde hos Kvinderne. Kvindeskriget fra for slog gennem den aabne Dor.

-Froken Petersen, Froken Petersen! raabte Ida.

Hun vendte sig om, Bertelsen var igen ude under Vandhanen med sine Haender.

-Naa, Bertelsen, sagde hun og tog ham om begge Haandlede og rystede dem som i et Haandtryk: De er jo renvasket.

Og mens hun et Nu blev ved at ryste den Syges vaade og rode Haandlede, taenkte hun og smilte:

-Stakkels Karl, han vilde skjule, at han var bedrovet.

Der blev uroligere inde hos Kvinderne. Skrig paa Skrig, som om Skrigene kaldte paa hinanden og skyllede frem mod den lukkede Dor.

Froken Petersen, der var kommet frem af sit Bur, stak Hovedet ud fra Kokkenet:

-Ach, hvor de er urolig, sagde hun. Men vi har ogsaa Omslag i Vejret.

Froken Petersens Fodder var som et Barometer lige overfor Vejrforandringer.

Men efter The lob Ida over paa Posten med et Pengebrev til Hr. Karl von Eichbaum.

* * * * *

Det var den sidste Dag, Ida havde Dagvagt.

Froken Helgesen gik gennem Afdelingen og saa efter, hun havde bestandig noget i Ojnene, som indførte hun et eller andet paa en Liste.

-Vil De saa bringe Meldesedlen over? sagde hun til Ida.

-Ja, svarede Ida. Alt Blodet var gaaet fra hendes Ansigt.

-Jeg skal blive her, sagde Froken Helgesen og satte sig.

Saa maatte Ida gaa ... over paa Kontoret. Det var, som hendes Nogler kom saa langsomt ind i alle Laase, og hun saa ikke Oldfruen, der nikkede fra sit Vindu. Det var kommet som en Angst over hende straks, hun havde sendt Pengene igaar. Straks, hun kom ud fra Forstuen paa Posthuset, hvor hun havde vaeret saa lykkelig glad, mens Postmanden lakkede Brevet og forte det ind og gav Kvittering og alting, var Angsten kommen: Hvis han blev vred, hvis han nu kun blev vred. Og om Natten havde hun ikke sovet, mens Tanken blev større og større i hendes Hjerne: at han blev vred. Men hun skulde vel ogsaa have skrevet, have sagt ham noget og forklaret. Men hun havde ikke kunnet skrive. Hun havde ikke kunnet gore det....

Og nu var han maaske vred.

Hun gik gennem Gaarden og ind i Porten og op ad Trappen. Hun saa hans Ansigt straks ved Doren; det var ligesom saa lyst i Huden. Men da han saa hende, blev han blodende rod.

-Det var en Meldeseddel, sagde hun.

Han bojede sig ned imod hende:

-Det er s'gu utroligt, sagde han sagte med en Stemme, der var lidt grodet.

-Tak.

Ida tog Vejret og vilde gaa, men da de kom udenfor Doren, for han var fulgt efter, sagde hun (for at hjælpe ham over det eller for at troste ham; et Sekund for havde hun aldrig taenkt paa at sige det):

-Nu skal vi drikke Kaffe paa Tirsdag.

Der gik ligesom en Traekning hen over Eichbaums Ansigt. Han sagde og skod Laeberne frem:

-Jeg vil hellere ha'e The.

Ida lo:

-Nej, sagde hun stadig med den samme hastige Stemme: det skal vaere Kaffe, for vi skal skaenke af den gamle Kande....

Saa lob hun:

-Nej, nej, han var ikke vred.

Aa nej, han havde forstaaet hende....

... Karl von Eichbaum gik over til Svendsen for at spise Frokost. Han gik nok og flojtede hen ad Gaden; men der var alligevel noget, som om han ikke kunde faa sig selv til rigtig at taenke paa de Penge eller paa at han nu kunde fordele dem rundt, i de vaerste Huller. Og han folte ogsaa noget ubehageligt i Fingrene blot han taenkte paa Konvolutten, hvor

de laa.

Men da han skulde betale, tog han hastigt en af de mange store Sedler ud for at faa den vekslet.

Kelner Jensen blev staaende, halvtbukkende foran Konvolutten.

-Onsker Hr. von Eichbaum at betale det Hele? sagde han halvsagte og ned imod Sofaen.

Men Hr. von Eichbaum svarede ikke. Han havde, ligesom sky, taget et Kort frem mellem Sedlerne. "Ida" stod der kun med saadan smaabitte danske Bogstaver--og saa var der et lille Billede af "Ludvigsbakke" i Hjørnet.

Karl von Eichbaum blev ved at sidde med Kortet i sin Haand.

Da Frokosttiden var omme, hvilede begge Svendsens Hojrehaender, d'Hrr Jensen og Sorensen, ud, laenede hver mod sin Dorstolpe:

-Der kan De se, Sorensen (Hr. Jensen snovlede, hvad han ansaa for distingueret i Faget), at jeg fik Belobet. Den Slags Folk finder altid en Udvej ... Det ved vi fra d'Angleterre....

Hr. Jensen havde i en smaekrere Periode fungeret som a-la-carte-Sals Kelner i Hotel d'Angleterre.

-Ja, til den revner, Jensen, sagde Sorensen.

Hr. Jensen svarede ikke. Han stangede Taender.

* * * * *

Ida lod som hun sov, mens hun saa, fra Froken Roed foran Spejlet, hen til Vaekkeuhret foran sin Seng gennem de kvart aabnede Ojenlaag. Fodderne skubbede hun sagte op og ned under Taepperne, hun kunde ikke ligge stille.

Men endelig var Froken Roed i Overtøjet, og Ida lod, som hun vaagnede:

-Skal De til Deres Soster, sagde hun.

-Ja, Froken Roed skulde det--Hun skulde altid til sin Soster, der var gift med en Assistent Hansen ved Jernbanen. Det var de eneste, hun kendte i Byen, og der var desuden nok at hjaelpe med, om de tre Born.

Ida saa dem pludselig for sig, Froken Roed og Fru Hansen, som de sad og syede derhjemme paa fjerde Sal i Romersgade under Lampen i Dagligstuen, hvor Laenestolene, der begyndte at blive slidte i Ryggen, var daekkede med saa mange smaa broderede Stykker--og paa en Gang lo hun.

-Men hvad ler De af? spurgte Froken Roed.

-Aa, det var noget jeg taenkte paa.

Men pludselig slog Ida Taepperne til Side og satte de bare Fodder ud paa Gulvet.

-Aa, sagde hun, vent lidt: og hun lob i Natkjolen hen til Chiffonieren:

-Jeg har noget til Bornene; og, mens hun dækkede for den aabne Chiffoniere, for at Froken Roed ikke skulde se Pakkerne og Blomsterne derinde, hældte hun nogle franske Kager ud af en Pose.

-De er saa dejlige, sagde hun glad og hun puttede en i Munden paa Froken Roed, for hun sprang op i sin Seng.

-De tænker ogsaa altid paa andre, sagde Froken Roed.

Ida bare lo:

-Nej, jeg tænker paa mig selv, sagde hun og laa og saa op i Loftet.

Hun horte Froken Roed gaa ned ad Trappen, og hun stod op igen og drejede Noglen to Gange om saa sagte, som var hun angst, nogen kunde hore hende. Hun begyndte at klaede sig paa saa hurtig hun kunde, mens der var noget over hendes Bevaegelser som over en Skolepige, der er ifaerd med at gore en gal Streg: Aa, der var nok at gore ... der var meget at gore....

Hun trak Chiffoniere-Skufferne ud og hun tog Damaskes-Dugen frem og de gamle Kopper, og Solvkaffekanden, der var omviklet med Papir, tog hun ud af Midderrummet. Der var ogsaa de gamle Asietter og Armstagen, som hun satte Lys i: her skulde han sidde med Cigaretterne ved sin Kuvert.

-Hm, sidst hun lagde Blomster paa Bordet, var det for Olivia og Drengene ... Ja, det var i Maj--aa, at det ikke var laengere siden ... end den to og tyvende Maj.

Hun taendte Lysene og saa efter, om Vandet kogte ... der skulde da en Rose i hans Glas....

Hun gik til og fra, og hun blev staaende foran Bordet:

Jo, han vilde nok kende de gamle Ting igen.

Hun begyndte at lytte efter, mens hun lagde to brogede Taepper over Sengene. Hun saa paa Vaekkeuhret. Det var heller ikke Tiden endnu. Og hun satte sig hen ved Bordet, paa hans Plads, og ventede. Nu kom der nogen, for Doren dernede gik: men det var kun en Portor.

Maaske var han forhindret, maaske kom han ikke. Det blev saa sikkert for hende, at han kom vel ikke, mens hun sad og saa fra Ting til Ting, som vilde hun idetmindste prente sig ind, hvor paent det var:

Og Lysene, dem vilde hun alligevel lade braende, braende helt ned, til de slukkedes.

Men Rosen, den tog hun stille bort fra hans Glas.

Hun havde ingen hort paa Trappen, da det bankede sagte paa Doren, to Slag, som de unge Maend banker, der har vaeret i Tjenesten, og hun fik lukket op.

-Aa, det er Dem, sagde hun.

Karl Eichbaum havde listet sig ind: Der var ikke en Mo'rs Sjael der saa mig, sagde han.

-Men Froken Helgesen sidder altid lige ved Doren, sagde Ida.

-Hun fik laaset--de havde uvilkaarlig halvhvisket begge to--og Karl tog Tojet af.

-Ja, saa var vi her, sagde han og rystede hendes Haand.

-Ja, sagde Ida og lo: Her skal De sidde. Hun pegede paa den brede Stol.

-Det var Satan til Juleaften, sagde Karl og strakte Benene fra sig, mens han saa paa det hvide Bord.

-Ikke, sagde Ida, hun syntes, hun havde folt just det samme.

-Og her er s'gu ogsaa Drikkevarer, sagde Karl.

Ida haeldte Kaffen i de gamle Kopper, mens Karl blev ved at sidde og se tilfreds paa Sagerne og de talte om de gamle Ting, Kagekurven og Armstagerne: de holdt Vagt ved Konkylierne derhjemme, sagde han.

-Ja, de stod paa Flojen, sagde Ida. Hun saa igen for sine Ojne det gamle Marmorbord paa "Bakken" med Konkylierne og Frugtskaalen fra Auktionen efter Hoffet i Horsens og de to Solvbaegre, der var Praemier fra et Par Landbrugsforeninger.

-Men vi har nu alligevel ingen hjemmebagte Kager, sagde hun.

Karl tog godt til sig af de Kager, der var, og ogsaa af Likoren. Ja, sagde han, vi holede no'en fra Schroder--han taenkte paa den bulede Kagekasse paa "Bakken": det er s'gu grinagtigt at stjaele....

-Ja, det er spaendende, sagde Ida og virrede med Hovedet, for Karl sad og saa paa hende, han syntes altid det saa saa morsomt ud, naar hun gjorde det.

-Har De ogsaa stjaalet hjemme, spurgte Karl.

-Ja, tit, sagde Ida hastigt, men pludselig blev hun bleg.

-Hvordan det? spurgte Karl.

Ida saa ud i Luften og sagde langsomt og sagte:

-For det maatte jeg.

Der var stille lidt.

Saa tog hun sig sammen og loftede sit Glas, og de klinkede.

-Skaal, sagde Karl. Han blev ved at sidde og se paa hende.

Men paa en Gang blev Ida genert eller hvad det var, og hun fandt ikke noget at sige, mens Karl, der maaske ogsaa var en Smule benovet, sad tavs og rog og laeste Indskriften paa Kaffekanden, Haedersgaven, til han pludselig sagde, det kom saadan plumpende:

-Ja, gamle Brandt holdt s'gu meget af Kaffe.

De lo begge to, og Ida hentede de gamle Billeder. Karl tog dem og Isen var pludselig brudt. Han flyttede med sit Glas over i Sofaen og de

pegede paa Vinduerne, hvem der havde boet, og paa Vejene, hvor de forte hen, og paa Menneskene--der var den og der var den.

-Der er De, Ida, sagde Karl og blev ved at holde paa Billedet.

-Ja.

-Og der staar Forvalteren, sagde Karl.

-Ja, han er dod.

Ida sad og saa paa Forvalteren, med sit Hoved ved Siden af Karls.

-Saa pludselig han dode, sagde hun langsomt.

-Han skod sig, sagde Karl.

-Nej.

-Jo, sagde Karl, som ogsaa blev ved at se paa Forvalterens lille Ansigt: ved De ikke det? Det var jo Caroline Begtrup, hende den blegsottige, som ikke vilde ha'e ham. Saa gik han op paa Kornloftet og skod sig--det var lige efter han havde sat Folkene i Arbejde....

-Men hvor er hun da?

-Hun er gift i Naestved, sagde Karl og slap Billedet.

Han laenede sig tilbage og rynkede sin Naese.

-Det var forresten meget fornuftigt, sagde han: for der er Gud straffe mig ikke stort ved at leve....

Ida saa op i Lysene:

-Jo, sagde hun langt og stille.

Karl, der sad med Haenderne i Lommen, nikkede efter en Stund ind mod Armstagen:

-Ja, hvis man endda var Landmand.

-Det kan De blive, sagde Ida og slog igen med

Hovedet.

-Jo Tak--Karl snoftede paa Ordene--og hvordan....

Men pludselig slog han om, og mens han fik Haenderne op af Lommen og gned dem, sagde han:

-Her er nu ligegodt meget hyggeligt.

Ida sad stadig med Ojnene ind i Lysene:

-Han var dog saadan et stille Menneske.

-Hvem?

-Forvalter Krog.

-Ja, sagde Karl og nikkede: men det er vel osse mest paa de Stille, det bider.

Han rejste sig fra Sofaen for at strække Benene og han saa sig rundt fra Mobil til Mobil.

-Det er det gamle Chatol, sagde han, det er utroligt.

Ida fik Taarer i Ojnene, hun vidste ikke hvorfor; maaske var det Tonen i hans Ord.

-Ja se, sagde hun.

Og hun aabnede Midtrummet og hun trak de gamle Skuffer ud, mens han holdt Stagen og hun viste ham alting: hun viste ham Olivias Born og Lyngblomster fra Ferien og Faders gamle Regnskabsbøger med en bleg Skrift og saa mange Ting, mens de blev ved at huske og ved at tale.

-Nej, nej, sagde hun og tog hurtig en Bog fra ham; han havde stillet Armstagen paa Klappen. Nej, nej, det er min Poesibog.

-Vor Herre hjælp os, sagde Karl.

Men Bogen vilde han se.

-Nej, sagde Ida og holdt paa den: det maa De ikke. Man skriver saa meget dumt ind.

-Men De kan da sige mig, hvad for et Vers De holder mest af, sagde han. Det var mest det, at hun blev saa kont rod i Kinderne, der morede ham.

-Ja ... jeg holder mest af det.

Og hun viste ham en Side, mens hun holdt med Haenderne om de andre Blade: det var Solvejgs Sang. Karl stod ved Armstagen og læste det.

-Det er saadan et Damedigt, sagde han, men saa kom det lidt blodt i Tonen:

-Hvorfor holder De mest af det?

-Jo ... for det er det konneste. Men, tilføjede hun, nu er det længe siden ... jeg skrev det af efter et Nodehefte.

Hun lagde Poesibogen ned og der faldt et lille Fotografi ud af den. Det var Konferensraadens gamle "Hvide". Og de stod og lo ad den Gang, den dansede midt paa Gaden i Horsens, fordi en Lirekasse spillede en Melodi, som den gamle Cirkushest kendte; og Konferensraaden kunde ikke sidde fast, og Lirekassen, den blev ved at spille, og Hesten, den blev ved at danse, midt paa Gaden.

-Men det havde nu vaeret et dejligt Dyr, sagde Karl.

-Nu har "Smorstikkeren" set paa Stadsen, sagde han lidt efter og lagde den Hvide væk.

-Vil de da kobe det? spurgte Ida.

-Det gor de s'gu nok, sagde Karl, der saa ind i Lysene.

-Naar de saa blot vilde holde det kont, sagde Ida og nikkede.

-Ja men nej, ja men nej ...

Hun greb om Karls Haender. Han rodede i alt ... Det var Mo'rs Ringe og Brocherne og Guldkaeden og Fa'rs Signet, og han rodede rundt i det altsammen.

-Lysene, Lysene, sagde hun.

Stagen raslede paa Klappen, mens hun vilde holde paa hans Haender.

-Det er s'gu Vaerdigenstande, lo Karl.

-Og det er min Sparekassebog, sagde Ida glad; hun holdt den graagule Bog i den venstre Haand og gav den et Slag med den hojre. Men pludselig blev hun ganske bleg, og stille lagde hun Bogen ned--

Karl stod ogsaa lidt tavs.

-Maa jeg da aldrig takke Dem, Ida? sagde han saa ganske stille.

-Nej, sagde hun blot; det hortest knap.

Et Nu havde Karl lagt begge sine Haender ned om hendes Liv. Saa tog han dem bort. Ida rorte sig ikke.

-Hys, hys....

De horte Nogen paa Trappen.

-Det er Froken Petersen....

-Sluk, sluk....

Karl fik slukket Lysene.

-Brandt, Brandt, kaldte Froken Petersen og slog paa Doren.

Og Ida svarede hende ved sin Seng, fra Morket:

-Ja, ja, jeg er vaagen.

De horte hende gaa igen, for Karl hviskede, i saadan en halvt drengagtig Tone:

-Men jeg kan da blive lidt endnu ... vi kan sidde foran Kakkelovnen.

Ida svarede ham ikke; men hun satte sig foran Kakkelovnsdoren, som Karl havde aabnet. De horte ingen Lyd uden Lyden af Kullene, naar de sagte smuldrede, mens Skaeret kom og veg hen over deres Ansigter.

-Saa stille her er, sagde Karl.

-Ja, sagde Ida: de er saa rolige idag.

De talte kun halvhøjt og sad tyste igen. Karl betragtede Ilden.

-Men De er altfor taalmodig, Ida, sagde han og saa paa Gloderne.

-Hvordan....

-Jo, De kunde godt forlange meget mer.

-Hvordan forlange mer....

De holdt Hovederne halvt fremstrakte, just paa samme Maade, og de langsomme Ord kom i samme Tone.

-Jo, jeg mener, saadan af Livet, sagde Karl.

De tav paany og horte kun Kullenes Fald.

-Eichbaum--nu maa De gaa.

-Ja, sagde Karl: om to Minutter. Egentlig elskede han jo aldrig at rejse sig fra et Sted, hvor han sad.

-Ved De hva', Ida, sagde han og blev ved at se paa Kullene:

-Jeg er egentlig en Hjemmemand.

-Ja. Ordet kom saa ganske sagte.

Karl strakte sin Haand ud i Morket og tog hendes.

-Tak for idag.

-Tak, hviskede hun.

Hun stod op og taendte Lysene. Hun var saa bleg, mens hun gjorde det, en Blegthed, der ligesom lyste.

Karl fik Tojet paa og ganske lydlost aabnede hun Doren.

-Godnat, hviskede Karl og han sneg sig ud.

Bag Doren lyttede Ida efter hans Trin: nej, der kom ingen ... og nu var han nede.

Hun laasede Doren igen. Det samme Smil blev ved at ligge over hendes Ansigt, mens hun aabnede og lukkede og gemte alting. Men Lysene vilde hun ikke slukke. De kunde braende, de skulde braende endnu--til efter The.

Saa gik hun ned.

... Karl var nede paa Gaden. Hans Ojne var ligesom underligt større, mens han gik og tyggede paa sin Cigar.

-Ja, hun er s'gu honnet, sagde han og nikkede hen for sig.

Han vidste knap selv, at han blev ved at gaa i den Stump Gade, hvor det lyse Gavlvindu vendte hen.

... Fru Von Eichbaum, der sad over Sengeomhaenget, rejste sig rask og

kaldte:

-Julius, Herren kom hjem.

Karl blev inde hos sig selv indtil Thetid. Efter The spurgte han, om de ikke skulde spille et Parti Besique. De sad og spillede endnu--og der var ikke saa lidt Cigarrog i Stuen--da Generalinden kom over for at sige "Godnat".

-Gud, Du, sagde Fru von Eichbaum: Du sætter Dig da og faar et Glas Madeira.

-Tak, Du, sagde Generalinden og tog Plads: mon det er godt mod Natten....

Julius kom ind med Madeira og franske Biskuits, og de nød det sammen under Hjornelampen.

Efter at Karl og Generalinden var gaaede, gik Fru von Eichbaum rundt og aabnede Vinduerne: for natgammel Rog var ubehagelig.

... Da Ida naeste Morgen kom hjem fra Tur, stod Karl paa Trappen op til Kontoret. Ida havde naesten taenkt det. Hun gik de Par Trin op og tog en Rose ud af sit Kaabeknaphul:

-De skulde have haft den igaar, sagde hun.

* * * * *

Fru von Eichbaum og Generalinden kastede et sidste Blik paa den Lindholmske Lejlighed. Familien Mourier skulde ankomme med Formiddagstoget.

Sostrene gik gennem Vaerelserne og var tilfredse.

-Og, kaere, sagde Fru von Eichbaum, godt er det, at vi har gemt lidt hen af det Overflodige.

Det "Overflodige" var visse ret tvivlsomme Silketaepper af den Slags, som "draperede" hos Lindholms og som Fru von Eichbaum afskyede: Gud, Du, man anvender det kun for at skjule en Plet, sagde hun til Sosteren: Og saa bare haenger det og samler gammelt Stov.

Generalinden nikkede:

-Desuden, sagde hun: at ha'e alt det i et Hus med den syge Mary.

Fru von Eichbaum gik ind i den naeste Stue, for hun sagde:

-Dampet er her.

-Og, tilfojede hun: saa taler vi forresten naturligvis ikke om det. Fru von Eichbaum taenkte stadig paa det med Mary.

-Gud, Mille, sagde Generalinden: man ved dog, hvad en Indbildning gor. Og i vore Dage, hvor Folk vil vaere sy'e....

Bag Kabinettet laa Kates Vaerelse. Det var tomt. Froken Kate vilde have sine egne Mobler med. Fru von Eichbaum stod paa Dortaerskelen og

betragtede de nogle Vægge.

-Ja, sagde hun: det maa jo Kate selv vide at indrette.

Julius kom og meldte, at Drosken var der.

-Tak, Julius. Og saa dækker Ane vel Thebordet, med blodkogte AEg.

Sostrene gik ned i Porten og steg op i Drosken, hvor Julius sad paa Bukken i Silkehat med Roset og privat Vinterfrakke.

Da Toget kom ind foran Perronen, stak der et ret fyldigt og blondt Ansigt ud af en første Klasses Kupe. Det var Froken Kate.

-Der er de, sagde hun. Hun havde set de to Sostre, der viftede med Lommetorklaeder, akkurat i Hojde med deres Ansigter.

Fru Mourier og Froken Kate kom ud af Kupeen og der blev trykket Haender og de tre Ungdomsveninder kyssedes, mens de alle tre havde Taarer i Ojnene.

-Kaere Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: at vi nu har Dig her.

Hendes Stemme rent skaelvede. Fru von Eichbaum blev altid saa let bevaaget, naar hun igen modte "dem fra hendes Ungdom".

-Og roligt Vejr har I haft over Baelterne, sagde hun.

-Dejligt, Du, dejligt ... Jeg sad paa Daekket med min Kaffe, mens Kate fodrede Maagerne.

Fru Mourier, der gjorde Indtryk af at vaere ligesaa bred som begge Sostrene tilsammen, havde en lidt kraftigere Diktion, paavirket af jyske Herregaarde.

Julius tomte Rejsetojet ud paa Perronen, tilsidst en stor Flettekurv med en vaeldig Hank.

-Sode Born, sagde Fru Mourier: det er til Jer fra Mourier. Han fulgte os til Frederits ... hans Orchideer er hans Stolthed.

-Saa ta'er De det, Julius, sagde Fru von Eichbaum.

Men hvor er Kate?

-Aa, hun henter Hundene, sagde Fru Mourier.

-Hundene, sagde Fru von Eichbaum: Gud, Mine, har I de Dyr med? Fru von Eichbaum havde en nervos Forskraekkelse for alle Hunde.

-Kaere, ellers havde jeg aldrig faaet Kate til at rejse.

Generalinden saa nu Kate, der kom dragende med to jublende Mynder i en Dobbeltlaenke.

-Naa, sagde Kate, der var i en sort Rejsedragt, som lignede en Ridekjole, og med en Maengde Solvringe op ad Armen: hils saa paa Tanterne.

De to Mynder begyndte paa Opfordringen at springe op og ned ad Generalinden og Fru von Eichbaum, der vaergede for sig med Haenderne:

-Kaere Kate, de er jo lidt voldsomme.

De kom alle ud paa Banegaardspladsen og Fru Mourier og Sostrene gik op i Drosken, mens Frokenen blev staaende udenfor.

-Saa korer jeg med Viktoria og Hundene, sagde hun.

Viktoria, en Dame i graa Spadseredragt, som stod ved Siden af Vognen, var "Jomfruen".

Generalinden nikkede med et "Goddag, Jomfru", og Fru von Eichbaum sagde:

-Dyrene bringer da Julius.

Men Froken Kate var allerede henne ved en anden Vogn, hvor hun kom op med Viktoria ved sin Side og begge Hundene paa Bagsaedet.

Fru von Eichbaum saa lidt nervos paa Installeringen og sagde:

-Gud, Vilhelmine, hvad Besvaer I vil ha' af de Dyr her i en Bylejlighed.

-Men, sagde Generalinden, det er et Par dejlige Dyr.

De to Drosker rullede afsted, Kates bagest. Hun sad og saa frem imod det forreste Koretojs med Julius' lige Ryg paa Bukken.

-Saa, sagde hun, nu er vi i 'et.

Da de var komne op i Lejligheden, gik de om i Vaerelserne, mens Sostrene forklarede og viste. Fru Mourier sagde: Her er jo rigtig rart, og satte sig straks ned i Sofaen med Generalinden; medens Kate, der først fra Spisestuaetaerskelen havde taget et Overblik, blev ved at gaa omkring med Fru von Eichbaum.

-Her er akkurat Plads til min Servante, sagde hun, da de stod i hendes egen Stue. Og hvor skal Viktoria ligge?

-Til Jomfruen, sagde Fru von Eichbaum, er der et Kvistvaerelse.

Kate trak Armene og Skuldrene op, saa alle Solvringene raslede: Naa, ja ja, det kan vi jo altid ordne.

Fru von Eichbaum, der holdt sig lidt rankt, vendte sig til Jomfruen og sagde:

-Vil Jomfru Thora saa forelobig laegge Tojet herind.

Fru von Eichbaum havde, uvist af hvilken Grund, under Koreturen besluttet at benaevne Jomfru Viktoria Thora.

Inde i Dagligstuesofaen var Generalinden og Fru Mourier allerede dybt inde i alle Vinterplaner, og man horte Generalinden, ligesom afsluttende, sige:

-Og Vilhelmine, saa har vi om Sondagene Petri.

Julius meldte, at Theen var paa Bordet, og de rejste sig for at gaa ind, men Kate maatte virkelig forst vaskes. Hvor er der et Badevaerelse? sagde hun. Hun havde en vis selvfolgelig Maade at sporge paa. Men der var ikke noget Badevaerelse.

-I det hele taget, Kate, sagde Fru von Eichbaum: det er jo et Lejehus, men man har da sine Gummibadekar....

Kate forsvandt med Viktoria ind i Moderens Sovekammer, mens de andre gik til Bords og Hundene lidt efter begyndte at hyle og skrabe paa Sovekammerdoren, til Kate lukkede dem ind. Ja, sagde Fru v. Eichbaum inde ved Bordet: det vil jo i Laengden, Vilhelmine, blive lidt generende for Lindholms ferniserede Dore....

De tre Damer talte om Aline Feddersen. Generalinden troede nok, at hun havde vaeret i Geneve....

-Og hun var der vist endnu....

-Ja, Du, sagde Fru von Eichbaum: det er jo no'et, vi med den bedste Villie ikke forstaar.

Fru Mourier, der var faerdig med det andet AEg, sagde:

-Ja--men Feddersen har nu heller aldrig vaeret andet end en Familieforsorger....

-Andet? kaere Mine....

-Ja, og Mourier har Ret: det er nu en Gang ikke nok bare med disse daglige AEgtemands-Rationer.

Der blev en ganske lille Pause, til Fru von Eichbaum sagde--der var ingen, der kunde sige, om Sostrene egentlig havde forstaaet--:

-Jo, Du, men hvor tror Du, man traeffe mange som Mourier?

Da Kate kom ind og satte sig, talte Fru Mourier om "Ludvigsbakke". De havde jo set paa den og Mourier mente, at Prisen var passelig.

-Og hvad si'er Du, Kate, sagde Generalinden.

Kate, der puttete Franskbrod i Munden paa Mynderne, mente, der kunde jo blive ganske udholdeligt, naar der blev bygget om, og Fru Mourier spurgte efter Karl.

-Gud Du, sagde Fru von Eichbaum: han passer sit Kontor.

Og Generalinden tillagde:

-Han gaar til og fra som et Uhr.

Men Kate, der var faerdig med at fodre Hundene, spurgte og var for forste Gang interesseret:

-Hvor rider man her i Byen?

... Efter Frokosten gik Sostrene de Par Huse hjem. De talte ikke meget, for de kom op i Fru von Eichbaums Entre og tog Tojet af.

-Kaere Lotte, sagde Fru von Eichbaum: lad dem nu forst komme i Orden.

-Det er da saa rimeligt, Generalinden glattede ligesom noget ud med Haanden: Den forste Dag--det bli'er jo altid let lidt stojende.

Sostrene gik ind og satte sig, og Fru von Eichbaum, der alligevel ligesom pustede ud her i sin egen gode Sofa, sagde:

-Og Klaederne, Du, det er jo kun, at man gaar lidt med dem, naar de skal i Butikker....

Generalinden nikkede, og Fru von Eichbaum saa et Ojeblik frem for sig, for hun sagde:

-Nu er hun jo klaedt som en ung Kone.

-Hundene, Du, sagde Generalinden, var jo naesten som et helt lille Optog....

Og som om det havde synderligt at gore med de to Mynder, sagde Generalinden efter en lille Pause:

-Men Du, det bli'er ikke let for en Mand....

Fru von Eichbaum, der overtaenkte Detaillerne, sagde, inde i sin Tankeraekke:

-Og Jomfruen, der var lidt Nervositet i Fru von Eichbaums Rost: hende skal Ane jo nok vise tilrette ... Og saa er det vel bedst at la'e dem ha'e deres Ro idag.

-Kaere, sagde Generalinden, der rejste sig: at de kan sunde sig og saadanne....

I Doren spurgte hun: Drikker Du iaften Theen ovre?

-Tak, Du, sagde Fru von Eichbaum: jeg har iaften den lille Brandt, Du ved ... hun har nok kun fri om Tirsdagen.

-Aa, henner ... Ja, saa Farvel, Mille.

Generalinden skulde lige til at gaa, da det ringede. Det var Portneren i Lindholms Sted, der bragte Kurven med Orchideerne. I Bunden var der blaa Druer.

-Mille, sagde Generalinden: ved Du, det er, som man ser dem i Vinbjergene. Jeg tror, de kan holde sig til Sondag, Du--og jeg havde alligevel taenkt at ta'e Schleppegrells osse, nu, hvor vi havde faaet de fire AENDER fra Vallo.

Fru von Eichbaum ordnede Orchideerne i to Glasskaale. Da hun var faerdig, stod hun og betragtede dem.

-Ja, sagde hun: smukt er det ... men jeg finder jo, at de Blomster er aengstende.

-De har dem jo nu, sagde Generalinden, rundt om paa Herregaardene.

Hun gik med sin Halvpart af baade Blomster og Druer.

... Karl stod om Aftenen og ventede paa Ida udenfor Hospitalets Port, mens den blode Sne faldt ned over hans konne Frakke.

-Hvor De er kold om Haenderne, sagde han, da hun kom.

De gik ved Siden af hinanden, mens han snakkede paa sin halvdraevende Maner og Ida kun svarede lidt, ligesom hun var aandsfravaerende.

-Jeg tror s'gu, De er bange, sagde Karl og lo. Men jeg kan forresten godt forstaa'et ... Og han stak sin Arm ind under Idas, ligesom de skulde staa Last og Brast.

Da de kom ind oppe i Mellembygningen, rejste Fru von Eichbaum sig fra Sofaen og tog imod Ida paa Dortaerskelen i Kabinettet:

-Det var da paent, De vilde komme.

De satte sig alle tre og Fru von Eichbaum konverserede; hun talte om Hospitalet, med meget udpraegede A'er, og sagde: den hele Virksomhed er jo en Velsignelse, medens Karl sad med en Raev i Ojnene og skottede til Ida, der efterhaanden blev ligesom mindre og mindre i sit Sofahjorne.

-Og det er jo saa betryggende at vide, at det er unge Piger fra gode Hjem. Nu, Karl, har jo osse Adelaide begyndt at laere paa Frederiks.

Adelaide var en Oberstdatter af Bekendtskabet.

-Naa, sagde Karl: det var vist ogsaa det klogeste, hun kunde gore.

-Gud, Karl, sagde Fru von Eichbaum: jeg finder det jo kun umaadelig respektabelt.

Der blev en lille Pause. Men saa taenkte Karl, at nu maatte der laegges ud, og han begyndte at fortaelle en Historie fra Kontoret (det er s'gu et utroligt Menageri, sagde han) om en gal Fader, der vilde indlaegge en klog Son. Faderen kom korende med Sokker udenpaa Stovlerne og vilde ha' Sonnen i Pavillonon.

-Sonnen var i Laksko, forklarede Karl, der blev ved med sin Historie, mens Fru von Eichbaum lo og Ida sad og smilede: aa, hun var ham saa taknemmelig, saa taknemmelig, at han talte. Og Karl blev ved at fortaelle Historier (han kunde formelig se, hvordan Ida blev større i Saedet) til de tilsidst lo alle tre hojt og muntert. Fru von Eichbaum var altid saa glad, naar Karl talte: "Og han har saa megen Humor", sagde hun altid til Sosteren. Nu sagde hun:

-Men egentlig, Karl, er det ikke no'et at le af--

Ida spurgte om Filerarbejdet til Sengeomhaenget:

-Om det var vanskeligt at laere.

Fru von Eichbaum viste hende det og forklarede:

-De kan jo prove, sagde hun.

Og hun blev ved at undervise Ida, der forte de smaa Pinde, medens Karl

spurgte:

-Tillader Mo'r, jeg ryger? og med Cigaretten mellem Fingrene sad han og saa paa Idas bojede Hoved ved Siden af Moderens.

Ida blev ved at filere, og man horte de smaa Pinde falde rask og raslende mod hverandre, mens Fru von Eichbaum saa til og Karl sagde:

-Det gaar jo som Kaep i et Hjul. Og Fru von Eichbaum lagde til i et venligt Tonefald:

-Ja, Ungdommen har adraette Fingre.

Julius kom allerede og meldte Thetid, da Karl sagde, for han kunde ja gu' heller ikke blive ved at snakke hele Tiden:

-Tante Charlotte kunde komme herover til Whist, Mo'r.

-Ja, det har Du Ret i, vi er jo et helt Parti. Jeg kan sporge hende for The.

Da Fru von Eichbaum var gaaet, rejste Karl sig fra sin Stol og gik hen til Idas Sofahjørne:

-Naa, hvad saa, sagde han og smilte ned imod hende.

-Naa--

Ida saa op i hans Ansigt og smilte, hun ogsaa:

-De er saa god, sagde hun. De havde halvhvisket begge to som Born bag en Laerers Ryg.

-Ja, det vil jeg nok si'e, sagde Karl og lo.

Inde i Spisestuen fik han Klaveret op og begyndte at spille paa en Vals, saa Strengene fog.--

Fru von Eichbaum var ovre hos Sosteren. Hun indbod til Whisten og sagde:

-Kaere Du, det er virkelig en nydelig Pige--velopdragen og nydelig....

Det glaedede jo kun Generalinden.

-Og egentlig har hun jo osse altid hort til Kredsen.

Fru von Eichbaum gik over, og da hun saa Karl ved Klaveret, sagde hun:

-Karl, det var da ret. Det er saamaen laenge siden, Du har spillet.

-Ja, sagde Karl: det er saamaen godt for Naboerne.

Men spille blev han ved med.

Det var ligesom Valsen blev i Luften, mens de spiste, og Ida rejste sig og bad, om hun maatte skaenke Fru von Eichbaums anden Kop The, og Julius maatte lade Brodbakken fylde igen, fordi Karl havde saa vaeldig en Appetit.

-Tak, sagde Fru von Eichbaum, der fik sin The: ja, for mig er der jo intet Maaltid som min go'e The.

De blev ved at tale, til Fru von Eichbaum sagde:

-De ved vel, at Grosserer Mouriers taenker staerkt paa at kobe gamle "Ludvigsbakke"--rigtig vore gode Venner....

-Jo. Hr. von Eichbaum havde fortalt det.

-Men, Karl, sagde Fru von Eichbaum: Kate synes jo ikke om Hovedbygningen.

-Aa, sagde Ida, jeg synes nu, der var saa dejligt.

-Hm, mumlede Karl, der stadig spiste: hun vil vel ha'e et Par Smorstikkere til Vaaben over Doren.

Fru von Eichbaum vidste ikke selv, hvorfor hun ikke viste Karl tilrette; men hun sagde kun:

-Ja, Fordringerne er jo forskellige.

Generalinden kom, mens de sad ved Thebordet endnu.

-Men lad Jer ikke forstyrre....

-Ja, sagde hun til Ida, man har allerede hort saa meget godt om Dem.

Da de havde rejst sig, hjalp Ida Karl med at slaa Spillebordet ud.

-Nej, nej, ikke saadan, sagde Karl og slog hende over Haenderne.

-Vil Julius bringe Stagerne, sagde Fru von Eichbaum.

-Men jeg spiller saa daarligt, sagde Ida, da de satte sig. Hun fik Karl til Makker.

-Karl, sagde Generalinden, der var i Forhaanden og gav Kort: naar man spiller, saa tales der ikke.

Sostrene spillede langsomt og med kloge Blik over Kortene. Man fik det Indtryk, at de spillede Skak. Ida, der sad og bed sig i Laeben, blev rod i Hovedet for hver Gang, hun lagde et Kort paa Bordet, mens Karl uafsladelig pludrede med Tanten.

-Karl, sagde Fru von Eichbaum: naar man spiller, saa spiller man.

Karl blev tavs og sad og saa over paa Ida, der blev sikrere og sad og tog sine gode Kort frem til Stik med smaa ivrige Ryk ligesom et Barn.

-Det er Dig, Emilie, sagde Generalinden.

Fru von Eichbaum svarede kun ved at nikke; det var som begge Sostrene fik Antydning af Dobbelttager, mens de spillede.

-Det blev vores, sagde Ida og pustede uvilkaarligt ud, men hendes Ojne lyste.

-Froken Ida ser ud, som slap hun ud af et Dampbad, sagde Karl.

-Froken Brandt spiller bedre end Du, sagde Fru von Eichbaum.

-Ja-a. Naa, til Lykke, sagde han og stak, mens han plirrede med Ojnene, sin Haand med en oprakt Tommelfinger over mod Ida, som stodte sin Tommel imod hans: Til Lykke, sagde hun, og de lo begge to.

Fru von Eichbaum og Generalinden talte om Spillet og bredte Stikkene ud over Bordet.

-Men jeg, Du, sagde Fru von Eichbaum: som sidder der med min eneste _a-tout_.

De spillede videre, og ogsaa Karl blev ivrig, mens Ida og han blev ved at vinde.

-Men Ida spiller skam en fin Whist, sagde han og glemte at sige Froken.

-Ja, sagde Generalinden: dette er rigtig et hyggeligt Parti.

Julius kom ind med Druerne og Madeiraen, som de nod mellem to Rubberter, mens de talte om gamle Dage, om "Ludvigsbakke" og om gamle Brandt: Han var en fortraeffelig Mand, sagde Fru von Eichbaum.

Karl loftede sit Glas.

-Ja, sagde han: byder vi saa Froken Brandt Velkommen....

-Det maa vi, sagde Fru von Eichbaum: det var rigtig rart at se Dem.

De drak alle fire og saa skulde de skifte Plads, da Karl, der var saa kaad og glad, begyndte at snuse op og ned ad Ryggen paa Tanten.

-Naar er Tante begyndt at bruge Patchouli?

-Ja, sagde Generalinden, der ogsaa begyndte at lugte urolig til sine egne AErmer: jeg begriber ikke, Du, men der haenger no'et ved mig den hele Dag....

-Kaere, sagde Fru von Eichbaum, ogsaa ved mig. Det maa vaere fra Kate. Jeg maerkede det jo straks, Du, paa Perronen i den frie Luft--og jeg, som har en Raedsel for alt, hvad der er gennemtraengende:

Karl, der satte sig sagde:

-Det er Ess-Bouquet. Det er en Herre-Parfume, men det er forresten meget behageligt.

-Gud, Karl, sagde Generalinden: det mener Du vel aldrig ... en Herre i det mindste lugter da kun af sit rene Linned.

-Ida giver, sagde Fru von Eichbaum. Det var forste Gang, hun kaldte hende ved Fornavn.

De spillede igen. Karl blev helt ivrig og tavs med Fru von Eichbaum til Makker.

-Det er Dem, Froken Brandt, sagde han.

Ida sad og tænkte paa, hvor Karl alligevel lignede sin Moder. Det var dog det samme Ansigt.

Da de to Rubberter var ude, rejste de sig fra Spillebordet og Karl og Ida sad henne i Hjornesofaen, hvor Ida saa i et Stereoskop.

-Naa, sagde Karl og tog et Nu hendes Haand, der laa paa Sofaen: De er jo en fin Spiller.

-Her har vaeret saa dejligt, sagde Ida sagte.

-Ja, sagde Karl trevent: iaften har vi haft'et rart.

De blev siddende ved Siden af hinanden, uden at tale meget, mens Lampen over dem kogte sagte, og Ida, i Stereoskopet, saa paa Schweiz' skonne og skummende Vandfald.

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Sofaen.

-Aa, Du, sagde Generalinden: det gor godt at sidde. Det har vaeret en bevaeget Dag.

Fru von Eichbaum nikkede, og, mens de to Sostre tænkte paa de samme Ting, sagde hun efter en lille Stilhed:

-Gud, Du, da jeg saa Hundene, blev jeg jo unaegtelig forfaerdet....

De to Sostre sad lidt tavse, mens Fru von Eichbaum saa venligt over mod de to Unge:

-Rigtig et Par Kammerater, sagde hun og nikkede smilende derover.

Ida flyttede hen til Bordet, hvor Sostrene sad.

Lidt efter, mens Karl hjalp Ida Tojet paa ude i Gangen, lukkede han Doren op til sin egen Stue.

-Her bor jeg, sagde han og gik et Par Skridt derind; Lampen stod og braendte.

-Her er ogsaa et Par af Hestene, sagde han og gik endnu nogle Skridt, mens Ida fulgte.

-Ja, sagde hun.

Og begge tav, mens de blev staaende, kun et lille Nu, foran de to Billeder, som vist ingen af dem saa, indtil Karl sagde:

-Ja, saa kom vi afsted.

Og han lukkede Doren bag dem.

Sostrene var blevet staaende i den halvmorke Spisestue. Fru von Eichbaum havde usaedvanlig mange Ord for at rose Ida og hele den Brandtske Familie.

-Ja, sagde Generalinden: hun er rigtig sod og taknemmelig.

-Kaere Charlotte, sagde Fru von Eichbaum, der havde vaeret noget i Generalindens Tone, som Fru von Eichbaum ved sit Tonefald naesten irettesatte: Hun kommer jo fra et udmaerket Hjem. Hendes Fader var Konferensraadens hojre Haand og saa godt som en Ligestillet.

Generalinden stod lidt og sagde saa:

-Ja, rigtig sod og fordringslos er hun trods det, at hun er saa velhavende.

Fru von Eichbaum svarede ikke; hun var blevet ligesom lidt adspredt, efter at Karl og Ida var gaaet; og pludselig sagde Søsteren:

-Tror Du, Emilie, jeg skulde laegge mine Druer i Savspaner?

Fru von Eichbaum var vist inde i en anden Tankegang, men hun sagde: Mon det ikke ta'r noget af Smagen?

Generalinden taenkte ogsaa det. Hun vilde kun, forsigtigt, laegge hver Klase i lidt Silkepapir.

* * * * *

Porten hos Fru von Eichbaum havde just lukket sig efter Karl og Ida.

-Aa, jeg var saa bange, sagde Ida og hun slog op og ned med sine Arme som en Fugl med Vingerne.

-Ja, det kunde man se ... Karl stak sin Arm ind under hendes, men Ida sagde rask, som vilde hun undskyldte sig:

-Ja, for jeg kendte hende jo kun fra Ludvigsbakke, naar hun sad overst ved Bordet og naar hun gik Tur--forbi Fadebursvinduet.

-Jo, sagde Karl og lo, jeg kender Moderen, naar hun er i Overtojet.

-Og i den store Kniplingshat, sagde Ida.

-Den har hun endnu.

Og de blev ved at le, ikke af det, men det var ligesom de maatte le--nu, herude, under Himlen.

-Men iaften var der saa dejligt, sagde Ida.

De kom ind i Gronningen, og Sneen, der var ophort at falde, laa mellem de stille Traeer som et blodt Taeppe. Karl og Ida blev tavse, som vandrede de igennem en Skov.

-Hvor hun dog holder af Dem, sagde Ida sagte; hendes Stemme lod saa blodt.

-Ja, sagde Karl sagte, ligesom hun; og de gik et Stykke, for han sagde langsomt og ligesom grundende:

-Men det er nu skidt alligevel.

-Hvordan?

-Det Hele.

-Nej, sagde Ida hojere og dog ikke hojt, og hun rystede paa sit Hoved.

De gik igen, mens der var lige stille.

-Se, sagde Ida og smilede: Vi er de forste, der gaar paa Sneen.

-Ja, svarede Karl.

Og de saa begge ned paa det blode Hvide, hvor deres Fodder satte Maerker ved Siden af hinanden.

-Det er saa kont, sagde Ida og blev ved at smile. Men da de kom til det smalle Hjørne ved Sporvejen, losnede hun sin Arm fra hans og gik i Forvejen--hun naesten lob. Karl gik bagved og saa efter hendes fine, slanke Ryg. Saa suste der en Snebold lige mod hendes Nakke:

-Tag den.

-Karl, raabte hun. Men han blev ved og hun fik en til og en til, en ved Oret og en til ved Kinden, indtil hun vaegrede sig: Vaersgo', sagde hun og hun daengede ham med Sne, los Sne, en Masse Sne, i Ansigtet, forfra, foran, bagfra og ned ad hans Frakke over Skuldrene.

-Nej, vi gor Kvalm i Gaden.

Hun rystede sig lige med et og holdt op: der stod en Betjent midt i den hvide Alle, rank og ret op og ned. Men Karl han blev ved, overstadig, og omme bag Hjørnet galede han som en Hane:

-Saa tror de deroppe, den er fem, sagde han og lo op til de borgerlige Huses Ruder. Pludseligt satte han i Trav, stampende med Fodderne, med Ida ved Siden, der trampede som han, som maatte de rore sig, mens Karl flojtede.

-Paa Mandag er det Froken Helgesens Fodselsdag, sagde Ida.

-Skal der vaere Gilde? spurgte Karl; de blev ved at trampe.

-Ja, vi laver Budding i Kokkenet.

-Hva' for en Budding?

Ida lo; det skulde vaere Rombudding, sagde hun og hun stampede.

-Kan Mandfolk sneje sig med?

-Hvis De gik med Qvam, sagde Ida.

Karl nikkede, mens de stadig stampede videre, der ved Siden af hinanden, og Karl sagde:

-Han gaar med Jaegersk Undertoj.

Ida lo: Hvor ved De det?

-Det har jeg set.

-Nu er vi hjemme, sagde Ida. De var ved Porten.

-Men jeg følger Dem til Plankeværket, sagde Karl.

Og de gik, adstadigt, ind forbi Vagten, frem i den store og tavse Gaard, hvor Gangene halvt oplyste laa som i et halvvaagent Blund.

-Hor vore Skridt, sagde Ida sagte: her er Ekko i Gaarden.

-Ja, sagde Karl.

De gik forbi Laegernes Gang.

-Hys, hvad er det? hun greb Karl om hans Arm; men saa lo hun, stille, mens hun blev ved at lytte. Oppe i Laegegangen lod der Latter og Trin: Det er Kandidaterne, hviskede hun. Der lod et Rabalder, mens alle derinde raabte og lo, og Karl sprang op ad den lille Trappe og smaekkede Doren op:

-Hvad er dette? raabte han med en skarp Stemme.

-Overlaegen, var der En, som skreg. Det var Qvam; og Dorene slog op og slog i, medens Karl begyndte at le, saa det klang i Gaarden. Ida lo med og Laegerne inde i Morket, alle lo de--til de pludselig alle blev stille.

-Vagten, sagde Ida og gav sig til at gaa.

Natvagten kom frem imod dem, langsomt med sin store Lygte.

-Godaften, sagde han.

-Godaften.

-Det var gamle Jensen, hviskede Ida halvt forskraekket, og Karl havde taget hendes Arm.

De bojede ind i Mellemporten, hvor der var ganske morkt.

-Her spoger det, hviskede Ida.

-Hvad vil det sige?

-Jo, her gaar de igennem, som skal do....

-Hvem har set det?

-Vagterne, sagde Ida.

Og lidt efter:

-For her er jo Vejen til Kapellet.

-Er De bange for det? sagde Karl.

-Nej, ikke nu, hviskede Ida og nikkede.

De kom forbi Vaskelaengen hen til Lygten over Pavillonens Laage. Derinde laa Huset, lukket og tavst. Rundtom daekkede Sneen alle Havernes Traeer. Ida blev staaende med sin Arm i Karls:

-Hvor er her kont, sagde hun.

Hun saa rundt paa det altsammen:

-Hvis det nu blev stjerneklar!, sagde hun....

-Godnat.

Karl horte Doren aabnes og lukkes.

* * * * *

Det var et Par Dage efter. Ida kom om Aftenen ind paa Kontoret med en Meldeseddel. Det var sent, og Karl havde allerede Tojet paa og vilde, ene, til at slukke den sidste Lampe, den over Skranken.

-Hvor det er laenge siden, jeg har set Dem, sagde Karl.

-Ja.

-Hvorfor?

-Jeg kan ikke komme altid, sagde Ida, der ikke selv vidste, hvorfor hun naesten hviskede, og hun rakte ham Seddelen, mens hun bojede Hovedet frem under Lampen.

Karl tog den og berorte hendes Haand.

-Ida, sagde han blot; han havde bojet sig ned og kysset hendes lysende Hals.

-Ida.

Uden Ord havde hun losnet sine Haender fra ham. Langsomt og forsigtigt, naesten som turde hun ikke traede, gik hun frem over den halvdunkle Gaard. Der var saa stille i hendes Hjerter....

Froken Kjaer stod i Doren til Spisestuen, hvor Damernes Stemmer lod hojt og imellem hinanden, og hun lagde sin Arm ned om Idas Liv, da hun kom. Men Ida skod den langsomt bort med Haanden.

-Naada, sagde Froken Kjaer, mens Ida satte sig ved Doren: Maa man ikke laenger rore ved Jomfruen?

Langs Bordet var alle Damer i snakkende Bevaegelse. Froken Kaas, Froken Boserup og Froken Roed havde flyttet deres Stole ud paa Gulvet og talte ivrigt og hojt om den nye Forening, Froken Boserup vilde danne, en Forening af Plejerskerne baade paa Frederiks og paa Kommunen: En Liste var der sendt ud og et Mode skulde der sammenkaldes.

-Forelaesningsstuen vil han vel ikke naegte os, sagde Froken Kaas. "Han" var Professoren og Ordet kom som med en hidsig Streg under, mens Froken Boserup begyndte at slaa ud med Haenderne mod Froken Krohn fra den gode Gang og sagde, at der maatte vel endelig, selv om vi ogsaa er Kvinder (det var en Talemaade hos Froken Boserup), kunne opdrives saa megen Standsinteresse, at man en Gang kunde faa Rettigheder....

De tre blev ved at tale meget hojt, medens Froken Helgesen sagde fra sin

befaestede Plads bag Maskinen:

-Det maatte vel i hvert Fald ske efter Samraad med Laegerne.

Froken Kaas, der forarget skod Brystet frem i sit Bluseliv, men lod som hun ikke horte det, sagde:

-Jeg er gerne Sekretaer, hvis det da er Meningen, at vi skal vaere uafhaengige. Froken Kaas var saa at sige ustandselig Sekretaer, saa for Indsamlinger og saa for Adresser.

Froken Roed talte om, at hvad der maatte virkes for--men jeg mener rigtignok, som Froken Helgesen, i Samraad med Laegerne--var Forkortelse af Vagten og dernaest Understottelse til Ferieophold....

-Forst skulde vi faa forbedret Kosten, sagde Froken Overud paa sit Fyenske.

Men Froken Friis, der sad med opskudte Skuldre, tilbagelaenet i sin Stol, sagde til Froken Roed:

-Nej, Tak for mig. Saa skulde man ovenikobet vaere sammen med sine Kolleger--ogsaa udenfor Tjenesten.

Ida havde ikke talt. Det var, som sad hun, i Skaeret af Flammerne, ene, midt blandt de andre, i en lysende Ensomhed.

Saa sagde Froken Kaas pludselig:

-Men hvad siger Brandt?

-Jeg horer, sagde Ida, bestandig med det samme Udtryk i sit Ansigt.

Men Froken Boserup sagde:

-Froken Brandt interesserer det vel ikke. Hun har jo "Bogen" ... Og hun slog den hojre Haand ned mod sin flade Venstre....

-Ja, den kender Boserup, sagde Froken Friis til Krohn.

Froken Kjaer, der fandt, at Boserup havde vaeret uforskammet, gik igen over til Ida og forte Haanden hen over hendes Haar:

-Pyh, sagde hun, det visse er, Jomfru, at vi bli'er af med Kontingentet.

Ida havde vist slet intet hort. Hun saa kun et Ojeblik, smilende, op i Kjaers Ansigt.

-Har De set deres Skygger, hviskede hun, mens hendes Ojne lo: hvor de ser saere ud.

Paa Vaeggen bag de ophidsede Damer flod deres hidsige og store Skygger spraellemandsmaessigt ud og ind.

Og de lo begge to, med en forskellig Latter; Ida saa ganske stille, saa langt borte fra som fra en fjern Verden....

Indtil Froken Kaas kom derover og talte til hende om Foreningen igen: det gjaldt dog virkelig for Standen om at virke for en vis Uafhaengighed.

Men Ida blev ved at le, saa ganske sagte.

Froken Friis var ogsaa kommen derhen og spurgte i Forbigaaende Froken Kjaer, hvad hun skulde vaere i til Froken Helgesens Fodselsdag.

Ida saa pludselig op, og et stort Smil gik hen over hendes Ansigt:

-Jeg skal vaere i Gult, sagde hun.

Det kom paa en Gang saa lyst og saa hojt, at Froken Kaas holdt inde.

Hun havde netop gentaget, at det var som Stand, man maatte gore sig gaeldende.

Ida gik op.

Patienterne var komne til Ro, kun Doktoren paa "A" sad oppe i sin Karm foran det aabnede Vindu og stirrede ud i Aftenen. Ida stod og saa derind, da Nogglerne lod. Det var Qvam, og han satte sig hen paa sin vanlige Plads paa Bordet.

-Tror De, at han er gal, sagde han med en Bevaegelse hen imod "A".

Ida rystede paa sit Hoved:

-Nej, jeg tror det ikke, sagde hun.

-Ja, jeg ikke heller, sagde Qvam. Fa'en ta' mig, om jeg vilde sende ham til Skt. Hans....

-Men, sagde Ida, hun talte bestandig med den samme stemme, en Stemme, der ligesom var fra andre Sjaelens Egne end Ordene, som hun sagde: hvorfor er han her da egentlig?

-Ja, sagde Qvam, og han forte det ene Ben dovent mod det andet: han er jo Statistiker....

-Ja?....

-Og saa har han forset sig paa det Uundgaaelige--paa det Uundgaaeliges Lov, som "de store Nordmaend" vilde sige (Qvam talte i en Tone, som gjorde han let Nar af sine egne Ord). Han vil, ser De, udregne det Hele ... at naar, for Eksempel, faktisk hvert Aar omtrentlig det samme Antal korresponderende Vaesener saetter et Syvtal for et Nital i Adresserne paa Konvolutterne, ganske ligesom i hvert Femaar det samme Antal drukner ved at trave ud paa for tynd Is ... saa er det fordi de maa gore det, ligesom de, der haenger sig, maa haenge sig og ikke en Gang kan faa Lov at skyde sig, naar de vil tage Livet af sig....

Qvam tav lidt:

-Og det vilde jo vaere lige drojt nok, sagde han, om man ikke en Gang havde Lov til at vaelge Vaabenet.

-Men er det ikke sandt? sagde Ida.

-Ja, det er Sporgsmaalet, sagde Qvam.

Og lidt efter tilføjede han, idet han forandrede Stilling:

-Det var jo ogsaa rart nok, om man vidste, hvilken Rubrik man var kommen til Verden for at hjælpe at udfylde.

-Hvorfor? sagde Ida kun; men hendes Stemme lod naesten, som folte hun en eller anden hemmelig Glaede.

Qvam saa paa hende.

-Nej, saagu, sagde han saa og satte Benene ned paa Gulvet; det kan jo egentlig ogsaa vaere det samme.

-Naa, brod han op; jeg skal ind med Sprojten. Han purrede op i Nakkehaaret med venstre Haand. Det er s'gu alligevel det, jeg helst giver de Patienter.

-Men De giver dem aldrig nok, sagde Ida.

Og lidt efter lagde hun til, for Tankerne kom og gik saa lysende og saa hastigt i hendes Hjerne, som ellers var saa langsom:

-Doktor, egentlig burde alle Mennesker vaere lykkelige.

Qvam aabnede Doren til Kvinderne, og et Par Skrig slog ud imod dem:

-Saa, nu aabner vi Buret, sagde han.

Men Ida horte ham ikke.

Herren paa "A" havde skudt sin Dor op, og, rank, stod han paa Taerskelen:

-Nu kommer jeg, Hr. Doktor, sagde Ida. Hun skulde lukke Skodderne.

-Tak.

Dr. Qvam gik hen ad Kvindernes Gang.

-Hun ser s'gu ud som Frithjof, naar han horer Musik, sagde han til sig selv. Han taenkte paa Ida. Frithjof var en Wagner-elsker blandt hans Venner.

* * * * *

Det var Lordag Eftermiddag.

Froken Krohn fra Kvinderne, der var fritagen fra Tjeneste paa Grund af Forkolelse, sad ovenpaa paa Mandssiden, for Ida var i Kokkenet: hun var den bedste til Madlavning.

I Kaelderkokkenet var der Ild og Varme. Josefine var ifaerd med Wienerkransene og smurte AEggehvide over dem med en Fjer, mens Ida piskede Blommerne til Buddingen, saa hun pustede.

Josefine talte om sin Bedstemoder i Holbaek: der havde de hver Sondag bagt Franskbrod.

Henne fra Kaeldergangen, hvor de fire var til Arbejde, horte man Bertelsens Sav, der gik i Braendet.

-Det blev forresten dejligt, sagde Josefine om det fine Brod i Holbæk.

Ida blev ved at piske, mens Jernet klang i Skaalen.

-De brændes, de brændes, sagde hun, og Josefine fik Ovndoren op og flyttede og skubbede til Kransene.

Ida stod og saa paa dem; der stod saadan en dejlig Damp op fra de brunede Kager.

-Paa "Bakken" lagde vi al Dejgen. Alting, sagde hun og lo: bare Schroder og jeg....

Det var Sommermorgenerne, de bagte, Schroder og hun alene; de andre sov, og Vinduerne stod aabne ud til de duggede Marker. Saa kom Folkene ud af Avlsporten i en lang Rad, og Forvalteren kom over og sagde "Godmorgen" og fik Kaffen rakt ud paa Baenken, med det friske Brod.

-Men der var no'et at ta'e af, sagde Ida. Hun kunde ikke faa Poserne store nok og langt nok til Bunden.

-Naa, sagde Josefine: her bli'r de vel ogsaa fodret.

Doren gik. Froknerne listede fra Vagten og kom for at se til: Fingrene af Fadet, sagde Ida og slog Froken Kjaer over Haanden. Boserup stod ved Kokkenbordet og tog et Overblik over Produkterne. Hun fik en lille Haandfuld skoldede Mandler stukket i sin Baglomme, for hun gik.

-Pas paa Doren, sagde Ida: pas paa Doren for Laegerne.

Den varme Damp stod helt op i Gangene.

I Kokkenet blev der stille, mens man paany horte Bertelsens Sav gennem det store Braende.

-Josefine, sagde Ida: jeg gi'er dem alligevel nogle Kager derinde. Hun lagde hastig nogle Kranse paa en Tallerken og svippede gennem Gangen, ind i Kaelderrummet, hvor de tre Gamle sad over Maatterne og flettede mekanisk, som vidste de ikke selv, hvad de tog sig til, mens Portor Sorensen sad, sovnic, laenet til en Vaeg, og Bertelsen forte Saven, hidsigt og uens, gennem sit Braende.

-Vaers'go, sagde Ida og lagde tre Kager paa hver af Maatterne, saa rask som havde hun stjaalet dem.

-Vaers'go, Bertelsen.

-Det er til Dem, Sorensen, og hun rakte ham Tallerkenen.

Der lod en Stemme bag hende:

-Hvad er det?

Det var Qvam, der stod i Doren.

-Det er Kager, sagde Ida med et Saet og lob forbi ham.

Men Qvam fulgte med ind i Kokkenet: Naa, her er rigtig Sondag, sagde han

og satte sig ved Skorstenen.

-Nej, her er Lordag, sagde Ida og Io.

Qvam fik sig ogsaa en Krans og sad og saa til.

-Ved De hvad, Froken Brandt, sagde han: Dem kan jeg s'gu godt li'e....

Ida var faerdig i Kokkenet. Men Froken Krohn maatte alligevel blive hele Vagten: for Ida skulde to AErinder--ud at kobe. Det skumrede allerede, da hun kom over den store Gaard i glad Fart. Midt paa Fortovet modte hun Eichbaum, men smilte kun og lob ham forbi:

-Jeg har saa travlt, sagde hun og lob videre.

Karl blev staaende og saa efter hende. Han havde slet ikke talt med hende siden den Aften, og han vidste ikke rigtig, hvordan det stod....

Men nede ved Porten vendte ogsaa Ida sig igen og smilede, mens hun viste ham sin Pengepung, som hun rystede.

Qvam var lige kommen ud af Mellemporten og saa efter Ida med Haenderne i Bukselommerne.

-Ved De hva', sagde han til Karl: det var s'gu alligevel en rar Kone at ha'e siddende i en Landlaegebolig.

-De kunde jo fri, sagde Karl, der paa en Gang havde givet sig til at lege Jonglor med sit Nogleknippe.

-Ja, sagde Qvam betaenkkelig: men jeg vilde nu alligevel aldrig ha'e en Kone med Penge.

Karl bare lo og lod Nogleknippet flyve gennem Luften:

-Det maa s'gu vi andre, sagde han og gik ind i Porten.

Han vidste ikke selv, hvordan han var falden ned i Kaelderkokkenet til Josefine, der gik og ryddede op.

-Her er dejlig varmt, sagde han og sad og strakte Benene, mens han saa rundt paa alle Karrene, hvor Ida havde braset.

Ida havde taget en Droske. Der blev mere og mere, som maatte kobes til Froken Helgesens Fodselsdag: Hun vilde give hende seks Flasker rigtig god Vin--foruden den Visitkortskaal....

Det kunde hun da godt, naar hun pyntede Kurven med Blomster. Og Blomsterne, dem kunde de saa bruge paa Bordet, for der skulde vaere rigtig med Blomster og rigtig lyst....

* * * * *

Det var Sondagften, efter Middag, hos Generalinden.

Da Karl kom tilbage efter sin Tur, bragte Julius netop Maskinen ind.

I Dagligstuen gik en stille Whist ved to Borde, mens Froken Kate saa til med lidt tunge Ojenlaag, siddende i en Hjornesofa ved Siden af Froken

Fanny Schleppegrell, en Dame med Underbid, der forberedte sig til Hofdame.

Karl satte sig ved Siden af dem, og Froken Schleppegrell spurgte, om det sneede endnu. Det var afskyeligt for Ens Fodtoj med det evige Sjap.

Kate sagde pludselig til Karl: Ved De hvad? jeg havde taenkt mig Dem ganske anderledes.

-Saa-aa? sagde Karl ret uberort.

-Ja, sagde Kate, jeg havde oprigtig talt taenkt mig Dem adskilligt morsommere.

Hun sad lidt og saa ud mod de to arbejdende Whistborde, og saa sagde hun:

-Foregaar dette hver Sondag?

Karl brast i Latter, saa de lo sammen.

Julius meldte, at Theen var inde; men Generalinden sagde:

-Vi venter Admiralen.

Admiral Schleppegrell gik efter Kaffen i "Athenaeum", mens han lagde Vejen baade frem og tilbage gennem Ostergade et Par Gange, og han kom ikke tilbage indenbords for paa Slaget.

Men Julius sagde:

-Admiralen er i Gangen.

De brod op fra Whistbordene, og midt mellem Diskussionen om Spillene horte man Fru Schleppegrell, der altid talte lidt i Diskanten, sige til Fru Mourier:

-Gud, Vilhelmine, kalder Du det en Ulejlighed?

Man skriver kort og godt sine Ordre bag paa et Brevkort....

Admiralinden talte om "Printemps".

Der hortest et Godaften henne fra Kabinetsdoren, og Admiralen, der stod og gned sig i Haenderne efter Vandringen, sagde:

-Nu skal det vaere rent galt med Fru Aline....

-Gud, Schleppegrell, hvordanne? Generalinden gik et Par Skridt imod ham.

-Ja, Vedel sagde det, at Fyren er nok rejst fra hende--og der skal hun sidde....

Fru von Eichbaum havde--der var et Ojeblik stille--fort Haenderne op til sine Ojne:

-Aa, den Stakkel, sagde hun sagte.

-Ja, sagde Admiralen, der bod Armen til Fru Mourier: Vedel sagde s'gu

det.

De begyndte at gaa ind til Bordet, mens man, midt under Stojen fra Stolene, horte Fru Schleppegrell sige med sin lidt skingrende Stemme:

-Ja, der har vi Mandfolkene.

Og Karl, der skod Stole frem til Froken Fanny og Kate, mumlede:

-Saa, skal det nu gaa ud over Mandfolkene.

Kate, der horte det, gav sig til at le, og Karl sagde:

-Hvad ler De af?

-Hm, sagde Kate og slog ganske lidt med Hovedet: jeg taenkte kun, de har vel vaeret to om Fornojelsen.

Oppe ved den anden Bordende blev Fru Schleppegrell ved at tale hidsigt og halvsagte, ud over Bordet, indtil Fru Mourier, der drak The af en Kontorkop, sagde:

-Ja, det nytter ikke, Anna, Mourier har Ret: de fleste, de ta'er nu en Gang, hvad de kan faa....

Admiralen, der lo, sagde: Der er s'gu no'et i det; og Generalinden, der saa hen over Kate og Froken Fanny, ved hvis Plads der stod en Flaske Barnemaelk, sagde:

-Ja, jeg finder jo, at....

Men Fru von Eichbaum, der stadig var meget bevaegt og havde Taarer i Ojnene, horte ikke Sosteren, men sagde med en Stemme, som traf hun en Afgorelse:

-Dernede kan Aline jo ikke blive.

Fru Schleppegrell, i hvem det gav et Saet, saa hun drejede Hovedet som en Vipstjert, sagde:

-Men, maa jeg sporge, hvor skulde hun da ta'e hen? ... Herhjem kunde Du vel ikke taenke Dig?

Fru von Eichbaum sagde langsomt:

-Det bliver vel vor Sag, Anna. Vi kender dog alle Aline--naar hun er sig selv.

Der blev en lille Stilhed, og Admiralen sagde:

-Ja, det er s'gu en forbandet Historie; mens Fru Mourier, der nikkede bestemt, to Gange, ned mod sit Silkebryst, sagde over til Fru von Eichbaum som en Tilstaaelse:

-Jeg holder nu af hende.

Og man horte Fru Schleppegrell, der talte igen, sige, i en lang Ordstrom: Gud, Du ved da, Vilhelmine, at jeg kaster ikke med Sten--

Karl sad og ludede lidt med Hovedet og saa over paa sin Moder; der var ligesom et Glimt i hans Ojne.

Da de havde rejst sig fra Bordet, stod Fru Mourier henne hos Fru von Eichbaum:

-Du er dog altid den gamle, sagde hun og tog hende kraftigt i begge Haender.

-Kaere Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: man slaar jo dog Kreds om sine. Og rejser ingen anden, rejser jeg.

Karl stod bagved sin Moder og lod sit Overskaeg svagt rore ved hendes Skulder, naesten som han kaertegnede den.

-Tak for The, sagde han, halvsagte.

Ogsaa Fru Schleppegrell kom derhen: Emilie, sagde hun, Du misforstaar dog ikke--Du ved jo, at kom hun....

-Anna, al den Slags Ting, sagde Fru von Eichbaum, doer jo ogsaa ud, naar der blot ikke tales om det.

Karl var inde i Spisestuen. Han var paa en Gang blevet saa straalende lystig, at han gjorde Kortkunster for Kate og Froken Fanny. Saa lod han Kortene som en Dobbeltstraale falde ned paa Bordet.

-Ka' De det? sagde han.

Kate, der tog Kortene, sagde:

-Nu er De lystig nok.

-Ja, sagde Karl og saa hende lige ind i Ansigtet, mens han slog den ene Haand imod den anden: for imorgen skal jeg i Dameselskab.

... Familien Schleppegrell gik hjemad efter at have sat Fru Mourier og Kate af ved deres Port. Admiralinden gik foran med Fanny. De talte om Kate:

-Ja, Fanny, sagde Admiralinden: men jeg vilde jo i dit Sted alligevel nytte Lejligheden til at tale Fransk. Pigebarnet har dog vaeret hele to Aar i Lausanne.

-Schleppegrell, sagde hun og tog sammen i sine Skorter, mens hun standsede: AEnderne var fra Malle Bardenfleth paa Vallo.

... Fru von Eichbaum og Karl var kommen over hos sig selv, og Karl stod i Doren til Dagligstuen.

-Ved Du, Karl, sagde Fru von Eichbaum: Kate er jo sod, men, synes jeg, nok lidt urolig.

-Hun er vist meget grinagtig, sagde Karl, der trak i Overskaegget.

-Ja, men hun maa dog poleres.

Fru von Eichbaum gjorde en ganske lille afvaergende Bevaegelse med Haanden:

-Hun har en ganske egen Maade at sætte sig paa i en Stol og saadanne. Men paa det kender jeg jo Mourier--med sine dristige Ideer.

Fru von Eichbaum dækkede sit Kniplebraedt til, mens hun sagde:

-Lille Ida Brandt har vel ikke fri paa Tirsdag?

-Nej, de slipper kun af Buret hver tredje Uge.

-Det var Skade, sagde Fru von Eichbaum.

Karl gik.

Fru von Eichbaum syslede længe endnu, for hun slukkede og gik ind. Døren mellem Dagligstuen og Kabinettet havde hun vist glemt at lukke. Det hændte oftere i den sidste Tid.

... Hjemme havde Fru Mourier og Kate nydt et Eftermaaltid i deres Spisestue.

-Vorherre bevare mig vel, der skal vi vel kun en Gang om Maaneden.

Fru Mourier svarede ikke, men Kate sagde:

-Naa, han er da den bedste ... Ham kan man da faa no'et at vide af.

Hun mente Karl.

Kate gav Moderen Godnatkys og trak sig tilbage til Viktoria.

Næste Morgen kom der Telegram fra Mourier, at han havde købt "Ludvigsbakke". Fru von Eichbaum, der skulde i Butikker med Vilhelmine, kom, da Fru Mourier og Kate skulde til Frokostbordet. Hun spiste ellers ikke saa gerne deroppe paa Grund af Hundene.

-Du, sagde hun til Generalinden: de Dyr, man faar ikke sin rette Madro.

Men idag blev hun i Anledning af Nyheden.

-Naa, sagde Kate, saa er det jo gjort. Men Engelholm vilde rigtignok have vaeret stadseligere.

Alligevel syntes Kate, de burde drikke paa Begivenheden, og hun lod Viktoria hente en Flaske Bourgogne af den, der havde ligget i Kaelderens hjemme i Aarhus fra hendes Daab.

De tre Damer klinkede.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum: til Lykke, Vilhelmine, til Lykke.

Kate skod sit Glas frem:

-Det er vel mig, der skal ha'e Gaarden. Hun tomte Bægret og fortsatte:

-Men saa kan man idetmindste faa et Par Ridehopper herover, for Besætningen følger da med.

-Et Par, Kate?...

-Ja, no'en maa der jo ride med mig, sagde Kate: Karl kan vel gore det. naar vi har Hestene....

-Ja, hvis han bare havde Tid fra Kontoret, sagde Fru von Eichbaum.

Kate drak et Glas Bourgogne til, paa Ankomsten af Hopperne.

* * * * *

Det blev Mandag Aften.

Froknerne, der havde haft Dagvagt, havde Festkjolerne liggende udbredte paa Sengene. Men Ida, der havde sat Lys i Stagerne hos Froken Helgesen, havde travlt og lob op og lob ned. Der var stadig mer, der kunde pynte paa Froken Helgesens Bord: Asietter og Blomsterglas og tre Glasskaale--og alt kom det ud af Chatollet som af en Tryllekunstners Hat. Der var ogsaa de fem smaa Lamper, dem kunde man taende mellem Blomsterne. Ida bragte dem ned og stillede dem op.

Froken Helgesen, der var i graa Kjole med matte Silkelæg, sagde:

-Tak, Brandt, Tak, ja, vi gar det jo paa en Maade sammen.

-Det er kun saa dejligt, det kan bruges, sagde Ida, der smilte og ordnede. Blomster maatte der nu, i en Krans, om hvert Buddingefad.

-Men det bli'r kont. sagde Ida, der selv gik et Skridt tilbage for at se: Hvor alt det gamle Solvtoj dog skinnede, og hvor længe det var, siden det var blevet brugt.

Froken Helgesen, der ligesom vilde faeste Ojnene ved noget, der var hendes eget, sagde og trak lidt op i det Krone-forsynede Kort, der var stukket ned i Mosset:

-Hr. von Eichbaums Trae er sjældent.

Karl von Eichbaums "Gloire de Dijon" rankede sig stoltelig midt paa Gulvet. Froken Helgesen havde allerede vaernet hver af de gule Kalke med smaa hvide Papirsgarneringer.

-Ja, sagde Ida og saa ind i en af de gule Knopper: den er saa smuk.

-Men hvad er Klokken, fo'r hun sammen. Alle Froknernes Blomstergaver skulde flyttes fra Fodselsdagsbordet over paa den ene Ende af Spisebordet. Froken Helgesen bar og Ida stillede sammen. Det blev til en hel Krans, om Froken Helgesens Plads, af Urtepotter og Blomsterkoste.

-Hvor Kjaers er nydelig, sagde Ida.

-Alle har vaeret saa venlige, sagde Froken Helgesen, der begyndte at faa Vaertindefeber og ikke rigtig saa noget mere, men sagde:

-Mon der ogsaa bliver Stole nok.

-Dem flytter vi ned fra os, sagde Ida, der blev ved at ordne. Froken Boserup havde skaenket en Hjerteblomst, der lugtede en Smule stygt og som saa ud, som var den om Morgenen kommen i Potte fra et større Bed.

-Den stiller vi paa Sybordet, sagde Ida.

Det bankede, men det var kun Froken Kjaer.

-Nej-nej, saa her er sjov, sagde hun og blev staaende midt for Bordenden: Det var dog storartet.

Alle Lys var taendte og tre Lamper skinnede over Blomsterne.

-Ikke? sagde Ida og virrede glad med Hovedet. Men se saa nu, sagde hun, og hun taendte de smaa Lamper, gule og rode, rundt paa Bordet.

-Nej, det var storartet, sagde Kjaer igen og saa ud over Solvtoj og Blomster og Buddinger: det var brillant.

-Ja, sagde Froken Helgesen, her er ganske festligt. Og Stuen er jo heller ikke saa lille.

Ida vilde lobe, da det bankede igen. Det var en Portor, der skulde hilse fra Dr. Qvam. Dr. Qvam havde i sidste Nu ogsaa maattet give noget og havde paa Hjørnet af Frederiksborggade kobt en Kasse Konfektblommer med en koloreret Spanierinde paa Laaget.

-Det er Prinsesseblommer, sagde Froken Kjaer, der kendte Emballagen. Froken Helgesen stillede Frugterne hen:

-Det er saa kont af Laegerne, at de viser En en Opmaerksomhed.

Ida var oppe paa Vaerelset, hvor den gule Kjole endnu laa i et stort Musselin. Hun havde lige faaet Spritlampe taendt foran Spejlet, da det bankede. Det var Froken Boserup, der virkelig maatte "laane no'et til om Halsen".

-Flammer De Haaret? sagde hun pludselig til Ida henne midt fra Gulvet.

-Ja, jeg vilde kun forsoge, sagde Ida og blev blodrod.

Boserup havde i en af Idas Skuffer fundet et Tylssjal med lange Ender.

-Bruger De de to Naale, sagde hun pludselig og pegede paa en Solitaire, som hun tog og faestede i Sjalet, mens hun iovrigt forment, at "Flammer" bare gjorde Ansigtet gammelt.

-Nej, det er da egentlig kont i Lyset, sagde Ida.

-Naa, naar man vil ha'e den Ulejlighed. Det skulde ikke vaere mig. Men Lysten er jo forskellig her i Verden. Farvel saalaenge.

Ida laasede Doren; nu vilde hun vaere alene, nu hun skulde ha'e Kjolen paa.

Nede var Froknerne komne, en efter en, mens hver Nyankommen hilstes med Udbrud over hendes Klaeder: Nej, se Friis, nej, se Friis, raabte de, og der blev igen mer stille; ingen vidste rigtig, hvad de skulde sige, fordi hver syntes, de maatte sige noget andet end almindeligt; og de begyndte for sjette Gang at tale om Bordet, der stod midt i Stuen naesten ligesom for fint--medens Froken Helgesen blev ved at gentage, at de maatte dog saette sig; og Froknerne sad langs Vaeggene, med Skoene frem under Kjolen, som om de aldrig havde vaeret her for.

Kun Froken Friis tog, fra en Laenestol lidt ude paa Gulvet, med Haenderne over Kors i sit Skod, et Overblik over Tingene og standsede Blikket ved Frilandsplanten paa Sybordet.

-Det er da Boserups, sagde hun til Kjaer: Gud, hvor det ligner hende i Prisen. Men Bordet er paent.

-Det er Ida, der har daekket det, sagde Froken Kjaer, der gik omkring til alle Mennesker og sagde: Det er Ida. Hun kaldte hende altid ved Fornavn, naar hun ikke selv var tilstede.

Ida syntes naesten hun blev helt rod, mens hun stod udenfor Doren og aabnede den og kom ind og Kjaer raabte:

-"Jomfruen" har flammet Haaret.

Alle Damerne rejste sig fra deres Pladser og Froken Kjaer og Froken Friis klappede i Haenderne, til de alle fulgte efter, mens Ida stod helt rod i Kinderne i Lyset, og der dannede sig en hel Kreds om den gule Kjole.

-Hun er knusende, sagde Froken Kjaer, der brod ud af Kredsen, og tog om Ida, som vilde hun mase hende.

Der var blevet lidt livligere, og man horte Froken Helgesen sige: Ja, saa kunde vi vel snart begynde, da det bankede igen. Det var Eichbaum og Qvam. der rystede Froken Helgesens Haand og sagde: Ja, der er s'gu ingen, der har bedt os, men vi gaar ind paa vort Ansigt. Imens gik Karl rundt og bukkede med haengende Skuldre, i en parisisk Redingote, hvis Foer knitrede lidt, naar han rorte sig.

Froken Helgesen, der var ganske smigret ved hans formelle Vaesen, sagde:

-Hr. von Eichbaum, det var en saa smuk Opmaerksomhed; og hun tog om hans lange og kolige Haand, for Karl bukkede videre, mens Josefine, hojbarmet og med Husarsnøre paa Kjolen, bad Saucen om og Damerne begyndte, lidt langsomt og halvt hojtideligt, at tage for sig af Buddingen. Men Qvam, der stod og saa rundt paa de mange stramme Froken-Korsetter, sagde til Froken Kaas:

-Dette er s'gu for alvorligt.

Og han tog Madeira'en og begyndte at skaenke i Glassene for at haeve Stemningen. Froken Brandt, sagde han, De maa hjaelpe mig....

Ida kom frem af Krogen ved Hjertebloomsten, hvor Froken Friis lige til nu havde undersøgt den gule Kjole som en Art Fagmand, og hun tog Bakken med Glassene.

-Er det Dem, der byder, sagde Karl saa underligt sagte og tog et Glas.

Han blev staaende med sit Glas:

-De er saa kon, sagde han med den samme Rost, og hun syntes, hun slet ikke kendte hans Stemme.

Hun saa ikke op, mens hun sagde noget--det var vel noget om hans Blomst.

-Man maatte jo gore noget for at vaere velkommen, sagde Karl, men det

var, som om han sagde hende en hemmelig Ting.

Saa kom Kjaer bagfra og tog om Idas Liv:

-Ja, er hun ikke nydelig, sagde hun og ligesom vuggede hende ind til sig.

-Jo, man kender slet ikke Damerne igen, sagde Karl.

-Nej, sagde Froken Kjaer: vi kommer ogsaa saa sjældent i Klaederne.

Ida gik videre. Det var, som om hun var saa myg i Linjerne og ligesom saa kaelen i Figuren, mens hun bojede sig frem over Froknerne og bed dem.

-Hvad har Kjolen kostet? sagde Boserup, da Ida kom forbi, og hendes Sidemand lo. Qvam fortalte Historier nede ved Bordenden, og Damerne flyttede Stolene sammen og rejste sig og tog selv. Ida horte, at nu lo ogsaa Karl, deroppe hos Kjaer.

-Det er Frokenen, der har lavet Buddingen, blev Josefine ved at sige, mens hun bod om.

Der blev en stor Jubel, da Doren gik op for Froken Koch, og Qvam raabte: Skaal, Froken Koch; mens de alle klinkede.

-Naa, der er ogsaa Mandfolk, sagde Froken Koch, der ikke var i andet Festskrud end en ren Krave.

-Ja, to, sagde Karl og bukkede.

-Det ser jeg, sagde Froken Koch, og de lo igen.

De begyndte at le af ingenting og talte hojt, forbi hinanden, mens Froken Boserup diskuterede om Foreningen og Froken Kjaer og Froken Krohn lavede sig Brystbuketter af Blomsterne fra Bordet.

-Kjaer stjaeler, Kjaer stjaeler, raabte de oppe fra.

-Nu bli'er her livligt, sagde Ida, hun gik Karl forbi med straalende Ansigt.

Froken Boserup blev ved med Foreningen: der var naturligvis ingen Tilslutning paa Frederiks.

Men Qvam raabte nede fra Bordenden:

-Det vil vi ikke hore, det vil vi ikke hore; og slog med sin Ske i Tallerkenen.

-Det vil vi ikke hore, det vil vi ikke hore, raabte de alle i Kor.

Alle Skeerne gik pludselig mod Tallerkenene--undtagen Froken Helgesens og Froken Boserups--og alle Damerne lo, mens Boserup sagde og rykkede tilbage paa sin Stol: Jeg vidste ikke, her var Borne-Fremmede.

-Det er her, sagde Qvam, og Skeerne klaprede.

-Hys, sagde Froken Helgesen.

Der lod to Slag paa Doren.

-Hys, Patienterne kan hore os. Det var Nattevagten.

Pludselig blev de stille allesammen, med samme Udtryk i deres Ansigter; og de horte Doren gaa, igen, ind til "den urolige Gang".

-Pyt, sagde Qvam: de larmer s'gu saa tit.

Men Froken Kaas, der benyttede sig af Stilheden, rejste sig, mens Froken Helgesen ligesom af sig selv kom op ved Haederspladsen med Blomsterne, og Froken Kaas slog paa sit Glas.

Karl gled hen forbi Ida. De havde kun talt lidt, men han var ligesom altid, hvor hun var.

-Skal De ikke sidde, sagde han.

Hun satte sig paa Stolen, hvor han stod.

-Er her ikke varmt? sagde hun kun og tog sig op til sin Pande.

Froken Kaas talte, men ligesom med halv Stemme, som om Nattevagtens Slag paa Doren lod i deres Oren endnu, for Froken Helgesen, der "horte til dem, der haevede Standens Anseelse".

-Saa bryder vi ud i en stille Jubel, sagde Qvam.

Han slog Takt med Haanden og hviskede ni Hurraer, som de andre stemte i, hviskende ligesom han, med fremskudte Laeber, mens de lo sagte.

-Det var det, sagde Qvam: saa hojt skriger man Hurra paa sjette Afdeling.

-Nu klinkes der, sagde han, og listende paa Taeerne, med Glasset i Haanden, gik han forrest, mens de andre listede efter, traedende fint i Gulvet, i Gaasegang op til Helgesen:

-Hurra-ra-a, sagde Qvam.

-Og Tak for Madeira'en.

Froken Koch sagde: Naa, jeg maa vel med, og hun skred bag efter Ida, med et tomt Glas. Men Froken Boserup sagde nede fra Bordet:

-Undskyld, at jeg klinker fra min Plads.

-Ja, jeg takker forst og fremmest Dem, sagde Froken Helgesen og klinkede med Ida.

-Ja, sagde Ida og hun blev staaende og saa ud over Blomster og Lys og dem alle: her er blevet saa dejligt iaften.

Josefine, der havde hentet Vinforstaerkning oppe hos Ida, stod nede ved Doren med Froken Kjaer:

-Hvor er hun kon i Ansigtet, sagde hun.

Froken Koch vendte sig med sit tomme Glas: Er her no'et til Baegeret?

Josefine lob til og fyldte Plejemoderens Glas: Ja, Tak for godt Naboskab, sagde Froken Koch til Froken Helgesen.

-Her var Deres Plads, hviskede Karl til Ida.

Og Ida satte sig som for.

Men Froken Koch mente nok, at nu var det Kaffetid, hvis de skulde have Kaffe. Qvam bod hende en Cigar, og Karl lod Cigaretter gaa omkring, mens de alle, hemmeligt, saa paa hans fine Cigaretetui af Solv: Maa vi? sagde Froken Kjaer op mod Froken Helgesen. Men Froken Friis var umaadelig dygtig i Rygekunsten og kunde blaese blaa Rogringe ned omkring de hvide Lys, for de lostes op.

-Se, sagde Ida. Hun fulgte den fine Rog.

-Nu skal vi synge, sagde Froken Krohn.

Froken Helgesen vilde gore Indvendinger, men Froken Krohn sagde: Vi nynnere naturligvis bare--det gor vi tit paa Vaerelserne.

-Ida, sagde hun, syng for. Vi ta'er "Flyv, Fugl, flyv"....

De flyttede Stolene lidt ud, og halvt nynnende, mens de saa ind i Lysene, sang de sagte:

Flyv, Fugl, flyv over Furesoens Vove,
Snart kommer Natten saa sort.
Alt ligger Sol bag de daemrende Skove,
Dagen har listet sig bort.
Flyv du kun hjem til din elskede Mage,
Til de gulnaebbede Smaa;
Og naar imorgen du kommer Tilbage,
Sig mig saa alt, hvad du saa.

De blev ved at synge, halv hojt, som sang de langt borte, bag en lukket Dor. Froken Kjaer vuggede sig sagte frem og tilbage, og Froken Helgesen sang med, med sin Alt. Josefine, der stod ved Doren som paa Vagt, nynnede ogsaa, med Haenderne paa sine Hoffer:

Flyv, Fugl, flyv over Furesoens Bolge,
Straek dine Vinger nu vel.
Ser Du to Elskende, dem skal Du folge,
Dybt skal Du spejde deres Fjed.
Er jeg en Sanger, saa maa jeg og vide
Kaerligheds jublende Lyst.
Alt, hvad et Hjerte kan fole og lide,
Burde jo tolke min Rost.

De holdt op at synge, men ingen rorte sig.

-Nu har de kobt "Bakken", sagde Karl.

-Har de? hun vendte sig halvt imod ham. Taarerne stod hende i Ojnene.

-Ja.

De begyndte at synge igen.

-Vil de rive Hovedbygningen ned? spurgte Ida langsomt og ganske sagte.

-Ja, sagde Karl.

De andre blev ved at synge, men Karl sagde, og Ida horte knapt Ordene:

-Vi skulde haft den.

Ida rorte sig ikke.

Men pludselig afbrød Qvam Sangen:

-Skal her synges, skal her ogsaa vaere Morkning. Og han gav sig til at puste Lysene ud i Armstagerne, mens Froken Friis lo og hjalp ham.

-Saa, sagde Qvam: nu ogsaa de store Lamper. Men Stjernerne skal skinne. Og Idas smaa Lamper lod han braende.

-Men saa maa vi ogsaa aabne Kakkellovnsdoren, sagde Froken Kjaer. Hun kunde ikke faa Doren lukket op og hun sagde: Ida, hjælp mig. Ida rejste sig og lukkede Doren op. Sid her, sagde Froken Kjaer og trak hende ned paa den lille Puf.

-Saa, sagde Qvam, nu er Belysningen gunstig.

De begyndte at synge igen, maaske lidt langsommere--med Ansigterne vendte mod de glodende Kul. Ida havde lukket sine Ojne:

Flyv, Fugl, flyv over Furesoens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk,
Traerne hviske med aengstelig Susen,
Hilse: God Nat--med et Buk.
Har Du ej lyttet til mangefold Smerte,
Selv hos den vingede Flok?
Sig et: God Nat, til mit baevende Hjerte,
Sig det, Du ved det jo nok.

Sangen horte op. Rundtom i Morket saa man Cigaretternes smaa Lys og Froken Kochs store Cigar ligesom et Fyr.

-Kan De ingen Sang om Jylland? sagde Karl halvhojt, henne fra Morket.

-Jo, det kan Ida, sagde Froken Krohn.

-Aa, ja, syng en, sagde Froken Berg. Ida havde ikke svaret.

-Syng, hviskede Froken Kjaer.

Med Ojnene op i Morket, klart men meget sagte, mens det saa ud, som aabnede hun blot Laeberne halvt, sang Ida Sangen til Jylland:

Jylland mellem tvende Have
Som en Runesten er lagt.
Runerne er Kaempegrave,
Inde midt i Skovens Pragt,
Og paa Heden alvorstor,
Her, hvor Orkenens Luftsyn bor.

Hun standsede naeppe efter det forste Vers, men blev kun ved at synge.

Froken Kjaer havde stottet sit Hoved til hendes Skulder:

Jylland! Du er Hovedlandet,
Hojland med Skov-Ensomhed!
Vildt i Vest med Klittag Sandet
Lofter sig i Bjerges Sted.
Osterso og Nordhavs Vand
Favnes over Skagens Strand.

-Den er s'gu kon, sagde Qvam, da Ida holdt op; men Karl talte ikke, han stirrede bare paa hendes Ansigt.

-Kom nu, Eichbaum, sagde Qvam: nu skal der, Herren hjaelpe mig, danses.

De raabte og lo halvhojt, i Morket: Men er De gal, Hr. Doktor, sagde Froken Helgesen, der elskede at danse.

Men Qvam havde taendt en Vokstaendstik. Pas paa alle Tingene, pas paa Tingene, raabte Froken Kjaer, der havde rejst sig, som vilde hun selv holde paa dem. Og i et Sekund var Bordet flyttet til Side og Stolene vaek.

Froken Kjaer og Froken Krohn sang, stadig halvhojt, henne fra Kakkelovnen, mens Qvam svang Froken Helgesen, saa Trinnene lod i Morket:

Smukke Pige med det sorte Haar
Se lidt paa mig!
Fol, hvor stormende mit Hjerte slaar;
Jeg elsker Dig.
Nej, Hr. Jaeger, nej, lad mig gaa min Vej,
Hvis Mama det saa, vil jeg Utak faa ...
Paperla, paperla, paperla, paperla, perlapap.
Det tror jeg knap.

-Skal vi, sagde Karl og bukkede. Han tog Froken Friis.

Ida sang med. Det var som hendes Stemme forte de andres, i en større Glæde, og hun vidste det ikke selv.

-Det er godt, sagde Qvam. Han og Froken Helgesen svang sig forbi i Halvmorket som et Par store Skygger. Der gled Karl forbi, saa rank, med Froken Friis.

-Lad os, sagde Froken Kaas til Froken Boserup, og de begyndte at danse, mens Froken Boserup var Herre.

Pige med den skaere Liljehud,
Skaemt ikke nu.
Raek mig din Haand og bliv min hulde Brud!
Hvad svarer Du?

Naar De lover mig, fast ubrodelig
At til sidste Stund mig De elsker kun--
Paperla, paperla, paperla, perlapap.
Det sker vel knap.

Qvam skubbede til Josefine, der var kommen lidt frem for at se Plejemoderen svinge sig.

-Det er nu dejligt, sagde Froken Helgesen, da de havde standset.

Der var ingen, der sang, uden Froken Kjaer og nu Froken Friis, da Eichbaum havde sluppet hende.

-Kom, sagde Karl, og Ida fulgte ham.

De talte ikke, mens de dansede langsomt, inde i Morket. Froken Kjaer, der stadig sad paa Puffen, sang sagtere. I de smaa Lamper blussede Vaegerne som hastigt flammende Blus, indtil de slukkedes.

-De har holdt op at synge, hviskede Ida.

Der var stille lidt, som var de alle traette, og rundt om var Cigaretternes Smaalys gaaet ud.

-Saa var det vel bedst, vi fik illumineret Ansigterne, sagde Froken Koch og hun begyndte at taende Lysene igen. Rundt om saa Froknerne, der missede med Ojnene i Skaeret, ud som de vaagnede.

-Naa, sagde Qvam: skal vi saa klinke med Froken Brandt. Det er s'gu dog hende, der har lavet Buddingen.

Han klinkede med Ida, og Froken Kjaer lob til, mens de alle fik Glas i Haenderne.

-Ja, det har hun fortjent, sagde Froken Kjaer.

Josefine, der stod ved Bordet og satte Tallerkener sammen, prikkede bagfra Ida paa Ryggen og vilde ogsaa klinke, i Smug:

-Det er nu det forste Glas, jeg drikker, sagde hun og hun havde Taarer i Ojnene.

Karl kom hen til Ida og stodte sit Glas mod hendes:

-Tak, sagde han.

Lidt efter brod de op, men Ida vilde blive og hjaelpe

Froken Helgesen til Natten. Hun sagde Farvel til Qvam, der allerede stod i Doren, og til Karl.

-Godnat, sagde hun og tog hans Haand.

-Godaften, sagde Karl og bestandig med den samme Stemme.

Ida blev hos Froken Helgesen. De satte Blomsterne i Vand og de daekkede af Bordet. Ida slog Sofaen ned og redte Froken Helgesens Seng. Saa gik hun.

Der var stille paa de Uroliges Gang og lyst i Froken Petersens Vagt. Ida gik langsomt op med sit Lys.

-Det er mig, sagde Karl pludselig oppe fra Trappens Morke.

Ida fo'r ikke sammen og svarede ikke; hendes Ansigt var kun blegt bag det loftede Lys, mens hun aabnede sin Dor og lukkede den bag dem.

-Turde jeg komme? hviskede Karl.

Ida smilte op i hans Ansigt:

-Ja, sagde hun.

* * * * *

Det var ud paa Morgen.

Karl sad paa Kanten af Idas Seng.

-Ida, sagde han, er Du vred paa mig?

Ida laa med lukkede Ojne.

-Hvorfor? sagde hun kun.

Og lidt efter sagde hun og slog Ojnene op:

-Jeg vidste det jo.

Karl blev siddende paa Sengen--og maaske troede han virkelig, at han elskede, at det var første Gang i sit Liv, han elskede.

-Godnat Pus, hviskede han.

Ida forte langsomt Haanden hen over sin Pande:

-Kys mig der, sagde hun.

Hun laa igen med lukkede Ojne:

-Tak. Og vil Du love mig en Ting--hun aabnede Ojnene, men lukkede dem igen, som om det at se ham pludselig voldte hende Smerte--: at sige mig, naar Du en Gang gaar fra mig.

Karl svarede ikke. Men alligevel tog Ida hans Haand og forte den op mod sin Kind som til tusind Kaertegn.

-Tak, sagde hun igen.

* * * * *

Sneen knirkede under Karls Fodder.

-Og hvorfor Fanden skulde vi ikke kunne gifte os? blev han ved at sige til sig selv.

* * * * *

TREDIE BOG

Den rigtige Frost var kommen.

Det var klare og høje Morgener med Sne over Vejen og Sne vidt ud over

den frosne So. Ida traadte saa rank i Gangstien, medens Rytterne kom to og tre, i hastigt Trav, fra Osterbro, paa dampende Heste.

-Halloj, sagde Ida til en Dreng, der faldt paa en Glidebane.

-Halloj, raabte han igen og var oppe og floj videre.

To gamle Herrer havde ogsaa set til.

-Op igen, sagde den ene, og han lo til Ida: det er Ungdommen.

Alle de gamle Morgenherrer skulde snakke med Ida, naar der var blot et Ord at lægge ind; og Ida nikkede:

-Ja, Hr. Herredsfoged, sagde hun; hun kendte dem alle, de gamle Herrer.

De to Gamle gik videre, og den ene sagde--han havde Oreklapper--langsomt og tydeligt:

-Det er dejligt, De, at se paa et sundt Ansigt.

Den anden blev staaende lidt og saa efter Ida--der var ogsaa noget ligesom en egen Rejsning over hende, over Hofferne--:

-Ja, Ungdommen bli'er kon i Solen.

Henne ved Arbejderboligerne kom Boserup og Kaas skridtende frem mod Ida i store Galocher.

-Det er noget sent, De gaar hjemmefra, sagde Froken Kaas, idet hun gik forbi.

-Ja, sagde Ida og blev ved at gaa: jeg vil helst gaa i Solens Skin.

-Men sikken dejlig Morgen, sagde hun; hun var allerede nogle Skridt fra dem.

-Ja, det fryser otte Grader, halvraabte Kaas, der var i sorte Vanter.

-Aa, Kulden varmer, raabte Ida tilbage.

-Ikke at tale om Skindkaaben, sagde Boserup, der slet ikke var standset og allerede var en halv Snes Traeer fremme. Hun talte om, at man vel ogsaa burde klaede sig en Smule efter Stillingen.

-Ja, sagde Kaas, der gik og taenkte paa Ida (det var, ligesom Ida aldrig havde nogenting at sige sine Kolleger mer, hvad der kraenkede dem):

-Hun er nu blevet svaert hojhaelet i den sidste Tid.

Ida vendte, naesten helt henne ved Osterbro, og loftede sit Slor: Jo, nu var Farvandet frit; og hun gik tilbage, med Solen i sin Ryg, og smuttede ind om Hjørnet ved Rorholm. Den gamle Tandlose lukkede Doren op til et Kabinet, som havde han ventet hende.

-Der er varmt, sagde han.

-Ja, Tak....

-De gi'er os nok som saedvanlig. Ida fik Kaaben af og Bordet rykket frem i Stuen og Magasinovnsdoren op, hvor alle Kullene brasede.

Den Tandlose nikkede og havde lukket Doren, hvor han stille slog Klappen ned (der var noget over Kelner Ellingsen, naar han opfyldte sine Pligter, der mindede lidt om en underordnet Kirkebetjent, som aabner Stolestaderne for Lejere under en Hojmesse) for han gik for at bestille Frokosten.

Ida daekkede selv og hun lagde Violer hen til Karl og hun fik Smorkagen ud af sit Papir: saa dejlig frisk den var. Det slog et Slag paa Doren med en Stok:

-Godmorgen, sagde Karl: Du har s'gu ogsaa altid noget at pakke ud....

-Godmorgen.

Han kyssede hende paa Kinden og fik sin Overfrakke haengt hen.

-Her er da varmt, sagde Ida og strog sin Kind mod hans, mens hun saa op paa ham, ufravendt. Hun vilde saa gerne blive staaende saadan, et Ojeblik, og se ham lige ind i hans Ojne.

-Her er s'gu dejligt, sagde Karl, der kom til Saede og huggede i Frokosten, mens Ilden bagte hans Ben.

Ida sad og lo:

-Nu har Du det godt, sagde hun.

-Ja, sagde Karl, der dyppede ristet Brod i sit AEg og saa ud over Bordet og over mod hende:

-Dette er det bedste Maaltid paa Dagen.

Ida skar Smorkagen for--hun havde lidt mange Smaabevaegelser, naar hun var saa glad--:

-Den er fra Vimmelskaffet, sagde hun og gjorde et Kast med sit Hoved med en Bevaegelse, der egentlig var Olivias.

-Gud bevar's; Karl tog et Stykke: Ja, Du stryger s'gu rundt, sagde han med lidt blod Stemme.

-Ja, lo Ida og nikkede. Hun havde faaet den Vane at gore saadan maerkelig runde Ojne, naar hun var glad.

Karl blev ved at spise, med sine Jockeyben strakt frem foran Ilden, langsomt, det ene Stykke efter det andet. Men Ida skubbede til sin Kop og til sin Tallerken for at faa Plads og fortælle:

-Nej, for nu maa Du hore--det er utroligt....

Det var en Historie, en lang Historie om en Flaske "Drikke"....

-Naa, saaledes, sagde Karl: Ja, I tommer s'gu Smaabaegrene derovre.

-Jeg da ikke, sagde Ida og tog hans Haand over Bordet.

-Nej--Du behøver det vel ikke ... Man skal vel ikke have baade i Pose og i Sæek.

-Karl....

Men "Drikken" var en Flaske Dom, og Froken Friis havde sat Flasken lige ind i Gangskabet, midt for--det er osse utroligt--og saa kom Profossen, da Petersen stod der ... med det aabne Skab--og han saa den--ligestraks--naa, aa, som han blev, Du ved det ikke....

Karl var faerdig med at spise og sad og skod store Ringe ud i Luften fra sin Cigaret.

-Og nu tror jeg ikke, at Friis bli'r Assistent, sluttede Ida, med forskraekkede Ojne.

-Det var da Skade, sagde Karl. Men Friis horer vistnok til dem, der hytter sig.

-Men, og Ida gjorde to Nik: hun har kun fem og tyve Kroner om Maaneden.

Hun havde rejst sig og stod bag Karl og gned sin Hage hen over hans Haar, mens Karl sad og ligesom sagte brummede:

-Men Profossen skulde s'gu vaere ansat i Rom, sagde han.

Ida lagde begge sine Haender om hans Kinder:

-Hvorfor?

-Jo, for de, der loper rundt om Paven, ser s'gu saadan ud i Ansigtet.

Ida blev ved at le, mens hun lagde sig ned paa Gulvet og stottede Albuen mod hans Knae. Saadan tav de lidt, til Karl sagde:

-Ved Du, nu rejser Moderen--sikkert.

-Rejser? hvorhen? det gav et lille Saet i Ida.

-Til Geneve. Han slog et Smaeld med Laeberne.

-Bedstemoder Aline skal s'gu drives hjem....

-Fru Feddersen? Og din Moder henter hende--Ida saa op og igen ned--: Hvor det er kont af hende.

Det var, ligesom Ida pludselig havde rystet lidt i Maelet, og Karl nikkede eftertaenksomt, mens han blev ved at se ind i Ilden:

-Ja, saadan er hun.

Kullene i Ovnene faldt sammen:

-Du, saa dommer (det kom sagte og der var en saerlig ligesom udenadlaert Klang paa "dommer") saa dommer hun hende da ikke ... saa haardt.

Karl blev ved at se paa Kullene:

-Det ved jeg s'gu ikke ... hun dommer hende vel som de andre--men hun

henter hende.

Ida rorte sig ikke, man kunde naesten tro, hun pludselig havde faaet Vand i Ojnene.

Karl nikkede igen til Ilden:

-Og hun skal s'gu nok faa hende genindsat i sine Vaerdigheder, sagde han.

Ida svarede ikke, og hun havde taget Haenderne bort fra hans Knae.

-Hvad taenker Du paa? spurgte han.

-Paa din Mo'r.

Det kom dybt, og hun lagde Hovedet ind mod hans Side, mens Karl forte Haanden over hendes Haar, og Kullene blev ved at falde sammen, lidt efter lidt.

-Du er saa behagelig, naar Du tier stille, sagde han og blev ved at fore Haanden over hendes Haar--helt blodt, men der var alligevel altid noget ved det, naar han kaertegnede hende, ligesom han kaertegnede en Jagthund.

-Og jeg vilde netop en Gang gerne sige saa meget.

-Hvad vilde Du saa sige? sagde han og tog ikke Haanden fra hendes Haar.

Der gik et Ojeblik:

-Tak, hviskede hun ganske sagte.

Der kom en Traekning ved hans Mundvige, og Haanden sogte ind mod hendes Nakkehaar:

-Og jeg faar aldrig Lov til at takke Dig.

-Jo, sagde hun og saa ikke Ilden mere--hvis Du--en Gang vilde takke ... for Dig selv.

Karl bojede sig ned over hende; der var det i hans Ojne, som fik dem til at ligne Flojl.

-Du, Pus, sagde han.

Ida besvarede ikke hans Kaertegn, og hun saa ikke op, mens hun sagde--han horte det knap--:

-For jeg taenker jo altid paa din Mo'r, hvad hun vilde taenke.

Der forlob et Sekund.

-Det er s'gu ikke Umagen vaerd, sagde saa Karl og slog over i Tonen.

Men Ida havde rejst sig og hentet hans Frakke (hun fik Ojnene torrede lidt derhenne imens) og bredte den ud for Varmen med Foeret ind mod Ilden. Hun sad og glattede med Haenderne paa den blode Silke. Hun holdt saa meget af den Overfrakke:

-Foeret holder da endnu.

-Ja.

-Hm, og Ida smilte: hvor Du var glad, da Du fik den.

Karl rejste sig og rystede sine lange Ben.

-Det var da osse blevet paa Tiden, sagde han og trak Frakken paa sig, mens Ida hjalp ham: at faa no'et paa sig, der kunde gi'e Varme, paa de Morgenture.

Ogsaa Ida fik Tojet paa: Farvel saa, sagde hun og lagde Armene om hans Hals, for hun ringede, og Ellingsen kom ind. Hr. Ellingsen havde en Maade at komme ind ad Dore paa, som kom han ind gennem en Sprække. Portemonnaeen laa allerede fremme henne bag Karls Tallerken (det var en Ruslaeders Herre-Portemonnae, Ida havde faaet sig) og Karl betalte, mens Ida slog sin Skindkrave op, og Hr. Ellingsen gik for at bytte den store Seddel, medens Ida snappede Portemonnaeen til sig.

-Farvel, Pus, sagde Karl igen og gyngede hende lidt frem og tilbage, med Haenderne om hendes Liv, medens Ida smilte:

-Farvel.

Hun blev staaende lidt:

-Ved Du, jeg er altid saa glad, naar jeg gaar.

-Saa-aa, lo Karl og slap hende.

-Jo, sagde Ida, og hun blev staaende taet ved hans Skulder: for saa ved jeg igen--alting.

-Farvel.

Gangdoren slog i. Ida gik altid forst, og Karl ventede, til hun var kommen et Stykke. Hr. Ellingsen gav Karl Pengene tilbage, som Eichbaum stak i sin Lomme, og den Tandlose begyndte at servere af, med Hovedet bojet paa Skraa: der var bestilt to Kuverter til ti tre Kvart.

-Her er s'gu Sogning, sagde Karl, der ventede endnu.

-Ja--her er virkelig blevet--Hr. Ellingsen udtalte V'et i "blevet"--ikke saa lidt om Formiddagen ... i Forretningstiden.

-Godmorgen.

Ida gik Damer og Herrer forbi og de lysende Traeer; hun vidste, at nu var Karl drejet om Hjørnet og gik bagved hende paa Gangstien--slaengende behageligt, med Stokken i sin Arm og Idas Ryg foran sig, saadan i kon Afstand: dette var s'gu den bedste Cigar, han fik hele Dagen, sagde han hver Morgen til sig selv.

Der kom Ryttere forbi, og der kom Damer forbi: Havannarog var skam nydelig i saadan stille Luft.

Et Par Lojtnanter red op paa Siden af Karl og holdt Hestene an med et "Morgen".

-Morgen, mumlede Karl.

-De gaar s'gu og ser ud som en Grundejer, sagde den ene, en Knuth.

-Ja, man gor sine Overslag, sagde Karl.

Lojtnanterne lo og blev holdende. De talte om Krydset paa Dyrene, mens de to blev ved at holde, til der lod nye Hovslag bag dem, og de to Uniformerede hilste. Det var Kate med Tjeneren, som ogsaa halvt holdt Hesten an:

-Godmorgen ... ta'er Deres Mo'r saa Billetten imorgen? spurgte hun ned til Karl.

-Det var Bestemmelsen, sagde Karl, der maalte Dyret.

-_Bon voyage_, sagde Kate og svippede med sin Pisk.

De to Lojtnanter halvsnaerrede noget, om Frokenen tillod, og Kate sagde:

-Gudbevar's (Knuth havde ligget i Garnison i Aarhus); og de red videre alle tre, langsomt, Kate imellem Officererne:

-Naa, det var den, I ventede paa, sagde Karl, der fulgte dem med Ojnene; nu hilste Kate med Hovedet ned til Ida.

-Men hun ri'er s'gu godt, taenkte han og nikkede. Han hvislede ud gennem Taenderne; han havde en maerkelig Signalhvislen, som kunde hores saadan noget som en halv Fjerdingsvej--og Ida, der skred foran, gik langsommere, til han naaede op til hende: det var ligesom han traengte til at tale lidt med hende. Men han sagde ikke andet end:

-Hun ri'er s'gu godt. Og han blev ved at se efter hendes tyveaarige Taille, der paa Hesteryggen.

-Hun er saa kon, sagde Ida, og hendes Ojne straaledede mod Karls.

Nu bojede de om derhenne, mens Karl stadig saa efter dem; Lojtnanterne var blevet saa bojelige i Overkroppen:

-Nu skal vel den Smor-Avance ogsaa til Husarerne, sagde Karl.

De var kommet til Glidebanen, hvor Drengen dumpede for, og pludselig--det var maaske af Glaede, fordi Karl havde kaldt--gav Ida sig til at glide. Hun satte Benene lidt for ungdommelig skraevende, mens hun lo:

-Du vilde s'gu ikke blive gracios paa Skojter, sagde Karl, og Ida smilte igen.

Saa skiltes de paa Hjornet.

Karl gik videre og taenkte paa, at han kunde egentlig ligesaa godt ride med Kate om Morgen, for han kom s'gu ikke paa Kontoret for alligevel...

-Og det er et dejligt Dyr, sagde han.

Da han kom op paa Kontoret, var Froken Koch derinde. Hun havde Brillerne af--hun havde lige modt Ida i Mellemporten--og stod og saa hen efter von

Eichbaum.

Karl fik sine Boger frem og Kontorstolen drejet op.

--Naa, saa Kavalleriet skeler til Smorret, taenkte han. Han begyndte paa Bogerne.

... Ida sov ikke ind, hun laa i det gronlige Skaer og taenkte paa Fru von Eichbaum, der vilde rejse ... Saa kont, det var af hende. Hun rejste for at hente hende og domte hende ikke.

Ida laa stille og stirrede ind i det lysegronne Skaer.

Tankerne forte hende saa langt.

Nede slog Portene op og i.

Ida vilde sende Blomster til Fru von Eichbaum, naar hun rejste. Ja, hun vilde sende en Buket ud paa Jernbanen.

* * * * *

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Spisestuen foran den lukkede Kuffert, da Fru Mourier arriverede med Kate.

-Men, Emilie, sagde Fru Mourier, rejser Du i Silke?

-Gud, Vilhelmine, altid. Det er da det eneste praktiske. Silke ryster man jo Stovet af.

Generalinden tog Replikken op, mens Fru von Eichbaum kaldte paa Julius, og sagde:

-Nej, rejse i Uld, vi, Du, som hader Smuds.

Kate, der havde en stor Mappe under Armen og stod i Spisestuen, med Laeberne skudte frem, som vilde hun flojte, men beholdt Lyden for sig selv, spurgte, om de vilde se Tegningen til Hovedbygningen paa Ludvigsbakke.

-Lille Kate, at se Tegninger nu; det var Fru von Eichbaum, der talte: Minuttet for man skal rejse....

-Der er da en Time til, sagde Kate.

Men Fru von Eichbaum tog altid hjemme fra bestemt en halv Time for, "som om man vidste, hvad der i det sidste Nu kunde haende".

De kom alle ned i Drosken og korte af sted, med Julius paa Bukken. Fru Mourier talte om, at hun kom vist ogsaa til at rejse, om nogle Dage--til Aarhus.

Mourier skrev jo, at de maatte gi'e de to Middage.

-Med Gaardene selv kunde det jo vaere det samme. Men det var de Forpagtere og Godsforvaltere, som Mourier mente maatte be'es som de plejede ... Og man er jo dog altid afhaengig, sagde Fru Mourier, i Tider med den Konkurrence.

-Deri gi'er jeg virkelig Mourier Ret, sagde Fru von Eichbaum: at stode den Slags Folk er altid urimeligt.

-Ja, det mener netop Mourier, sagde Fru Mourier.

Da de kom ind i Salen paa Banegaarden, ventede Fru Schleppegrell og Fanny, som var i Kapothat med vinrode Baand under Spidshagen. Fru Schleppegrell gik hen og omfavnede Fru von Eichbaum og sagde: Aa ja, Gud ske Lov, det blev, Du, og, hvor maa Line vaere Dig taknemmelig....

-Kaere Anna, sagde Fru von Eichbaum: det er dog virkelig ikke vaerd at tale om de to Dogn og paa en moderne Jernbane.

De satte sig alle ved et af de runde Borde om Pillerne, mens Fru von Eichbaum iforte sig vaskede Randers-handsker til Rejsen og Fanny bragte en Hilsen fra Hofdame Froken Juul.

-Ja, sagde Fru Schleppegrell: Emma (Hofdame Froken Juul bar Navnet Emma) sagde saamaen igaar til mig: "Bedste Ven, det vil jo vaere en Lettelse for hele Kredsen".

Men Fru Mourier fik Taarer i Ojnene og sagde:

-Hvor Gensynet med Dig, Emilie, alligevel bliver svaert for Aline.

Ventesalen begyndte at fyldes, mens Kate skraellede sig en Appelsin og Generalinden og Fru Schleppegrell talte om Geneve-Chocolade. Ja, Emilie, sagde Admiralinden: naar det blot ikke var formegen Ulejlighed, at Du bestilte mig tyve Pund--direkte. Geneve-Chocolade er jo den bedste for Fanny.

Karl dukkede frem mellem de Rejsende, med Stokken under Armen og haengende Skuldre. Naa, sagde han: I har naturligvis vaeret her en Time.

Han kyssede Fru von Eichbaum paa Kinden og gav hende en lille Rejseflakon med Eau de Cologne, udstyret med Ruslaeder: Vaers'go, sagde han. Karls Penge slog i den sidste Tid saa maerkelig godt til og egentlig var han jo opmaerksom af Naturen. Han hilste rundt paa de andre, og Fru Mourier sagde smilende:

-Det var en opmaerksom Son. Han bli'er en god AEgtemand.

-Er De vis paa det? sagde Karl, der var kommen hen mellem Fru Mourier og Kate, og han rynkede Naesen.

-Hm, hvad horer der til en god AEgtemand? sagde Kate.

-At han skal vaere et rigtigt Mandfolk, sagde Karl.

Kate saa op, og der kom noget i hendes Ojne, et kort Nu, som gjorde, at Karl ligesom rykkede hendes Stoleryg lidt naermere.

-Ja, det har Karl saamaen Ret i, sagde Fru Mourier.

Ventesalsdorene blev aabnede, og Julius samlede Smaabagagen sammen.

-Men i Geneve, horte man Fru von Eichbaum sige til Fru Schleppegrell: kan man jo altid gaa i reformert Kirke.

Fanny, der saa paa Karl og Kate gennem Lorgnon, sagde til Generalinden: Ja, de har skiftet Praest, han skal ha'e et henrivende Sprog.

Fru Mourier, der sidst kom af Saedet, sagde: Naa, jeg bryder mig nu aldrig om at hore fremmede Udlæggelser.

De kom alle ud paa Perronen, og Fru von Eichbaum fik en Kupe. Der var noget ved Fru von Eichbaum, som straks lod Konduktorer og alle den Slags Folk springe, og det uagtet hun ikke netop gjorde Indtryk af at ville give Drikkepenge. Hun stod ind, medens alle de andre, undtagen Karl og Kate, klumpede sig sammen foran Doren, saa Froken Kjaer, der kom lobende, helt forpustet, med Idas Buket, knap kunde naa hen til Trinnet.

-Det var lidt Blomster fra Frk. Brandt ... hun kunde desvaerre ikke komme selv.

Fru von Eichbaum tog Blomsterne og takkede: det var saa kont af Froken Brandt. Og Froken Kjaer forsvandt igen ligesaa pludselig og forlegent-hojrod i Hovedet som hun var kommen, medens Fru von Eichbaum, der sad paa Saedet med Buketten, sagde:

-Kaere Born, det er jo rigtig saa venligt af hende ... men Blomster paa en Rejse er jo noget af det mindst praktiske, jeg ved. Tag Du dem hjem med, Vilhelmine, hvor de kan komme i Vand.

Hun rakte Fru Mourier Roserne:

-Her laegger man dem i et Naet og finder dem bare visne om Morgenens ...

Buketten gik videre til Kate, der blev staaende med den i Haanden:

-De er smukke, sagde hun og saa saerdeles ligegyldig ned paa de lange "La France"-Grene.

-Ja, sagde Karl og smilede paa en Gang saa kont ned mod de lyserode Kalke: Det er s'gu godt ment.

Saa genoptog han Traaden--de havde talt om Knuths Dytighed som Rytter--og han sagde med rynket Naese om Greven:

-Nej, det er s'gu en Jumber. Hvor kender De ham fra?

-Han har jo ligget i Aarhus. Og De vil jo ikke ride med mig.

-Det er et dejligt Dyr, sagde Karl blot og nikkede ud i Luften.

Konduktorerne lukkede Dorene, og Efternolerne halsede ud af Ventesalene, fulgt af Hotelkarle, der pustede. Dore kom op igen og i igen, og paa en Gang var det, et Nu, som alle skaendtes, Karle, Konduktorer og Rejsende.

-Kaere Du, sagde Fru v. Eichbaum, der stod bag sin Kupedor saa rank som et Lys: at Folk, der skal rejse, dog aldrig indretter deres Tid.

... Toget var gledet bort, og de saa kun endnu en Gang Fru von Eichbaums hvide Lommetorklaede, for de alle vendte sig og gik.

Da de kom ud i Forhallen, sagde Karl:

-Jeg kunde forresten godt ri'e imorgen.

-Men nu kommer Knuth, svarede Kate.

-Men saa kan han jo ri'e med, sagde Karl.

Det blev en Aftale; og Karl gik.

Fru Schleppegrell og Fanny vilde tage hjem med Sporvognen, og de andre karte i Drosken. De talte om Aline, og Generalinden sagde:

-Vi dommer hende jo ikke. Men Du, der er dog Ting, som man ikke fatter.

-Naa, sagde Fru Mourier og saa frem for sig: det sidder vel i os alle, og naar man saa ikke vokser fast til den, man har....

-Ja, kaere, svarede Generalinden, men der er jo dog Ting, man tojler....

Kate sad og saa ud efter Schleppegrells. Nu kom de op i Sporvognen. Fru Schleppegrell lod altid Konduktoren tage saadan rigtig et fast Tag om sit Liv.

-Fanny, sagde hun, da de begge var vel inde: det er jo slet ikke vaerd, der tales videre om, at vi var paa Banen.

Fru Mourier var kommen hjem og var falden til Saede med alt Overtøjet paa. Hendes Tanker var ved Aline.

-Ja, ja, sagde hun: hun har det Vaerste igen. Hun taenkte paa Hjemkomsten.

-Kate, saet saa de Blomster i Vand ...

Kate saa sig rundt i Stuen:

-Jeg har glemt dem i Vognen, sagde hun og gik ind til Viktoria.

Fru Mourier blev siddende med Tøjet paa. Hun sad og smilte: hun var kommen til at taenke paa Karl. Hun kunde saa godt lide ham. Der er ikke noget skabagtigt ved ham, sagde hun altid til Generalinden.

* * * * *

Ida sad paa Kafeen, foran Ilden, ved Siden af det daekkede Bord, da det tog i Døren og hun rejste sig--Rodmen fløj helt ned over hendes Hals--men det var kun Hr. Ellingsen, der bragte et Brev.

Ida fik det aabnet og læst, straks, mens hun stod oprejst, midt paa Gulvet, og der kom saadan et underligt Jag inde i hendes Bryst.

Jeg maa for Skams Skyld ride med Smorret nu til Morgen. Vi ses. Karl.

-Er Herren syg? sagde Ellingsen, saa stilsfaerdigt. Han havde bare en Gang slaaet Ojnene op, mod hendes Ansigt.

-Ja, sagde Ida saa godt som uden at vide det.

Hun saa kun et Ojeblik ud over Bordet:

-Saa skulde jeg betale, sagde hun og smilte paa en Gang (det Hele var da saa rimeligt; det var naturligvis Fru von Eichbaum, der havde bestemt

det, iaftes, paa Banegaarden); men pludselig taenkte hun paa, at Ellingsen vilde kende Portemonnaeen, og hun sagde:

-Aa nej, det kan ogsaa vente; og hun blev ved at tale med Ellingsen, mens han hjalp hende Tojet paa og til hun fik sagt "Farver", uden at se sig om.

Ellingsen slog Dorklappen for og serverede af og glattede Servietterne lidt. Der var, over Ellingsens Haandbevaegelser, mens han gjorde det, noget vist bekymret, som henlagde han sorgerandede Salmer paa et Pulpitur.

Ida gik paa Vejen rankt og hurtigt, medens hun smilede igen: Det var jo saa rimeligt, og Karl (mens hun taenkte hans Navn, naaede Smilet ogsaa til Ojnene, de havde vaeret ligesom saa runde og stive, skont der var Glans nok over dem) holdt saa meget af at ride ... Hun blev ved at smile: Ja saa kont han red ...

Men--jo--hun vilde gaa hurtigt ... for hvis de red og kom denne Vej ... Hun vilde alligevel, hun vilde nodig mode dem ...

Hvordan det nu var, gik hun dog hvert Ojeblik langsomt, og det var ligesom de gamle Spadsereherrer's Hoveder forst stak op saa pludseligt og lige ved hende, saa hun knap fik nikket. Men den gamle Herredsfoged standsede hende og holdt begge hendes Haender fast mellem sine strikkede Vanter. Det var et velsignet Vejr med den hoje, klare Luft, sagde han:

-Ja, det er en stolt Luft for os, der har det ringe med Horelsen, sagde han. Men i det samme horte Ida Trav bag sig, og hun maatte gaa fra ham: det var vist dem, men det lod, som var der tre Heste ...

... Ida vidste ikke selv, hvorfor hun tog Vejret saa langt, da hun havde vendt sig halvt og saa Knuth, der kom travende der, paa den anden Side af Kate.

Hestene kom stadig naermere, og Ida vilde lige til at hilse, da Kate Mourier holdt sin Hest an.

-Godmorgen, Froken Brandt, sagde hun, oppe fra Dyret, og de andre standsede som hun.

Ida blev rod og saa bleg:

-Godmorgen, sagde hun, og der var med et det forrige stive Udtryk i Ojnene.

-De kan tro, vi har travet, sagde Kate, mens Karl, der holdt lige ved Ida og ikke havde kunnet faa fat i hendes Blik, lod, ligesom tilfaeldigt, den alleryderste Spids af sin Ridepisk, ganske svagt, rore ved Idas Kind, saa Ida saa op, lynsnart, et Sekund----

-Uh, sagde Kate, der havde set ud over Soen (Knuth tog ikke sine Ojne fra Ida): I saadant et Vejr maa der vaere faelt paa Galehuset.

Hun nikkede igen og satte Hesten i Vej:

-Hun er egentlig sod, sagde hun, mens de travede.

-Ja, sagde Karl langsomt: hun er saa kon, naar hun er bedrovet.

Kate lo: Gud, hvor det ligner Dem. Er hun ikke kon, naar hun er glad?

-Nae, sagde Karl.

-Og hvorfor?

Karl red lidt: Hun er vel ikke vant til det, sagde han saa og nikkede.

Knuth var kommen en halv Hestelaengde bag de andre: han sad og vendte sig to Gange i Saddelen for at se sig tilbage.

-Naa, Knuth, kaldte Kate, og Knuth red til. Lidt efter spurgte han:

-Er hun paa Kommunen?

-Ja, sagde Karl.

-Allez-y.

De slog over i skarpt Trav.

Under hvert Hvil i Kasernegaarden den Formiddag gik Knuth saa underlig og tyggede paa sin Piskeknep.

Den skraevende Brahe stod og grinede: han vidste, hvad der var i Vejen, naar Knuth aad Pisk og naar han fik det ligesom lidt morkere i Ojnene.

-Vrovl, sagde Knuth. Men paa Pisken tyggede han videre: hun havde s'gu haft et nydeligt Smil, da hun stod og saa op til den Landlober.

Ida var hjemme. Hun havde nikket til Portneren og paa Trappen talt med Josefine--der stod ligesom Storm af Josefines Skorter i disse Dage--og oppe i Kamret havde hun lukket sit Vindu: hun folte kun en Ting, bestandig igen: den fine Strejfen af Karls Pisk over sin Kind....

* * * * *

-For Satan--naa, han saa mig vel ikke. Karl sprang ved Femtiden om Trappehjørnet op til Idas Kammer, ligesom Dr. Qvam lukkede Doren op paa forste Sal. Oppe ved Doren blev han staaende lidt, indtil han horte Dr. Qvams Skridt do bort nede i Gangen.

Saa slog han to Slag paa Doren, som han plejede.

-Du var saa kon imorges, blev han ved at sige til Ida; og han blev hos hende lige til sidste Minut.

Men da han kom ned, stod Qvam udenfor den urolige Gang og talte med Froken Koch.

-Godaften, sagde han noget lavmaelt, og han kom forbi.

Froken Koch havde ikke svaret, men hun saa hvast efter ham; og hendes Samtale med Qvam gik i Staa.

-Maa man sporge, sagde hun saa pludselig, midt inde i noget andet: hvad saadanne Mennesker taenker paa--

Dr. Qvam stod lidt:

-Der er vel dem, som aldrig tænker ret langt, sagde han: Og for dem er det jo lettere ikke at tænke længer end de vil.

Froken Koch lukkede Munden sammen, saa den ikke var mer end en Streg.

Lidt efter sagde hun:

-Sig mig, Doktor, hvad burde der egentlig gores ved Verden?

Qvam flojtede:

-Jeg ved s'gu ikke; medmindre man skulde behandle et vist Antal Mandfolk ligesom man behandler Hingstene og gore dem til Arbejdsheste, der gik roligt foran den store Vogn.

Han tav lidt:

-Paa den Maade, sagde han saa, vilde man jo tillige naa det anerkendelsesvaerdige Resultat: efter Evne at affolke Jorden.

-De er en fornuftig Mand, Doktor, sagde Froken Koch.

-Naa, sagde Qvam: Herren ved det. Man bliver vel bitter ved at gaa paa et Galehus og mest ved at tænke paa dem, der ikke spaerres inde....

* * * * *

Drosken holdt udenfor Porten paa Toldbodvejen, og Karl kom ud:

-Saa, nu Sjalet ned om Orene----

Ida skulde agere Generalinden ind forbi Portner Svendsen, og hun gik paa Taaerne for at faa Hojden, leende, med Kniplingstorklaedet ned over Ansigtet.

-Han er der s'gu, sagde Karl, der skaevede hen til Portner-Hullet, mens Ida blev ved at gaa paa strakte Fodder:

-Saa. De var frelste inde i Gaarden og de lo paa en Gang, sagte, begge to. Men Karl sagde og nikkede:

-Men det var s'gu for hans Skyld, Admiralen flyttede.

-Hvorfor?

Karl smaekkede med Laeberne: "Ralen" er jo en gammel Hund, sagde han blot.

De listede op ad Trapperne, og Ida traadte fejl og lo igen, for de naaede Doren.

-Du ryster jo, sagde Karl, der hjalp hende Tojet af.

-Ja, sagde Ida og lo, men skaelvede alligevel. Men Karl, der aabnede Doren til Spisestuen, sagde bare: De er s'gu i Seng, som om det var derfor, hun rystede; men Ida ventede lidt inde i Karls Vaerelse, til han kom tilbage.

-De sover, sagde han, og han forte Ida, der gik saa varsomt endnu, ind hvor i Dagligstuen Lampetterne var taendte og Vinen stod paa Bordet.

-Hvor her er fint, sagde Ida og trykkede sit Hoved mod hans Skulder.

-Ja, sagde Karl: iaften er Du Svigerdatteren.

Ida slog et Nu et Par pludseligt straalende Ojne op paa ham, mens hun paa en Gang rodmede, og Karl, der havde modt hendes Ojne, trak (han vidste det maaske slet ikke selv) Skulderen bort, en Anelse bort, hvad hun dog fornam.

-Det er Marinens Madeira, sagde Karl.

De drak lidt, til Karl strakte sig, med Benene frem, i den store Stol og Ida bragte ham en Skammel, og de horte ikke andet end Gassen, der kogte:

-Her er rart, sagde Karl.

-Ja.

Ida laa nede paa Gulvet, med Hovedet mod hans Ben, og hun skaelvede lidt i Stemmen endnu, men paa en Gang blev hun munter, kun ved at fornemme den omme Drift i hans Fingre mod hendes Nakke--og hun saa sig om, nedefra, og pegede paa Kniplebraedtet, mens hun lo, uden at vide hvorfor:

-Det har hun ikke med, sagde hun.

-Nej, sagde Karl og loftede hende op, men Ida rev sig los og tog Klaedet fra Braedtet og begyndte at haandtere Pindene: Pas Du paa, sagde Karl, der havde bojet sig og sad og pustede i hendes Haar, mens hun holdt op at kniple, og hun sagde, med lukkede Ojne, saa sagte, at det lige kunde hores og ikke mer:

-Iaften gifter vi os.

Karl saa op i hendes Ojne, der havde aabnet sig, med et andet Blik end det, der var i hendes--og det havde givet det samme lille, umaerkelige Ryk i ham som for--:

-Det har vi vel gjort for, Pus, sagde han lidt hojere end hun--og hendes Hage loftedes fra hans Haar.

-Men vi drikker jo ikke, sagde Karl. De havde tiet et Nu og han rakte hende Glasset op over sit Hoved--som hun tog og ikke rorte.

-Der har vi s'gu Tegningerne ... Karl fik pludselig Oje paa Pakken paa Marmorbordet i Hjørnet.

-Hvad for Tegninger? spurgte Ida og vidste knap selv, hvad hun havde sagt.

-Dem til Ludvigsbakke, sagde Karl, der havde rejst sig: Nu vil vi s'gu se dem.

-Nej, hvor kommer de fra?

Ida var lige saa hurtigt derhenne.

-Det er Kate, der la'er dem ligge og drive her, sagde Karl, der havde

taget Pakken og skudt Kniplebraedtet bort.

-Sikken Maengde, sagde Ida. Der var Blad indeni Blad.

De rullede Planerne op og holdt paa dem med Albuerne, mens de sad i Sofaen ved Siden af hinanden:

-Det er Hovedbygningen, sagde Karl: naa, stort ska'et vaere.

-Aa, der er Taarne, sagde Ida.

-Ja, sagde Karl og tjattede til hende: naar Du bare ser et Taarn. Det var italiensk Stil med Taarne og flade Tage. Ida rejste Planen op og stottede den mod Lampen: Men det bli'er dejligt, sagde hun.

Karl sad og snuste: Ja, det vil passe kont til Omgivelserne, sagde han og rynkede paa sin Naese. Han sad og viftede med den ene Haand hen foran Planen, medens Ida blev ved at se paa Bygningen.

-Du, sagde hun: fra det Taarn kan man se hele Braestrup.

-De skulde s'gu se lige til Horsens, sagde Karl. Han sad og nikkede foran Planen: Og Terrasser er der ingen af, men det er det, de Folk bygger altid saadan, at man ser, de alligevel ikke har Penge nok.

De gik til det naeste Rids. Det var Planen over forste Sal. Ida forte Fingeren fra Stue til Stue, og Karl kontrollerede Bogstaverne paa Planens Fod: Det var Dagligstuen--to Dagligstuer--og det var Thevaerelset....

-Og alt det er Spisestuen, sagde Ida.

-Atten Alen i Laengden, sagde Karl og nikkede ligesom bifaldende.

Og der var Billardet--i Taarnet.

-Jeg taenkte det s'gu nok, sagde Karl: der bliver en storartet Udsigt efter Middagen.

Det begyndte at interessere ham; han fulgte Bogstaverne og udmaalte Vaerelserne, spaendte med Fingrene og nikkede: Der var gennembrudte Vaegge--Spejlglas gennem det Hele....

-Jo, hun har luret sig no'en Dessiner til i Udlandet, sagde han.

Ida havde sluppet Planen; hun havde aldrig set saadant et Hus.

-Hvor de faar megen Plads, sagde hun og saa hen over de mange Rum: Men vi vil ikke kende det igen.

Karl blev ved at maale og studere:

-Ja, indvendig er det godt (han smaekkede med Tungen) det er s'gu godt.

-Ja, og ligesom en lille Smule sky lagde hun sit Hoved ned paa hans Skulder: de har jo Pengene ...

Karl nikkede og saa fra Planen op i Lampen:

-Ja, sagde han.

Han blev ved at se en Stund ind i Lampeskinnet:

-Det var os, der skulde haft det, sagde han saa.

Pludselig smilede Ida:

-Ja; og ogsaa hun saa ind i Lampelyset.

-For det var da det, man var fodt til, sagde Karl.

-Ja, Du....

-Du ogsaa, sagde Karl og sank ligesom lidt i Stemmen.

Han tog den naeste Plan. Det var alle Sovevaerelserne med Toiletvaerelser, og med Bade og med Garderobes. Fra A til O stod det hele Alfabet paa Ridsets Fod. Karl snoftede og han gned sine Haender.

-Satans, sagde han: hun er s'gu indrettet paa at gifte sig....

-Og seks Gaestevaerelser....

Han talte dem op:

-Med Bad til hvert.

Det morede ham, naesten som Kate havde vaeret en Elev i Komfort, der var gaaet i Skole hos ham:

-Det er engelsk, sagde han: det er godt; og han kloede sig i Haaret: Hun er en Satan, hun har s'gu luret sig Dessinerne til....

Ida blev ved at sidde med Hovedet mod hans Skulder, folgende hans Haender og seende op i hans Ansigt: det var ligesom hun ikke rigtig kunde folge med i alle de mange Rum.

-Ja, de faar det dejligt, sagde hun.

-Gu' faar de det dejligt, og han flyttede sig lidt i sin Iver: det var den naeste Plan, Staldbygningen. Flot, flot, sagde han: Hun er en Satan.

Stalden var ogsaa engelsk (og han forklarede) med Rum til Dyrene som i England til de store Vaeddelobere.

Ida beundrede i Stilhed--hun forstod sig nu ikke paa Stalde--og mens hun saa hen over Planen, sagde hun pludselig:

-Det er dog godt, at Far er dod.

Karl gav sig til at le, bojet over Ridset.

-Ja, sagde han: det vilde ikke vaere no'et for den Gamle....

Og han blev ved at le ved Tanken om at se gamle Brandt i Kates engelske Staldbygninger.

Ida havde rejst sig, og paa en Gang sagde hun--og vidste slet ikke, hvordan det faldt hende ind, for et Minut for havde hun aldrig taenkt

derpaa--:

-Ved Du, nu vil jeg leje mig en Lejlighed.

-Hvad vil Du?

-Ja, jeg vil leje en Lejlighed--

Hun havde længe tænkt, hun vilde hellere ha'e en Lejlighed....

-Hvor? sagde Karl bare.

Og paa en Gang vidste Ida, hvor det skulde være: i Ole Suhrsgade, for det var saa nemt; og hun vidste, hvordan hun vilde ha' det: fire Vaerelser; hun havde altid tænkt det, saadan en Lejlighed som Kristensens.

Hun stod paa den anden Side af Bordet og bojede sig frem under Lampen, saa Skyggen af hendes Hoved faldt over Ridset til Staldene.

-Og Moblerne staar jo til ingen Nytte i Horsens, sagde hun.

Hun var saa ivrig, at hun blev rød i Kinderne.

-Ja, det er udmaerket, sagde Karl: han sad endnu med Ridset i Haanden. Ida gik over til ham og tog ham ned om Hovedet.

-Og saa kan Du altid spise Frokost hjemme, sagde hun.

Der var den Klang i Stemmen, som han elskede.

-Du, Pus, sagde han, og han saa op i hendes Ansigt: Hvorlaenge kan Du blive?

Ida smilede kun og lukkede sine Ojne.

Karl rullede Planerne sammen, mens Ida gik over til Hjornesofaen, der, hvor Stereoskopet stod, som da hun var her første Gang.

-Og saa vil vi ha'e Herremobler i det store Vaerelse, sagde hun.

Karl sad i Sofaen, med Nakken ind mod Vaeggen.

-Nej, sagde han: i det store Vaerelse vil vi sove.

De sad lidt tavse, mens Gassen kogte og Karl saa over paa Ida, der sad lige under Blusset, til han pludselig sagde, saadan halvhojt:

-Det maa være faelt at sidde saadan og vaage....

Og Ida rystede paa sit Hoved og sagde i samme Tone:

-Nej, ikke nu....

Hun tav et Ojeblik:

-For saa kan man sidde og huske alting, sagde hun.

Der var stille igen, saa meget som et Nu, for Karl gik over til hende.

Han fandt ingen Kaelenavne, sad bare og strog hende over Haenderne, ganske omt (og helt inde i sig taenkte han: Det bli'er slemmt en Gang) til hun kyssede hans Kind.

-Gaar Du saa? hviskede han.

Hun rejste sig og han horte Doren til sit Vaerelse sagte aabnes og lukkes.

-Har Du slukket? sagde han, da han selv kom ind i sin Stue.

-Ja, hviskede hun.

Og Haenderne, hun rakte ham, var blevet skaelvende og kolde.

-Er Du bange, Pus?

-Jeg vil snart gaa, sagde hun, og hun blev ved at vaere angst og kold.

Sent hen paa Morgenens skulde hun gaa.

Karl var utidig.

-Du behøver kun at følge mig til en Droske, sagde Ida.

Det gjorde han saa kun, og da Ida var inde i Vognen, bojede hun Hovedet ned og kyssede hans Haand, der laa paa Vogndoren.

-Jeg blev nu alligevel bange, hviskede hun.

-Naa, Pus, sagde Karl ligesom trostende. For det var, som om Graaden vilde op.

Karl drev tilbage.

Lidt efter strakte han sig langt i sin franske Seng.

Han rog sig et sidste Par Drag, mens han saa betaenksomt op i Loftet:

-Men man skal nu ikke bilde hende no'et ind, sagde han og nikkede med Hovedet paa sin Pude.--

Ida var hjemme og kom gennem Porten. Der gik mange Drikkepenge til baade Portner og Portorer. Oppe paa Vaerelset lagde hun sig paa sin Seng.

-Jo--nu vilde hun ha'e Lejligheden ... og saa vilde hun aldrig mere derhjem--Nej, hun vilde aldrig mere derhjem.

... Dagen var brudt frem med Regn og Slud. Laegerne havde vaeret der, forfrosne i deres hvide Frakker, og Professorens Fingre havde vaeret blege og dode til Knoerne, mens han gned Haenderne over Sygesengene.

Nu skulde Dagslyset komme, men det kom ikke.

Portoren purrede de Arbejdende ud og drev paa dem med smaa Udraab henimod Doren som en Hjord. Og Noglerne lod og Dorene lukkedes.

-Hvorfor skal jeg ikke med? sagde Bertelsen vist for tiende Gang, og loftede de lurende Ojne, mens Vandet fra Hanen lob ned over hans Haender.

-Fordi Deres Moder kommer, Bertelsen, sagde Ida:

-Saa, De er jo ren, Bertelsen, De er jo ren.

Bertelsen betragtede sine Haender og hver bidt Negl, for han, med dukkende Hoved, gik ind og satte sig ved Kakkellovnen, slov og med halvlukkede Ojne, til han sagde igen til Ida, der kom forbi:

-Hvorfor skulde jeg ikke med?

Og Ida gentog:

-Jeg har jo sagt det, Bertelsen, fordi Deres Moder kommer....

Og mens Ida syslede, lod atter kun to Syges Stonnen fra Salen og Herren fra "A"s Skridt over Gulvet.

Noglerne lod i Doren til Kvinderne. Det var Qvam, der vendte tilbage.

-Her er mat, sagde han.

-Ja, sagde Ida; det var, som hun selv ikke rigtig kunde eller turde vaagne.

Og de maa egentlig hellere larme, sagde Qvam: for slover de, minder her li'egodt forbandet om Underverdenen.

Han satte sig op paa Bordet under Vinduet, mens Froken Petersen kaldte paa Ida fra Kokkenet, om hun vilde hjaelpe hende med hendes Kjolerem.

-Gaar De ud i dette Vejr? sagde Qvam.

-Ach, Froken Petersen skulde i "Udsalg".

-Aa, sagde Ida, der bag Kokkendoren laa ned paa Knae for at hjaelpe, pludselig med en hoj, lys Stemme: saa kunde De maaske se, om der var Mobilstoffer.

Qvam loftede rask Hovedet:

-Skal De giftes? sagde han.

-Nej, men jeg vil leje Lejlighed; hun stod op.

Qvam satte ned fra Bordet.

-Ja, sagde han: det er vist ogsaa meget fornuftigere.

Han gik hen forbi Kokkendoren og slog Hovedet en Kende tilbage mod Bertelsen.

-Skal han ha'e Tojet? spurgte han sagte.

-Ja.

-Godmorgen.

Qvam gik; men Froken Petersen satte sig. Hun maatte vide Besked: hvor

det skulde vaere og naar hun havde bestemt det.

-Aa, jeg har villet det laenge, sagde Ida, og hun begyndte at fortælle om Lejligheden og Moblerne, hun vilde have, og Betrækket, hun vilde vælge, fantasierende om alle de Ting, hun aldrig havde tænkt paa--og hun troede selv, hun havde tænkt det laenge.

-Men i den store Stue vil jeg ha'e Laederbetræk paa Moblerne, sagde hun.

Bertelsen loftede pludselig Hovedet:

-Naar kommer hun? spurgte han.

-Klokken elve, Bertelsen.

Froken Petersen var blevet ganske folsom ved Tanken om Lejligheden.

-Saa faar De jo et helt Hjem, sagde hun.

Ida smilte ved Ordet og blev tavs et Ojeblik, mens hun blev ved at smile.

-Ja, sagde hun og, stille, saa hun frem for sig.

Froken Petersen var borte--Nyheden havde hun med sig til Spredning--og Ida bragte Vand til de Syge paa "Salen" og rettede paa deres Puder. Saa sad hun, hæklende, ved Bordet under Vinduet. Fra den urolige Gang steg en daempet Stonnen op, som var Huset fyldt af en hemmelig og stille Klynken.

-Naar kommer hun? spurgte Bertelsen igen.

-Snart, Bertelsen: og hun blev ved at arbejde: naar hun ikke talte med nogen om det, var det, som om hun, urolig, ikke rigtig kunde faa fat paa Tankerne om sit "Hjem".

Det slog to dovende Slag paa Gangdoren og Ida lukkede op. Det var Fru Bertelsen, der allerede paa Taerskelen fik Trækninger af Graad i sit Ansigt. Vaersgo' Frue, sagde Ida: han har ventet Dem. Og Fru Bertelsen gik hen mod sin Son, der ikke rejste sig. Goddag, Jakob, sagde hun underlig ydmyg-frygtsomt, men han svarede kun med Knurren. Saa flyttede han sig over til Bordet og Moderen med. Hendes Ansigt, hvor alt Huld var fortaeret, og Hatten--en Sommerkaphat, overtrukket med gammelt Klæde--tegnede sig mod den graa Vaeg.

Ida gik ud; fra Kokkenet horte hun Bertelsens ustandselige Tale som en vredagtig og undertrykt Snerren og Moderens bange: Ja, men Jakob, ja, men Jakob ...

Doren til Kvinderne rog op. Det var Kjaer, der først saa sig rundt i Stuen og saa lob ud i Kokkenet.

-Gud, men Jomfru, naar skal det vaere? sagde hun: De vil jo leje Lejlighed.

I en flyvende Fart maatte hun have Rede paa det Hele, og Ida fortalte alt igen, mens det var som hendes egne Ord slog Kreds om hende, efterhaanden som hun talte; ogsaa Bertelsen blev ved at snakke, hojere og hidsigere, purpurrod, medens han forte begge de knyttede Haender op

foran sig, altid i samme Højde, som var de bundne i en Laenke.

-Men, lille Jakob, lille Jakob.

-Sikken et Dukkehjem, De faar, sagde Kjaer ude i Kokkenet: Gud, Gud, hvor jeg glaeder mig.

Og pludselig spurgte hun med et Kast med Hovedet og i en anden Tone:

-Er hun her for at sige Farvel?

-Ja, den Stakkel.

Bertelsen skod Stolen bort og stod op; gennem Doren saa de Moderen gribe om hans Arm, men han sled sig los.

-Forbandede Maer, som Du er, skreg han. Fra Doren til "Salen" vaelte han endnu en Strom af Skaeldsord imod hende, mens den knoklede Moder blev staaende ubevaegelig, midt i Stuen, sitrende lidt, som en Skive, naar den rammes af Kuglerne.

Saa vendte hun sig, og Ida gik hen og tog hendes Haender.

-Ja, men Frue, sagde hun: det bliver jo bedre derude.

Fru Bertelsen svarede ikke. Det hev kun sagte i hende der, hvor en Gang hendes Bryst havde siddet, og hun begyndte at fortælle for hundrede Gang, tusinde Gang, hvordan det var kommet--for denne Son ligesom for hans to aeldre Brodre:

-Han var jo paa et Kontor, han, ligesom hans Brodre. Og alting var godt, til han gik en Dag fra sit Kontor, og kom hjem, han ligesom hans Brodre: han var gaaet; var staaet op fra sin Stol; Pennene havde han lagt nojagtig i Rad (jeg saa det jo selv) og Linealen paa sin Plads og hans Boger var forte (jeg saa det jo selv) til han gik og kom hjem og det var forbi for ham ligesom for hans Brodre.

Hun kunde ikke graede, men det lod, som hun graed:

-Ligesom for hans Brodre.

-Men det bliver nok bedre derude, sagde Ida igen.

Men Fru Bertelsen virrede kun med Hovedet, og med et Udtryk i sine Ojne, som var de blinde, sagde hun:

-Og saa er det Ens egen Skyld--

De Ord var Fru Bertelsens forste Tanke og hendes sidste lige fra den Dag, Hr. Overlaegen havde sagt til hende saa vredt: Hvorfor avler man ogsaa Born med et drukkent Mandfolk?

-Og saa er det Ens egen Skyld....

Ida havde ikke hort Doren gaa, men pludselig vendte hun sig, og Herren fra "A" stod paa Taerskelen: smilende stod han og saa paa dem begge.

Fru Bertelsen losnede sine Haender fra Ida's, og gik hen mod Doren til Gangen.

-Vil De ikke sige Farvel? spurgte Ida, og Fru Bertelsen saa ind paa "Salen", hvor Sonnen sad, sammenkroben i en Krog, paa en Sengekant.

-Nej, lad ham sidde, sagde hun. Og Ida lukkede Gangdoren, mens Fru Bertelsen vendte sig et sidste Sekund med Ojnene faestede paa Doren til "Salen" og gik.

-Onsker Doktoren noget? spurgte Ida.

Men Herren paa "A" blev kun staaende med det samme Smil. (Jo, han er vist alligevel gal, taenkte Ida.)

-Nej Tak, sagde han kun og rorte sig ikke.

Det blev Skumring.

Hele Dagen havde Damerne raslet med Noglerne og var roget ud og ind for at sporge om Lejligheden, og Ida havde svaret naesten lidt febrisk, udmalende alting, saa det og saa det.

Nu sad Froken Kjaer et Ojeblik med Ida ved Bordet, og de talte, lidt afbrudt, om det samme.

-Hm, sagde Kjaer: saa faar man da et Sted, hvor man kan sove.

Ida nikkede. Hun greb sig idag hele Tiden i at sidde med lukkede Ojne. Nu aabnede hun dem. Inde forbi Doren paa "Salen" drev og drev Bertelsen som en Skygge, og pludselig horte hun Fru Bertelsens Stemme igen, der, helt inde i hendes Hoved, havde forfulgt hende hele Dagen.

-Stakkels Fru Bertelsen, sagde hun.

De sad tavse en Stund. Fra de Uroliges Gang lod den samme dumpe Stonnen som den hele Dag op imod dem, som en ubestemt og fjern Klagen, mens Bertelsen blev ved at glide forbi Doren som en Skygge, der viskedes ud--i Morket.

-Ja, hvad mon et Menneske som hun stiller op med Livet? sagde Froken Kjaer, der taenkte paa Fru Bertelsen.

Hun tav lidt igen.

-Ja, hun dor jo en Gang, svarede hun sin egen Tanke.

Herren paa "A" gik, som han plejede. Det var, som den daempede Stonnen dernedefra slog bolgende sammen om hans Skridt.

-Her er alligevel trist idag, sagde Kjaer og stod op.

Ida gos uvilkaarligt.

-Ja, sagde hun: nu skal vi taende.

Kjaer gik og Patienterne fra Kaelderens kom tilbage, og en Tid efter suste Josefine ind med Maden, mens Ida slog de vaekkende Slag paa Froken Petersens Dor.

Josefine var i disse Dage i rent ud ondt Humor. Der lod ikke saa meget

som en Visestump paa Trapperne, og nu stod hun og faldt i Tanker, mens hun tog Maden op.

-Nej, Froken, sagde hun: Man sku' aldrig gore no'et for et Mandfolk.

-For de er no'en Hunde, erklærede hun, og hun tog igen fat paa Udpakningen. Der var i disse Dage kommen et nyt Alimentationsbidrag for Lyset at udrede af Konduktor Andersen.

Da Ida kom ned i Spisestuen, sad Froken Friis der alene. Hun lagde af gamle sorte Kniplinger Rucher til et Silkeunderskort. Froken Friis lagde mere og mere Vaegt paa en moderne og tidssvarende Underbeklaedning.

Mens Ida drak sin The, sagde Froken Friis:

-Naa, De vil bo privat, horer jeg; naar skal der lyses?

Hun begyndte at le, mens hun trak i Rucherne:

-Ja, det skal vel ikke vaere fra Praedikestolen.

Froken Friis nynnede, mens hun blev ved at arbejde med Rucherne:

-Jeg havde forresten ikke troet, De var saa fornuftig, formenten hun saa pludselig og nikkede over til Ida. Derpaa sagde hun ikke mer. Men Koppen rystede i Idas Haand.

Da Ida vilde gaa op, modte hun Froken Boserup paa Trappen.

-Saa ta'er De vel Deres Afsked, sagde Boserup.

Det havde Ida slet ikke taenkt paa.

-Aa, mente Boserup: Gudskelov, der bli'er nok Vakance. Jorgensen begyndte ogsaa at indrette Lejlighed et helt Aar for hun blev gift.

Der skod en hastig Flammen op i Idas Ansigt. Hun blev ganske bleg.

-Man tor vel indrette sig et Sted at vaere, sagde hun. Hun havde aldrig talt saa haardt og hun vidste ikke selv, hvorfor hun gjorde det nu.

Men da Boserup kom ned i Spisestuen, sagde hun:

-Gudbevar'es, tal ikke til Brandt om Lejligheden. Den Due har ogsaa Kloer.

-Men naar man lejer Lejlighed og moblerer med Laederbetræk, skulde man helst ikke ta'e Brodet ud af Munden paa andre.

Overud sagde paa sit Fynsk:

-Laederbetræk, det var der ogsaa i Rygevaerelset paa Broholm ... det var saa kont og saa rart koligt at sidde paa--efter en Middag.

... Ida havde taendt Lampen oppe paa Vaerelset. Hun vidste ikke selv, hvorfor al den urolige Angst var kommen op i hende igen. Men pludselig gav hun sig til at skrive til Karl:

"... Men Du maa ikke vaere vred, horer Du, det maa Du ikke--for det, Du

ved. Jeg blev jo kun saa bange og kan Du ikke forstaa det? Men jeg vil jo kun, som Du vil altid; ved Du da ikke det? Og det var jo kun, fordi det syntes mig ligesom din Moder var der hele Tiden--men Du maa ikke vaere vred, min egen, egen Ven--vil Du vel?"....

Karl var ved at traekke i Ridebukserne, da Julius naeste Morgen bragte Brevet.

Han stod lidt og saa paa Brevskabet, med halvrynket Naese, far han aabnede det og laeste det, stadig med samme Udtryk i sit Ansigt. Saa klaedte han sig paa. Men da han var faerdig og kom ned paa Gaden, slog han sig med Pisken over Laarene:

-Fruentimmerne taenker s'gu ogsaa altid saa urimelig laenge over hver Ting.

Kate var allerede i Sadlen, da han kom.

-Nom d'un chien, sagde hun: vous n'etes pas matinal.

Karl skod Laeberne frem:

-Jeg har laest Forretningsbreve, sagde han og steg op i Stigbojlen.

Kate hilste med Pisken op til sin Moder. Fru Mourier kom altid, i Friserkaabe, hen til Vinduet for at se "de to Unge" ride ud.

* * * * *

Det var Onsdag efter Frokost, og Generalinden skrev til sin Soster, Fru v. Eichbaum:

Kaere Emilie!

Jeg skriver, fordi det er min Dag og det nu en Gang er blevet en Aftale at jeg skriver Onsdag. For her i Hjemmet er der ellers intet haendet med Undtagelse naturligvis af, at vi hjaaertelig savner Dig, Mille. Dit Hus staaer nu som blaest og venter kun paa Dig og Hjemkomsten (Hyacinterne mellem Vinduerne er sprungen ud; de to blev rode, skont Asmussen saa bestemt havde lovet dem alle blaa, men i og for sig kunne i Farven, hvad jeg ogsaa sagde ham, da jeg bestilte Blomster til Geburtsdagen hos Schleppegrells). Der var rigtig net og hyggeligt (vi fik Maraschino-Fromage, Du ved, men den var ikke lykkelig; Anna har det jo med altid at forsoge nye Opskrifter), skont vi var to flere end vi kunde sidde.

Ved Desserten brod de Unge op--Karl havde Kate--og nod den sode Fromage i Kabinettet. Desvaerre tror jeg, der er kun daarlige Udsigter for Fanny. Froken Juel sagde mig forleden ved Pastor Jorgensens Forelaesninger (han er nu faerdig med Baggesen; han talte, Du, tre Kvarter om Sofie Orsted, hvad der jo var ret overflodigt for os i Familien, da vi kender det bedre), at Prinsessen efter al Rimelighed slet ikke skal have Hofdame. Sagen er vel den, at de venter, den saksiske Prins meget snart vil gifte hende og saa var det jo ogsaa overflodigt. Desuden er det jo naturligt, at de vil spare. Nu taler Anna om, at Fanny kunde laere Massage. Der kommer det jo kun an paa Armkraefter, og dem siger de, hun har, trods Maven, der er vedblivende slet. Det bedste var naturligvis, om Skeel endelig en Gang vilde gifte hende. Karl har vel skrevet Dig til. Jeg ser ikke meget til ham, men horer ham i Huset til hans gode, faste Tider.

Kaere Mille, det er, som jeg altid har sagt, at kom han i noget fast, vilde Familieroen nok falde over ham. Vi er jo, Gud vaere lovet, ikke af noget springsk Naturel. Kate og han rider nu hver Morgen deres lange Tur ad Broen (jeg synes, hun bliver mer og mere stilfaerdig og faar mer og mer af Vilhelmine) og taler meget Fransk: de har jo alle de faelles Minder fra Lausanne. I de franske Forelaesninger er vi naaet til Chateaubriand. Det er meget interessant, men han har jo vaeret et uroligt Hoved. Vilhelmine laeser nu hans Vaerker; Du kender hendes Grundighed. Saasnart Foraaret gryer, tager de fat paa Hovedbygningen paa Ludvigsbakke. Karl og Kate laver stadig i Forening om paa Planerne, men Huset bliver dejligt (Etatsraad Schmidt fra Aarhus, Du ved, som var til Geburtsdagen, sagde mig jo ogsaa, at Mourier nu tjente sine Par Tonder Guld om Aaret) med Badevaerelser som i Aix-les-Bains. Den lille Brandt skal have vaeret her forleden og spurgt, om hun skulde se til dine Blomster. Det var jo meget betaenksomt, men ret overflodigt, finder jeg, for det har man jo dog Ane til. Ane sagde, at hun saa daarlig ud og underlig gammel. Men hun er vel ogsaa snart i de Aar, hvor unge Piger bliver gamle Jomfruer. Rog har der vaeret i Kokkenet, saa jeg tilsidst lod Petersen komme (han havde faaet en Sonneson, saa jeg havde ham inde til et Glas Madeira), men han sagde, det var Vejret, saa det er der jo ikke noget at gore ved. Hils Aline, det er jo sorgeligt med hendes Ben. Bruun siger (han ser foraset ud, Stakkel, overhaengt som han er med Praksis) at det maa vel vaere en Slags Lammelse--og det er da intet Under. Gud, Du, at Folk i den Alder vil udsaette sig for alle de Sindsbevaegelser. Her hilser alle.

Din trofaste Soster Lotte.

P.S. Vilhelmine bragte forleden Dag sit og Kates Billede i Ramme, nydeligt og med deres Navnetraek. Jeg stillede det forelobig foran paa den store Etagere. Kate er nydelig, med den slanke Figur. Det er taget hos Hansen, hvad jeg raadede. For Fanny var taget forleden hos en anden i et Vindu, og det var afskyeligt. Jeg tror jo nok, at Anna venter Chokoladen.

Fru von Eichbaum svarede om Lordagen:

Kaere Charlotte.

Tak for dit Brev og alle de rare Efterretninger. Vi har det nogenlunde (jeg naegter jo ikke, at jeg laenges efter Hjemmet og den gode Ro) men for Alines Skyld bliver vi endnu sagtens til Slutningen af Maaneden, for jeg mener som saa, det er bedst, at hun forst kommer hjem, naar hun er i den fulde og klare Ligevaegt. Med Benene er det noget bedre (Dr. Brouardel, en rigtig dygtig Laege, som ogsaa har givet mig en Slags Salve eller saadanne mod vore torre Haender, at smore Morgen og Aften, siger, at det er en Svaekkelse i Knaeene) skont ikke godt; det er som de ikke rigtig vil baere hende, skont hun er blevet meget mager. Naar Solen skinner, sidder vi dog om Formiddagene jaevnligt paa Terrassen for at nyde den frie Luft. Om Personen taler vi naturligvis ikke, og, vil Du forstaa, i det Hele ikke om, hvad der er sket. Den Slags faegter man kun ud med sig selv. Stuepigen siger, at Madame ofte graeder om Morgenen, hvad jeg lader som jeg ikke maerker. Har hun Taarer, maa hun helst graede dem ud. Du ved, jeg mener, at naar blot ingen ser det, bliver Folk ogsaa nok traette af at graede. Men om fjorten Dage, taenker jeg, vi rejser, og Aline tager saa efter et Par Dages Forlob hjem paa Gaarden. Og naar hun har vaeret hjemme en Maanedstid, kommer hun til Byen, i al Ro, ganske som hun plejer om Foraaret. Men alt det behøver der naturligvis ikke at tales om, hvad der er bedst. Her paa Hotellet tror de vedblivende, at hun er paa Efterkur

fra Vichy, som jeg sagde straks. Vilhelmine skrev til mig (jeg havde ogsaa Brev fra Anna, hun er paa Rejser tit lidt generende med sine mange Kommissioner; at Fanny ikke blev Hofdame, har jeg altid taenkt, de tager dem ikke saa unge af Hensyn til Indtrykket) og var fuld af Lovtaler over Karl. Det glaeder mig jo inderligt, at han kan vaere noget for Mine og Kate, som hun skrev, naar han blot ikke forsommer sit Kontor. Om en Ting maa jeg bede Dig, at Du for Guds Skyld sorger for, at der stadig luftes i Lejligheden. Jeg vilde jo aldrig tilgive mig, om de fik saa meget som en Bronchit. Du ved; at, er man borte, kan man faa Ideer, som naesten forstyrrer Ens Ro (at vaere daglig sammen med Aline, gaar jo heller ikke sporlost hen over Ens Nerver), og jeg kan vaagne om Natten i Sved ved Tanken om at der skulde kunne vaere nogen Smitte efter Mary. Man aabner jo nutildags heller ikke en Avis uden at laese om disse Baciller allevegne. Karl skriver, at den lille Brandt har lejet sig en Lejlighed udenfor Hospitalet. Jeg finder jo, hun kunde haft nok i et Vaerelse, hun, som dog har Bolig, og ikke er anderledes vant. Men det maa jo blive hendes Sag, naar hun vil (hun har lejet i Ole Suhrsgade, Du kender Lejlighederne fra Plejeforeningsbesogene, tre Vaerelser, med broget Tapetpapir paa Vaeggene) for man skal aldrig blande sig i fremmede Folks Ting. Jeg taenkte paa, Lotte, at hvis Du saa hende, kunde Du maaske sporge hende om en virksom Desinficering. Hun maa jo vide det, da hun er fra Hospitalet. Og Tanken om Smitten lader mig ingen Ro, om der nu kom nogen Slags Sygdom ind i den sunde Familie. Jeg beder Dig en Dag, naar Du kan, paa min Bikubebog (den ligger i Skrivebordsskuffen over mod Vinduet) at haeve halvthundrede Kroner at give til Karl. Det koster ham naturligvis at vaere Kavaler for Vilhelmine, som ikke taenker paa Penge, og henede er ikke dyrt, naar man lever med en fornuftig Okonomi. Bed Ane daekke Moblerne i Kabinettet med et Par Lagener, at hun ikke glemmer det. Det pressede Flojl taber sig saa let i Solen nu, hvor den begynder at staa laengere paa (her er naesten Foraar og Violer paa Gaden) mod Syd som det er. Tak Vilhelmine for Billedet--ja, Kate har jo ganske hendes Ungdomsfigur. Aline hilser mange Gange og ligesaa jeg alle.

Din hengivne Soster

Mille.

P.S. Maaske kunde Du sporge Bruun, hvis Du traeffter ham, om der kunde vaere Tale om Smitte, da der jo dog er oliemalede Vaegge. Jeg har her vaeret i reformert Kirke. Sproget var smukt, men Talen led, fandt jeg, af Svulst og var uden den faste, religiøse Tankegang og solide Petriske Bygning. Alligevel var det en Nydelse, som sagt, for Sproget. Bed Karl, at han vogter sig for Forkolelse efter Riddet, hvad der saa let sker. Til Anna bliver der sendt den Chocolate, vi drikker her om Morgenen. Den er jo drojere end den fra Cloetta.

* * * * *

Ida gled gennem Rorholms Gang; hastig, saa underlig smalskuldret gled hun ind i Kabinettet.

-Nej, han var der ikke--ikke endnu.

Buffetdamen, der endnu var udstyret med Pandenet, havde set hende komme i Gangen:

-Hm, nu kan De komme til at servere hjem igen, Ellingsen, sagde hun.

Hr. Ellingsen svarede hende ikke. Han blandede sig aldrig i

Personale-snak, men han havde idag og fremtidig besluttet først at servere, naar "den Herre" var kommen.

-Det gar jo forresten ikke noget, om han kommer eller ej; paa Pengene er man da vis, sagde Buffetjomfruen skingert, mens Ellingsen gik med en Dug. I Gangen stodte han paa et ungdommeligt Par, der gantedes og lo. Damen, en buttet, lille rodmosset En, slog Klappen paa Doren lige overfor Idas Kabinet ned med et Smaeld:

-Optaget, raabte hun.

-Optaget, sagde Herren og slog paa Klappen med sin Stok; og den yngre Opvarter, som allerede havde set dem, raabte ved Buffet'en:

-The, Smor, ristet Brod, fire blode AEG....

-Seks, brulte Herren, og Doren blev smaekket i.

-Seks, lod det videre som en Fanfare fra Buffet'en til Kokkenet; mens Ellingsen, med Dugen paa sin Arm, aabnede Doren til Kabinettet, hvor Ida, i Hast, gemte et Par Smaapakker under sin Kaabe.

-Her er nok travlt, sagde hun.

-Ja, sagde Ellingsen, der lagde Dugen paa og glattede den med de skrupne Haender, saa Celloid-Manchetterne stod langt frem: Gudskelov, vi maa ikke klage....

Ida havde sat sig (det var, som hun fik et Slags Sting i den sidste Tid, naar hun bojede op ved Rorholm), og Ellingsen sagde:

-Men saadan mod Foraar er jo osse altid den bedste Tid her i Forretningen.

-Ja, svarede Ida. Hun havde vist slet ikke hort hvad han havde sagt, men hun talte i den sidste Tid med dem alle af Opvarterpersonalet, med Ellingsen og med Buffetjomfruen, dem alle; naesten som paa Hoteller uvilkaarligt de Folk plejer, der gaar i en Skraek for en Dag ikke at kunne betale.

-Vejret er saa smukt, sagde hun.

-Det er Saesonen, sagde Ellingsen; han beredte sig til at gaa, da der lod en Latter derovre fra, og Ida sagde: Hvor de er glade.

Ellingsen holdt sit Hoved paa skraa og smilte: Ja, det er de unge Mennesker, de er jo lige begyndt at komme her. Han gik hen til Doren og tilfojede, for han gled ud:

-Saa venter vi en lille Stund.

Ida blev siddende. Der var kommet saadan en underlig Stirren i hendes Blik og hun taenkte, havde kun taenkt det ene, siden hun kom: Hvis han blot vilde sige mig, naar han ikke kommer. Men pludselig smilte hun ved Tanken om Karls altid sorglose Ansigt:

-Men han taenker ikke paa det, sagde hun og blev ved at smile.

Der lod to Slag paa Doren, og hun floj op.

-Er det Dig? sagde hun. Stemmen slog over, og Karl stod midt i Doren.

-Er Du her, sagde han.

-Jeg har En med; og han traadte til Side for Knuth. Ida var standset og blevet blussende rød, og Karl sagde--det kom maaske lidt pludseligt og lidt for muntert--:

-Knuth var s'gu ogsaa sulten.

Der blev en lille Pause, og Knuth sagde: Ja, tilgiv at jeg traenger mig ind her, Froken. Ida rakte ham Haanden, mekanisk, uden at vide, at Taarerne stod hende i Ojnene:

-Jeg kender jo Grev Knuth, sagde hun.

Og efter et nyt Ojeblik sagde hun, som matte hun slippe bort:

-Nu skal jeg bestille Kaffen; og gik.

Der var ingen af de to Herrer, der fik noget sagt, for Doren lukkede sig og de blev ene.

-Naa, for Fanden, sagde Karl, og det var, som han rystede noget af sig: det gaar nok over ... Ta' Tojet af.

Ida var ude. Et Ojeblik, kun et Nu og kun med Albuen, stottede hun sig til Vaeggen. Men da hun kom hen til Buffet'en og saa Buffetdamens Rotteojne paa sig, sagde hun pludselig med en glad Stemme:

-Froken, vi bli'er tre ... og hun blev staaende der og talte og lo, muntert, uden Tanker--til Ellingsen begyndte at bringe Maden ind, og hun fulgte efter, ind i Kabinettet, hvor Karl og Knuth sad og ventede paa Stolene. Knuth begyndte at tale, i en aerbodig og halvhoj Tone, mens han slog Ojnene op og ned, om de dejlige Morgener og Kasernen: De boer jo ogsaa i en Art Kaserne, Froken, sagde han. Ja, mumlede Ida. Men Knuth blev ved at tale, med samme Aerbodighed, lidt mere stammende: om Theatret, som snart var forbi, og Foraaret, der snart kom.

Ida svarede med Ja og Nej. Og man horte igen ikke anden Lyd end Klirren af Kopperne, mens Ellingsen serverede, og Klungen af en Solvlaenke, som Knuth drejede rundt om sit Haandlede.

-Nu hugger vi s'gu i Maden, sagde Karl, endnu for Ellingsen var ude.

Og de begyndte at spise, mens Ida holdt AEggebaegeret op fra Bordet, som var hun bange, hendes Ske ikke skulde naa hendes Mund, og Knuth blev siddende en Smule langt fra Bordpladen, i samme aerbodige Stilling. Men Karl sogte efter Idas kolde Haand under Bordet og trykkede den.

-Er der ikke Bagvaerk, sagde han--han talte i en Tone, som vilde han kaele for hende, og han undgik at bruge Du, uden at vide det--: For Froken Brandt har s'gu altid Kager i Lommen.

Ida rejste sig og tog Pakkerne frem under Kaaben.

-Jo, gu' er der Kager, sagde Karl, og mens Ida skar for, lagde han, stadig for at vaere god imod hende, sin Haand ned over hendes Haandlede,

men Ida tog Haanden bort.

-Vaersaagod, sagde hun og rakte Fadet til Knuth, der tog det med et pludseligt Ryk.

-Kagen er dejlig, sagde Karl, men til den maa vi ha'e Portvin. Det renser Halsen.

Knuth rejste sig lidt for hurtigt, for at bestille den: Maa jeg, sagde han. Han var knap ude, da Karl rejste sig og stod bag Ida:

-Man kan da ta'e et Menneske med, sagde han og bojede sig over hende.

Ida svarede ikke. Hendes Ansigt var ligblegt, indrammet af hans Haender.

-Det er s'gu noget Skaberi, Pus, sagde han og blev ved at se paa hende, til han pludselig kyssede hende, bag hendes Ore.

Ida havde ikke rort sig, men paa en Gang rejste hun sig, og, skaelvende over hele Kroppen, som om hun fros, klyngede hun sig ind til ham:

-Men jeg har jo givet Dig alting, sagde hun. Der var noget i Tonen som et Skrig, der ikke blev skreget.

-Pus, Pus, Pus.

Hans Stemmes Omhed var aegte, og der lod noget i den, som man naesten kunde tro var Smerte:

-Pus, Pus.

Der gik et Smil hen over Idas Ansigt. Nu er jeg artig, sagde hun og torrede sine Ojne: Nu er det forbi.

Og pludselig lob hun hen til sin Kaabe og tog Portemonnaeen frem og stak den ned i hans Lomme.

-Saa meget har jeg da nok, sagde han og ligesom skuttede sig.

Men Ida strog Haenderne over sit Haar:

-Han er saa elskvaerdig, sagde hun.

Karl lo:

-Han er s'gu af dem, der kommer til at ligne et Kvindfolk, naar de er forliebte.

Karl blev ved at le: Og forliebt er han s'gu, sagde han.

Knuth kom tilbage med Ellingsen, der bar Portvinen, og Karl sagde:

-Vi ler af Dem, Knuth.

-Og af hvad? sagde Knuth.

-"Skaal", sagde Karl bare og tomte sit Glas, mens ogsaa Ida sagde: Skaal, Grev Knuth, og Knuth drak, som med et Par Ryk, ligesom for. Tak, Froken, sagde han. Karl lo igen, plirende med Ojnene til Ida, strækkende

Benene fra sig:

-Her er s'gu dejligt; Fa'en i Rideturen.

Ida skænkede Kaffe paany, tog og rakte Kopperne. Solen faldt ind over Dugen og over hendes Haar, naar hun bojede sig, mens hun begyndte at tale om Jylland. Om Aarhus, hvor jo "Grev Knuth havde boet"....

Hun havde været der i Forfjor, to Dage med Franck og Olivia, i Ferien ... Aa, hvor var der smukt i Riis Skov.

Mens Ida selv begyndte at drikke, blev hun ved at tale om Aarhusturen og om Francks og om Strandpromenaden. Hun vidste sikkert ikke selv, at hun maaske søgte de Erindringer ligesom til et socialt Rygstod.

-Ja, sagde hun: hvor var der dejligt paa Strandpromenaden ... vi var der om Aftenen ... Olivia og jeg.

-Saa, sagde Karl, nu er vi ved Olivia.

Men Knuth, der vist ikke horte stort andet end Lyden af hendes Stemme, og som ved Stavelserne Aarhus kun for sig saa de torre og solbagte Brosten foran Domkirken, sagde ganske aandsfravaerende:

-Ja, paa det Hotel sad man jo et Par Aar.

Karl sad og gyngede overskrævs paa sin Stol, foran de to, med Cigaretten mellem Læberne, skottende til Knuth og plirende til Ida.

Saa sagde han:

-De er s'gu en kvindekaer Mand, Knuth, og han lo i inderligt Velvaere.

Ida blev rød og smilede dog, mens hun sagde hastigt:

-Men vi kom ikke til Marselisborg.

Og Knuth, der maaske blussede stærkere end hun, sagde:

-Jo, vi kom der jo ofte--fra Garnisonen.

Karl blev ved at sidde og gyngede paa sin Stol, mens han saa veltilfreds, med Ojnene ud over Bordet, frem mod Ida, der skyggede let med sin Haand mod Solen; hun blev som altid saa ungpigeagtig kon, naar hun talte om Francks.

Og Karl sagde pludselig med et Nik og skod Læberne frem, mens Ojnene smilede:

-_Mais il n'a pas tort, monsieur le comte; madame est bien jolie._

Der gik, uden at hun vidste det, en pludselig Sky hen over Idas Ansigt ved Lyden af de franske Ord (der kom saa mange franske Smaasaetninger i Karls Tale paa det sidste), men saa smilede hun igen, lykkelig foran Karls Ojne, der "tog" hende, og hun loftede sit Glas og nippede til det, med sine Ojne i hans.

Til hun sagde (de havde tiet et Nu alle tre), og de sidste Stavelser kom pludseligt, naesten sorgmodigt:

-Hvor det dog er længe siden.

Karl, der sad og funderede inde i en anden Tankegang, sagde, mens han skod Rogen ud gennem Naesen:

-Men de Aarhus Grosserertampe er s'gu dygtige.

Uden at have hørt det sagde Ida og slog et Par lysende Ojne op mod Karl:

-Hvor mon man er i den næste Ferie?

Og Karl svarede, idet Smilet kom igen i hans Ojne:

-Ja, Fanden ved....

Men Ida maatte gaa. Klokken var altfor mange. Knuth rejste sig: Tak for idag, Froken, sagde han og stødte sit Glas mod Idas. Der var noget underligt, ligesom af en Spraellemand over Knuths Bevaegelser, naar han pludselig kaldtes ud af sin Aandsfravaerelse.

Ogsaa Karl stod op.

-Naa--_allez-y_, sagde han, og mens han hjalp Ida Kaaben paa, sagde han til Knuth--maaske havde han fortsat Tankegangen fra Aarhus eller muligvis var det bare de franske Ord, der mindede ham--:

-Satan, saa hun lod Beaute springe igaar i Dyrehaven.

Han blev staaende med Cigaretten dinglende mellem Læberne:

-Ja, Staal i Ryggen har hun s'gu.

Knuth gik ud i Gangen, og Karl tog sin Frakke paa. Et Ojeblik holdt han Ida foran sig: Naa, Pus, sagde han, og hans Stemme blev pludselig om, da han saa Udtrykket i hendes Ojne: det var jo en dejlig Dag.

-Ja.

Hun stottede sig til ham.

-Naar Du blot kommer, sagde hun, og med et Smil hviskede hun, men det baevede lidt i hendes Mundvige:

-For det er saa svaert at gaa ud af den Dor, naar man har ventet her alene.

Man kunde naesten tro, at Karl pludselig var blevet rod. Men han sagde kun, saa meget blodt:

-Tak for idag, Pus.

Og hastigt, med det samme Udtryk af Angst i sine Ojne som for (men det var maaske kun, fordi de nu skulde skilles) slog Ida sine Arme om hans Hals:

-Du, Du....

Saa gik de ud. Paa Gaden gik de ved Siden af hinanden alle tre. Ida var

bleg, det saa man nu, hun kom ud i Luftten. Men Karl, der gik og flojtede sagte, sagde glad:

-Nu ku' vi se Lejligheden.

Ida blev blodrod og svarede ikke; men Karl fortsatte i samme Tone:

-For Froken Brandt har lejet Lejlighed ... nu ka' vi gaa derop.

-Der er jo ikke istand, sagde Ida; hendes Stemme brast af Haardhed, saa Karl saa, helt forbavset, hen paa hende:

-Naa, ja, saa la'er vi vaer'.

Lidt efter skiltes de.

-Tak, Froken, sagde Knuth, da han slap hendes Haand.

Karl og han gik ved Siden, af hinanden hen ad Fortovet. Karl rog og Knuth gik og tyggede paa sin Stok.

-De er en lykkelig Mand, Eichbaum, sagde Lojtnanten saa.

Karl skod Cigaretrogen fra sig, men Knuth sagde i samme drommende Tone:

-Ser De, det er de omme Piger, man ska' ha'e.

Karl gik lidt, for han sagde:

-Ja, det er nok de bedste at ha'e. Han lagde et tovende Eftertryk paa "ha'e", som om han standsede foran et eller andet fortiet "Men"; og de gik lidt igen, for han sagde, i sin slaebende Tone:

-Men De er s'gu en Drommer, Knuth ... Og en kvindetilbedende Person.

Pisken rog nervost bort fra Knuths Laeber.

-Ja, hvad er der andet? sagde han.

-Der er s'gu ogsaa Tilvaerelsen, sagde Karl og rynkede sin Naese: Og derfor maa man regne den ud--desvaerre.

Knuth gik og saa ud for sig.

-Ja, sagde han: man regner jo nok--men jeg ved ikke, undertiden synes jeg, det er, ligesom det var en anden, der lagde Tallene sammen.

-Er De ogsaa Filosof? sagde Karl slovt.

Men Knuth, der blev ved at gaa og se ud for sig, sagde stadig i samme Tone:

-Men man skulde vaere gaaet ind i Marinen.

Og lidt efter:

-For saa kunde man idetmindste vaere taget til Siam.

Og der slaas de.

-De er s'gu beruset, Knuth, sagde Karl og smed sin Cigaret. Og idet han standsede paa Hjornet, fortsatte han inde i sin Tankegang:

-Ser De, man ta'er jo ikke en Pige for Evigheden.

-Det er hele Historien, afgjorde han og hilste med sin Pisk.

Karl kom ind paa Kontoret, meget for sent, og Bogholderen sagde ham nogle ubehagelige Ord. Det gjorde han ret ofte i den sidste Tid. Men Karl svarede ikke og satte sig blot foran Pulten, hvor han slog Protokollen op. Der var fuldt af Tegninger til Staldene paa Ludvigsbakke paa alt Klatpapiret:

-Saa til Helvede, iaften skulde han danse igen.

Paa en Gang kom han til at smile. Han taenkte paa Knuth:

-Han ser s'gu i Naerheden af et Skort ud som han, der svommede over til Kaeresten.

Og pludselig folte han en Laengsel, en rent legemlig Laengsel efter Ida, saa staerk, som ikke paa laenge.

... Ida var gaaet op i sin Lejlighed og havde taget Overtøjet af. Rundtom stod de nye Mobler og de gamle, pakkede i Laerred: hun maatte tage fat. Men paa en Gang kastede hun sig, midt mellem de gamle Mobler, hvis Kanter tittede frem bag Drejl og Bast, ned over den nye Seng, og med Ansigtet ned i Puderne og med fremstrakte Arme, som var de naglede til det nye og brede Leje--graed hun og graed hun.

... Karl havde vaeret hos hende samme Dag, om Eftermiddagen, oppe paa Vaerelset; og nu skulde han gaa og han var forelsket og hed--ogsaa nu.

Ida stod med Armene om hans Hals.

-Hvor skal Du vaere iaften? sagde hun.

-Hjemme.

Han vidste knap, han loj, for han havde gjort det.

-Farvel, Pus, sagde han og kyssede hendes Haar.

Saa gik han.

Ida blev siddende laenge foran sin uryddelige Seng.

Men da hun kom ned i Thestuen, sagde Kjaer:

-Men hva' er det? Jomfruen har rode Ojne.

Froken Helgesen talte bag Maskinen om Herren paa "A". Nu maatte Professoren dog vist snart bestemme sig:

-Nu regner Patienten ud, sagde Froken Helgesen: at der hvert Aar er lige mange, der skriver et T for et F.

Og Froken Friis, der ostentativt stoppede sorte Silkestromper, hvoraf

hun havde trukket den ene som en Handske langt op ad sin Arm, sagde:

-Uh, den ækle Person, han er det rene Gespenst.

Froken Kjaer sagde, mens hun saa ind i Gasflammen over Bordet:

-Nej, ikke det ... men der er noget over ham, som gik han og vidste, at vi alligevel allesammen maatte lobe lige i Gabet paa ham.

Men Froken Overud, der smurte Mad, sagde i Sammenhaeng med de rode Ojne:

-Det kommer af den megen Nattevaagen. Jeg er ogsaa plaget af 'et. Men jeg bruger Sovand i en Flaske.

Ida gik til sin Nattevagter.

* * * * *

Julius aabnede Droskens Dor uden for Ankomststationen, og Generalinden steg ud.

Hun gik igennem Forhallen ind i Ventesalen, hvor hun fandt Fru Mourier i en Sofa.

-Gud, Du, Godmorgen, sagde hun: hva' det er for et raakoldt Vejr.

Men Fru Mourier, der hvert Ojeblik fik Taarer i Ojnene, sagde, at hun havde ikke lukket et Oje om Natten: For som hun har ligget der i Kojen, Lotte, og lyttet efter hvert Slag af den Dampmaskine.

Hun taenkte stadig paa Aline, som de var komne for at hente.

-Og det er det, Du, sagde han: altfor god imod hende tor man heller ikke vaere.

-Kaere Vilhelmine, sagde Generalinden og satte sig ved Siden af Fru Mourier: her siger jeg jo som Emilie: det kommer man over ved Ro og saa forst og sidst lade som der intet er passeret.

Men Generalinden glattede alligevel uden at vide det sine Randers Handsker opefter Haandlettet, saa man saa hele Formen af Neglene.

-Ja, Du, sagde Fru Mourier og bevaegede sit Hoved: men man taenker jo dog paa hende.

Generalinden sagde i et lidt haardere og ret afgorende Tonefald:

-Men kaere Mine, er hun rejst, maa hun jo ogsaa komme hjem.

Hun begyndte at tale om den Forandring af Klimaet, det alligevel vilde blive for Emilie, da hun horte Fru Schleppegrell, der arriverede letstonnende med Fanny i sit Kolvand: Kaere Born, hva' det er for et Vejr--man maerker Fugtigheden gennem Marv og Ben trods min franske Undertroje....

Ordene kom fra Admiralinden i en Strom: Men som jeg sagde til Vilhelm (og hun satte sig) idag moder vi....

Fanny havde stillet sig ved Perrondoren. Hun havde et Ansigt, som naar

hun paa Admiralindens Vegne aflagde Ugebesog i Plejeforeningen og holdt sig Stuens Bredde fra dens Beboere.

Admiralinden gav sig til at tale om Chokoladen, hun havde faaet, og Emilie, der altid var lige betaenksom, indtil hun pludselig saa rundt paa Vaeggene og sagde:

-Kaere Venner, hvor her er uhyggeligt ... det er, som ventede man i et Kriminalkammer.

-Ja, sagde Generalinden, denne Ventestue er virkelig skandalos i en By som Kobenhavn.

De tav igen, og pludselig saa de Kate og Karl, der var i Ridedragter, ude paa Perronen foran Glasdoren.

-Der har vi de to Unge, sagde Generalinden, og de nikkede alle smilende derud, mens Fanny betragtede dem i sin Lorgnet.

Kate nikkede igen med Rideslaebet over sin Arm:

-_Voila l'Eglise triomphante_, sagde hun og skod Laeberne frem; hun havde faaet den Vane efter Karl.

-Ja, der har vi s'gu Tanterne, sagde Karl. Han gik med begge Haender i Ridebukserne, mens de slentrede videre.

Men pludselig vendte Kate om og ruskede i Ventesalsdoren.

-Jeg vil skam se dem, sagde hun.

Hun vilde ind, men Doren var laaset: Naa, sagde hun og opgav det, Haeren rykker jo herud.

Karl, der ogsaa stod og saa ind mod Tanterne, lo hojt.

De blev ved at se ind gennem Glasdorene og, mens de stod taet sammen, lo de begge i glad Fortrolighed af Familien.

Der begyndte at blive Uro og Stoj, og Herrer og Damer stak Hoveder ind ad Dorene, da Admiral kom. Han var forkolet og hilste rundt paa Damerne, for han slog sig ned hos Fru Mourier og pudsede Naese.

-Naa, lille Frue, sagde han, ja, nu er vi her saagu baade med Redningsbaeltet og med Landgangen.

-Aa ja, Gud, Admiral, sagde Fru Mourier, det var, som ventede hun mere Sangbund hos ham: jeg er, saa mine Ben ryster.

De tunge Bagagevogne begyndte at rulle hen over Perronen, og fremmede Damer og Herrer samlede sig ved Dorene--ved Fannys ikke, hun havde en Evne til at slaa en usynlig Kreds om sig, saa der blev et tomt Rum i hendes Naerhed. Konduktorerne slog Portene op.

-Der er de, sagde Admiralinden og rog op af Stolen, som vilde hun gaa frem foran en Front.

Generalinden havde grebet naesten krampagtigt om Fru Mouriers Arm og sagde med en Stemme, der pludselig rystede af Bevaegelse, og som hun igen

vilde gøre rolig:

-Gud, Mine, dette er jo kun en Glæde.

De var alle gaaede over mod Døren.

-Fanny, sagde Admiralinden: Kommer Du?

Og korpulent og bevaegelig som en Festarrangør sagde hun til Generalinden:

-Vi bør være sammen ... Hvor er de Unge?

-Her er Kavalleriet, sagde Karl.

Admiralen kom bagest, med noget i sit Ansigt, som "fulgte" han fra Frederiksberg en højtstaaende Vaabenfaelle fra Landetaten.

Folk traengte sig frem paa Perronen, mens Generalindens Flok stod samlet og, halvbefippet, saa Lokomotivet glide frem, og mens Admiralinden bevaegede sine Arme to Gange, som om hun allerede aabnede sin Favn for de Hjemvendte, og Fru Mourier stjal sig til at tørre sine Øjne.

-Ser Du dem?

-Ser I dem?

Sagde Generalinden; og Kupe for Kupe gled forbi: Vilhelm, er Du her, sagde Admiralinden.

Kate svippede til Karl med sin Pisk: Se paa Hofmassosen, hviskede hun. Der gik ikke en eneste Trækning over Fannys Ansigt, mens hun monstrede de første Klasses Kupeer gennem sit Glas.

-Kate, kaldte Fru Mourier, der var helt overvældet af Bevaegelse og som vilde have Datteren hos sig.

-Der er hun, sagde Generalinden og begyndte at vifte med Haanden, og saa saa de Fru von Eichbaum staa rank i sin Kupe.

De ventede allesammen paa det andet Ansigt, mens de hilste. Fru Mourier vidste ikke, at to store Taarer løb hende ned ad Kinderne.

-Saa, hviskede Kate til Karl.

-I venter da ikke Aline? lod det saa højt fra Fru von Eichbaum i Kupeen. De var alle begyndt at følge med det glidende Tog som trukne i en Snor og blev pludselig staaende. Der var ingen, der sagde noget, til Generalinden efter et Sekunds Forlob igen begyndte at vifte med sine Haender, og Toget holdt.

-Hun tog fra Ringsted (Fru von Eichbaums første Blik havde søgt Karl og traf ham i Ridedragten ved Siden af Kate) i sin gode Landauer med Feddersen.

Kate havde drejet sig om paa Hælen: *Quelle blague*, sagde hun til Karl: Filippine.

-Den gælder ikke.

-Saa? pyh, var det ikke, naar Moderen satte Taaen paa Jorden.

Og pludselig horte man Admiralinden, der havde behovet et Ojeblik for at samle sig, sige: Gud, Emilie, det er da for din Skyld, vi er kommet; Generalinden gav sig paa en Gang til at graede, mens hun omfavnede Fru von Eichbaum, og Fru Mourier sagde: Aa, saa er hun hjemme nu....

De talte pludselig hojt, ret hojt, om Rejsen og Chokoladen og Dampskibet, som om Fru Aline aldrig havde eksisteret, mens Fru von Eichbaum et Ojeblik blev staaende foran Kate med begge sine Haender i hendes.

-Men, sagde hun naesten rort: Du ser jo helt blomstrende ud.

Admiralens havde allerede absenteret sig. Admiralinden og Fanny maatte tage Droske. De skulde til Hendes Naade Froken Juel.

Admiralinden udtalte sig endnu ikke om Begivenheden, men sagde:

-Kate Mourier bliver no'et svaer.

Fanny, der gennem Vognvinduet betragtede Kate og Karl, som modtog deres Rideheste af Manden, der havde holdt dem, sagde, uden nogen Forklaring: Hun er en Tos.

Fanny havde hort Kates Bemaerkning om Hofmassagen.

Admiralinden modsagde ikke sin Datter: Men Du skal se, sagde hun blot: hun saetter igennem, hvad hun vil ... Det er den Slags unge Piger, som i vore Dage bliver forsorgede.

-Naar de kan forsorge ham, sagde Fanny.

Fru von Eichbaum og Generalinden var ogsaa komne op i en Droske; de korte alene paa Grund af de adskillige Effekter.

-Gud, Emilie, sagde Generalinden: der var jo et Ojeblik, hvor jeg blev ganske kold--da ingen saa henner--til jeg genkendte din kloge Fornuft.

-Bedste Lotte, sagde Fru von Eichbaum: det var jo det eneste, naar det da kunde arrangeres.

Fru von Eichbaum nikkede pludselig saa smilende: det var Kate og Karl, der i Trav og hilsende satte forbi Drosken.

-Hvor det klae'er hende, sagde hun og blev ved at se efter dem, med en pludselig Fugtighed i Ojnene: Naar Karl blot ikke forsommer sit Kontor.

-Kaere, Du, Karl, der er blevet som et Kronometer, sagde Generalinden, og lidt efter:

-Og Du, han sidder vel heller ikke paa den Kontorstol for Evigheden.

De to Sostre sad med hinanden i Haenderne.

... De var hjemme, og Fru von Eichbaum sad paa sin gamle Plads i Sofaen efter at have haft Ane inde til Nejning.

-Ja, Du, hva' det er velsignet at vaere hjemme igen mellem de fire go'e Vaegge. For Du begriber jo, der er Ting, man ikke sender med Posten, og, mellem os sagt, det har ikke vaeret en blot Fornojelse....

Generalinden begreb det: Jeg beundrede jo dine Breve ... der intet sagde.

-Det vaerste var jo nu, at der skulde tales og tales til mig, som mener, at man aldrig ved, hvad man ikke vil vide. Men Aline skal jo en Gang laegge Hjerterodderne blot. Vil Du taenke Dig, faar hun ikke inat et sandt Anfald af sin Talesyge--i en Kielerkahyt, hvor hvert Ord kan hores paa Gangene. Tilsidst gav jeg hende Kloral og sagde, hun ellers var udsat for Sosyge.

Fru von Eichbaum tav lidt og saa frem for sig.

-Men, sagde hun: hva' et Menneske maa opleve, naar det kaster sig ud fra sit faste Bolvaerk.

Fru von Eichbaum tav igen og saa ud som i et langt Perspektiv af det Ufattelige.

-Men, sagde hun saa: en Rejse frisker jo altid paa Ens Sprog.

Generalinden rejste sig: Fru von Eichbaum maatte traenge til at hvile. Inde i Kabinettet stod der en Buket.

Det var fra den lille Brandt. Fru von Eichbaum saa paa den. Den var nydelig:

-Men, Gud, Du, den megen Hoflighed, sagde hun: den kan naesten virke lidt generende.

Generalinden sagde:

-Ja, Du, men det er jo rimeligt, at Mennesket vil vise sin Taknemmelighed.

Og pludselig inde i en ny Tanke sagde hun: Efter hendes Raad rog jeg jo, under et Paaskud, forleden hos Mouriers med Svovl ... Men, Mille, nu skal Du til Ro.

Hun gav Sosteren Haanden, og, pludselig rorte, kyssede Sostrene hinanden med Taarer i Ojnene....

Karl sad paa Kontoret. Han taenkte paa Filippinen. Genstanden var en Ridepisk: den maatte s'gu vaere med Guldknop. Han nikkede over sin Protokol: Men han vilde vente til efter den forste, naar Gagen faldt.

Ida havde gemt en Meldeseddel til om Aftenen. Da hun kom, havde Karl Tojet paa og stod under Gasblusset:

-Er din Mo'r saa kommen, sagde hun.

-Ja, sagde Karl, der havde faaet Seddelen, og han slukkede.

-Du maa undskylde. Pus, men jeg har s'gu saa travlt.

-Tror Du, jeg skal gore Visit, sagde Ida fra Morket.

-Ja, hvorfor ikke? Karl ravede i Morket.

-Ja, jeg vidste ikke....

Hun talte saa sagte.

-Ka' Du finde Vej? sagde Karl og aabnede Doren til Lyset....

Men paa Haandtaget rorte hendes Haand et Sekund ved hans saa hjælpeles hastigt.

-Godnat, sagde hun.

-Godnat, Pus.

Porten til Gaden slog op, og man horte de mange Sporvejes Klokker, da Karl gik ud i Vrirlens Lys.

Ida var bleven mager, saa man, naar hun naaede Lygternes Skaer, mens hun gik tilbage gennem den tavse og halvmorke Gaard.

... Fru von Eichbaum drak The hos Generalinden. Lamperne var taendte og de talte i deres gode Ro, om Nyt og Gammelt. Pladsen for det Mourierske Billede havde Fru von Eichbaum forandret. Hun taenkte, hun vilde have det paa Skrivebordet for Lysets Skyld:

-Ved Du, sagde hun: jeg sad saamaen for Middag og saa rigtig laenge paa Kates Billede. Jeg synes, hun er som forandret. Det er, som var der kommet noget taenksommere i Udtrykket.

* * * * *

Karl og Ida korte ud ad Kristianshavn, Lygterne blev efterhaanden faa, og de herte ikke andet end Hestens sejge Trav mod en ujaevn Stenbro.

-Hvor her er trist, sagde Ida, der, stille, fulgte de sparsomme Lys fra Lygte til Lygte.

-Og koldt er 'et, sagde Karl. De krob sammen i hver sit Hjerne.

Drosken luntede videre, og de to tav igen.

-Men han korer osse, som om han korte til Begravelse, sagde Karl.

Og de tav igen.

-Saa var jeg hos din Mo'r, sagde Ida, fra Krogen.

-Naa, mumlede Karl.

-Men hun var ikke hjemme.

Karl tyggede paa sin Cigar, og, vel uden at taenke over det, sagde han:

-Hun var s'gu hjemme.

Ida horte ikke mer Hestens Hove. Det var det, hun havde taenkt, taenkt paa lige siden: Hun var hjemme; lige fra hun stod foran Doren, der blev

lukket, vidste hun: hun var hjemme.

De horte Lyden af nogle Fiedler og nogle Horn. Der har vi s'gu Manegen, sagde Karl og skod op i Saedet. Der blev Folk og Stoj og Lys af Gasfakler.

-Nu skal man li'e godt se paa Genstandene, sagde Karl og strakte Benene saa hjemligt i Skaeret af Gassen.

-To; han skod Penge ind til en Froken ved Telthullet, mens han--han havde igen faaet den Maner at kigge hvert Kvindfolk op under Hatten--kiggede hende ind i Ansigtet.

-Hva' sukker Du for? sagde han, da han vendte sig til Ida.

-Aa, jeg fryser, sagde hun, som i et Saet.

Karl tog hende under Armen ved Indgangen. Aa, sagde han, mens en Dame allerede floj, florbeskortet, gennem Tondebaand, og alle Pladser var fulde af Kobenhavnere og Amagere: her varmer s'gu Stalduften.

-Hvor her er mange, sagde Ida.

-Ja, sagde Karl, der skuttede sig, mens Musikken skraldede: Det er dog altid en Afveksling.

-Det er s'gu godt, sagde han lidt efter, og han monstrede, nikkende og i et Blik, Krikken og den florbeskortet og de syv Musikanter og Publikum.

-Her er s'gu godt, gentog han og gned sine Haender, saa det knagede i hans Stol (der bredte sig ogsaa gerne saadan et vist Velvaere over ham efter de Eneture i Droske, naar han kom mellem flere Mennesker).

Et Par Klovner vaeltede sig om paa Jorden, mens den graciose Dame pustedede. De stodte Peber, og de "korte i Holstenskvogn", saa det dronedede.

-De har Puder paa Ballerne, sagde en Herre bagved Karl, og alle de Omsiddende lo og fniste.

-Her vil Folk saagu' more sig, sagde Karl og gned sig op ad sit Ben, indtil han pludselig stodte sin Stok (det var, ligesom hun sad saa ene) op mod Idas Hage.

Hun fo'r sammen; saa smilte hun, og et Nu holdt hun, med sin Haand, Solvknappen fast mod sin Hage.

-Ja, sagde hun.

Et Par musikalske Akrobater havde begyndt at spille "den sidste Rose" paa en Violin, og der blev mere slovt i Publikum, og stille. Karl holdt Cigaren mellem Taenderne og forte den op og ned i den bedrovelige Takt.

-Men, sagde Ida pludselig, sagte: jeg har maaske ogsaa vaeret der for tit.

Karl vendte sig: Herre Gud, taenker Du paa det endnu?

Og pludselig gaettende hendes hemmelige Angst og Tanke, sagde han og slog

med et godmodigt Klap ned paa hendes Haand (han vilde i det Hele saa gerne troste hende i den sidste Tid):

-Moderen ved s'gu aldrig nogenting.

Ida klemte fast om hans Haand: Aa, Du, hviskede hun. Men Karl rankede sig i Saedet med strakte Ben:

-Naa, der har vi Baronen, sagde han, og han viftede til ham med sin venstre Haand.

Baron-direktoren fremforte to Heste. De dansede Vals og satte over Barrierer; de brune Skind spaendtes og skinnede under Springene, alle Ansigter vendtes og fulgte dem. Saa lod der pludselig, bagfra, en Stemme gennem Teltet:

-Det er s'gu godt, Baron.

Alle Folk lo, overstadigt, mens Herrerne slog Stokkene mod Stolene og en Dame ovre paa den anden Side lo ustandseligt for, saa hun vred sig paa sin Stol.

-Se dog, se dog, sagde Ida.

Men to brede Maend henne ved Teltvaeggen, der fulgte hver Hestens mindste Bevaegelse, sagde:

-Det er hort.

Folk begyndte at le igen, saa de virrede med Hovederne, leende ad hinanden, fordi de lo ad ingenting.

-Men de springer smukt, sagde Ida, der holdt den venstre Haand mod sit Bryst og stottede den hojre mod Karls Knae.

Karl, der havde fulgt Dressuren, alvorlig, under smaabitte Sug af Cigaren, nikkede og sagde, med sit betaenksomme Udtryk:

-Det var en Springer for Kate.

Ida havde ikke forstaaet straks--men nu rejste

Karl sig: Jeg maa s'gu hilse paa Direktoren, sagde han, og hendes Haand faldt bort fra hans Knae, ned, overmod Stolens Arm....

Saa saa hun en Dame, der var kommen op paa en Line, en uhyre lyserod Dame, og hun horte igen Folk le og saa Karl nikke til sig henne fra Staldaabningen (han holdt aldrig af, naar hun sad saadan, som hun ikke kunde rore sig) og hun smilede paany, mens han kom hen imod hende.

-Der er Herrens Overflodighed, sagde han og stak sin Arm ind under hendes.

Ida sad et Nu med Hovedet stottet mod hans Skulder: Det er li'som hjemme paa Havnepladsen, sagde hun med en Stemme, der skaelvede ganske lidt.

-Men Schreiber var s'gu god, sagde Karl.

-Aa, sagde Ida: Olivia gemte hans Portraet i sin Syaeske.

Den imponante Dame blev fremkaldt og fremkaldt. Tilsidst fik hun Touche, for Jublen vilde ikke lægge sig.

-Godaften, min Pige, sagde Herren fra for og vinkede venligt Damen af.

Men Paukerne blev ved at skratte, da Ida greb Karl om hans Arm:

-Der er Froken Friis, sagde hun. Hun var blevet stiv som et Lig.

-Naa, til Helvede, og Karl drejede Hovedet noget hastigt. Ja, der er hun, sagde han.

Men Froken Friis, der kom lige imod dem, nikkede kun hjemligt og glad:

-Godaften, er De ogsaa kommet paa Amager? sagde hun og skred videre med loftet Skort. Der var noget eget tilvant og glad fremtraedende over hendes Ryg og nedefter. Da hun havde naaet sin Stol og satte sig, sagde hun til den lille, stornaesede Herre i hendes Kolvand:

-Det er Barndomsvenner.

-Naa, sagde han langtrukket: saa er det kriminelt.

-Det er en slem Lommel, mumlede Karl, da Parret var forbi. Han blev siddende og stirrede stift paa Spidsen af sin Cigar, til han sagde som En, der har opgjort et ulysteligt Regnskab:

-Naa, hun holder s'gu nok Botte.

Men han blev alligevel siddende tavs, med et Udtryk, som Cigaren ikke smagte.

Ida bojede sig frem, for der var kommet et Mellemrum mellem deres Stole, og med et Smil hviskede hun (men det vibrerede lidt om hendes Mund) ganske sagte:

-Karl, og det var det forste, hun havde sagt siden Froken Friis var gaaet forbi: jeg bryder mig ikke om det.

Og hun gav sig til at tale, lidt livligt og lidt staerkt, mens det summede om dem; Tykkerten fra Linen var nu kommen til Hest.

-Du kunde gerne sidde lidt roligere, sagde Karl.

Ida havde et Nu pludselig Taarer i Ojnene, men saa smilte hun igen (hun forstod ham jo saa godt), og hun hviskede endnu en Gang, med Ansigtet op imod ham:

-Karl, jeg bryder mig slet ikke om det.

-Det kunde vel osse lidt nytte, sagde Karl, stadig med samme Stemme og, med pludselig Mine til at rejse sig, lagde han til:

-Jeg vil s'gu gaa ud til Direktoren.

-Vil Du gaa igen? Det kom saa hastigt, og Ida loftede Haanden saa meget som en Tomme for at standse ham (og vidste vistnok ikke, at det til allersidst ogsaa var af Forfaengelighed).

-Jeg kan jo osse bli'e, sagde Karl.

-Barndomsvennerne morer sig ikke, sagde Kavalleren til Froken Friis, der gav sig til at nikke til Ida to Gange.

Der lod en Fanfare: Der har vi Jokeyen, sagde Karl og strammede sig uvilkaarligt i Saedet, som alle de andre, da Rytteren jog forbi: Han rider godt.

Ida nikkede kun foroverbojet, medens der var noget over hende som over et Barn, der stopper Fingrene i Orene, naar det vil læse, og hun tog ikke Ojnene fra den nogne Mand, der satte i Spring.

Folk klappede og klappede.

-Han springer godt, sagde Karl.

Og Ida, der nu uvilkaarligt blev ved med Ojnene at følge det nogne Legeme, sagde sagte og blev rød, for hun havde sluttet Ordene:

-Han er dog ikke saa smuk som Du.

Karl saa pludselig ned paa hendes Ansigt:

-Du er s'gu begyndt at se paa Mandfolk, sagde han.

Og han lo, mens han pludselig strakte Benene:

-Skal vi saa gaa, sagde han, da Jockeyen var ude, og de rejste sig. Forst henne ved Indgangen hilste de paa Froken Friis.

De korte igen tavse. Ida havde stjaalet Karls Haand, der ikke var saa livlig bag Handsken:

-Kan vi ikke kore til "Dagmar" idag?

-Jo-o, sagde Karl, og lidt efter:

-Folk traeffe man alligevel allevegne.

Og idet han pludselig gned Haenderne, sagde han i en anden Tone, som en Mand, der har taget sin Beslutning:

-Saa vil vi s'gu spise.

Han sagde, han vilde ha'e Hummer: Men Du skal drikke Porter til, sagde han, og der kom et snaksomt Velveere over ham, som om han allerede sad foran det røde Dyr og Salatbladene.

-laften vil vi drikke, sagde Ida.

-Froken Friis' Skaal, sagde Karl fra sit Hjørne; og de blev begge tavse igen, stirrende ud hver af sit Vindu.

-Nu er vi ved Hojbro, sagde Ida.

-Naa, Gud ske Tak, sagde Karl, og han forandrede ikke Stilling, for Drosken holdt og de naaede Restauranten, hvor Kelnerne lob i det meget

Lys mellem mange Gaester, og de fik et Kabinet.

-Det er det gamle, sagde Ida med saadan en lys Stemme, og hun fik Kaaben af.

-De er s'gu alle ens, sagde Karl, der allerede var midt i Studiet af Spisesedlen. Men da Fadene kom, vaagnede han op og slog Hovedet helt tilbage af Velveare: Der maa Mad til, sagde han, og han begyndte at spise, med opbunden Serviet. Han fortalte Last og Fast. Om Knuth: han er s'gu rent gal, sagde han og missede med Ojnene til Ida: men en praegtig Fyr. Og om Admiralen: nu havde han vaeret upaalidelig igen; han kunde s'gu heller ikke la'e de Hunkon gaa. Og om Bogholderen: Han bli'er, ryste mig, vaerre og vaerre, sagde han og rynkede Naesen, mens han blev ved at spise.

Men Ida, der sad og saa paa ham, sagde og smilte:

-Du ser saa godt ud, naar Du spiser; og hun forte sin Haand ind under hans Manchet op ad hans Arm.

-Ja, sagde Karl, der lo; hvis jeg spiser godt; og han trykkede Armen ned mod hendes Haand.

Ida sad og stirrede ud i Luften: Nu kan vi snart spise derhjemme.

-Ja, sagde Karl blot.

Men Ida blev ved at tale om Lejligheden: Saa kont der blev--nu var Taepperne kommet ... til at gaa over begge Gulve ... aa, Monstret var saa smukt, med lutter visne Blade, stroede overalt ... og Portiererne ligesaadan ...

Hun blev ved at fortælle om de lutter gule og brune Farver i Gulvtaeppemonstret, til hun pludselig fornem Karls Tavshed. Og for alt i Verden vilde hun blive ved at tale og--tav.

-Men naar bli'er der faerdigt? sagde Karl i en Tone, som sad han og regnede noget ud.

-Jeg ved ikke, sagde Ida, med Hovedet stottet i sin Haand, med en Stemme, der pludselig sitrede.

Den Ruslaeders Portemonnae var allerede kommen hen ved Foden af hans Glas. Han tog den tankelos op og aabnede den. I det forreste Rum laa der et Brev.

Ida greb ham i Armen: Det maa Du ikke se.

Men Karl havde foldet Brevet ud: Det er jo fra Franck?... Og i en Tone, som var det et Rykkerbrev til ham, sagde han:

-Det er naturligvis om Pengene.

Ida svarede ikke, men puttete Brevet til sig, mens Karl sagde:

-Jeg forstaar s'gu ikke, hvad Du gor for at lokke alle de Penge fra ham.

-Jeg lyver, sagde Ida og slog pludselig Ansigtet ned mod Dugen; og i samme Aandedrag--som for at sige, at det skulde han ikke tage sig

naer--saa hun op og sagde:

-Det har jeg jo altid gjort.

Karl, der blev bevaaget og knap gjorde sig Rede hvorfor, mumlede:

-Men at lyve sig til et helt Moblement er ikke saa let....

Ida smilede igen, mens hun saa ud over det uendelige Vaev af alle sine egne Udflugter.

-Jo, sagde hun og lo naesten: naar man forst er begyndt, saa kan man altid lyve videre.

-Du bliver s'gu et fordaervet Fruentimmer, sagde Karl. Det var laenge siden, han havde taget saa fast eller omt om hendes Haand.

-Men hvorfor skal vi tale om det, sagde Ida og virrede med Hovedet: Nu vil vi drikke. Og hun tog sit Glas.

Da hun havde drukket og sat Glasset, sagde hun pludselig, og vilde slet ikke sige det:

-Det vaerste, de kan gore, er da at gi'e mig min Afsked.

-Det manglede blot, brast det ud af Karl.

-Ja, saa var det da forbi, sagde Ida.

Men Karl svarede ikke, for han sagde, med samme Udtryk som for inde i Cirkus:

-Men, for Fanden, hun holder vel Botte.

Han kaldte paa Kelneren for at betale.

-Skal vi allerede gaa, sagde Ida. Det var som kom der altid ligesom en Angst over hende, naar de skulde gaa; og hun saa ud over Bordet og Glassene.

-Det er s'gu paa Tiden, sagde Karl.

Han vidste vist ikke selv, at han sukkede et Par Gange, da han trak en Halvtredskrone-Seddel op af den Ruslaeders Portemonnae.

Men inde i Drosken sagde han, for han vilde ligesom heller ikke skilles fra hende:

-Nu ta'er vi hen i Lejligheden.

-Men der er jo ikke istand, sagde Ida.

-No'et er der vel paa Plads, sagde Karl, og han raabte Gade og Nummer ud til Kusken.

...-Du maa ikke se Dig om, sagde Ida, der ude i Gangen havde faaet en lille Lampe taendt og som nu aabnede Doren. Men idet hun loftede Lampen foran sit Ansigt, sagde hun straks og pegede paa to store Ruller, der stod laenede op imod Vaeggen:

-Det er Gulvtæpperne.

-Sikken Mængde, sagde Karl, der stod og tænkte paa, at Moblerne vilde blive for store for Stuen.

-Ja, og hun nikkede til ham: Men Monstret kan Du ikke se.

-Jeg er forfærdelig tørstig, sagde Karl, der fik Overfrakken af.

Ida havde Rodvin og vilde hente den. Karl gik alene op og ned, med en Cigar, der var gaaet ud; han stod i Tanker til Moblerne som til Staengerne i et Bur. De tomme Vindusaabninger gabede paa ham som et Par stirrende Ojne.

Ida kom ind med Vinen: Tak, sagde han, og vilde hælde Vinen i sig.

Men pludselig bevaeget, eller desperat--for han kunde i det Ojeblik gerne have slaaet alle de Mobler i Smadder--sagde han og hans Stemme var lav:

-Naa, Skaal, Pus.

-Ja, sagde Ida og saa fra Stuen, hvor Moblerne, der ikke var paa Plads, kastede lange Skygger op i hans Ansigt: Det er det forste Glas, vi drikker her.

Og hun drak, til Bunden, med Ojnene faestede paa hans Ansigt.

... Karl var gaaet.

-Tak, jeg vil blive lidt, havde Ida sagt.

Nu var hun ene. Hun havde ingen Tanker i sit Hoved.

Hun vilde kun vaere ene, naar hun tog sin Kaabe og sin Hat og naar hun gik. Men da hun kom ned paa Gaden, naesten lob hun. Hun tænkte: hvis hun modte Froken Friis--i Porten--eller udenfor--og hun lob, som om hun derved kunde undgaa det.

Men hun naaede op i sit Kammer og havde ikke modt nogen.

Hun tog sit Overtøj af. Men paa Gulvet blev hun ved at vandre. Saa aabnede hun Doren. Hun vilde se Roed og Froken Petersen, se dem, inden de fik det at vide. Hun gik ned. I hele Huset var der tyst. Mod Vinduet paa Gangen lysnede det allerforste Skaer af Dagen og de Syge blundede. Sagte drejede hun Noglen om og gik ind. Roed og Froken Petersen sad hver paa sin Side af Kakkelovnen, stive i Ojnene af Sovn.

-Gott, Gott, er det Dem, sagde Froken Petersen.

-Jeg vilde ta'e lidt Kloral, sagde Ida, og aandsfravaerende, eller frygtsomt, glattede hun med sine Haender ned over Roeds Haar.

-Hvor De er kold, sagde Roed med de Forvaagedes underligt ligegyldige Stemme.

-Ja.

Ida slap hende og gik hen til Taerskelen til "Salen". I den naermeste Seng

rorte Patienten sig, og Ida gik ind. En skægget Mand med blaa Brillen
laa og stirrede op paa hende.

-Godaften, Froken, sagde han med saadan en ydmyg Stemme.

-Herre Gud, Lauritzen, sagde Ida, er det Dem.

Patienten svarede ikke. Det var en Drunker, som var her for tredje Gang.
Han laa kun og knugede Haenderne:

-Jo, det er mig, sagde han saa og blev ved at knuge Haenderne, saa
Knoerne blev hvide.

Og mens han saa hende op i hendes Ansigt og Armene faldt tilbage langs
hans Sider, sagde han--det Blik maa En have, der korsfaestes--:

-Jeg kan ikke andet.

Ida laenede sig til Sengens Stolpe. Stille og uden Lyd hulkede hun
fortvivlet.

... Karl var kommen hjem. Halvt afklaedt blev han ved at marchere paa
Gulvet.

-Det er utroligt, sagde han.

-Det er s'gu utroligt, blev han ved at sige, mens han standsede paa sin
Marche og nikkede ind i Lampen.

-Men de Fruentimmer er s'gu ogsaa blinde, sagde han og nikkede ind i
Lyset.

Endelig satte han sig hen paa sin Seng.

-Hm, og han fortrak Ansigtet, som var ogsaa det ham Hojst ubehageligt:
og saa har Knuth naturligvis siddet og dingleet paa Wienerkafeen for at
vente.

Til sidst kom han ned mellem Tæpperne. Han laa paa Ryggen og stirrede op
i Luften.

-Det er mærkeligt, men de ender s'gu alle med at blive simple i en Seng.

Karl v. Eichbaum slukkede sit Lys. Men i Morket laa han laenge og kastede
og vendte sig og virrede med Hovedet, men ogsaa hans Haender var saerligt
urolige--som en Mand, der er plaget af besvaerlige Fluer ...

... Han var heller ikke i noget lyst Humor, da han stod op, og
Skilningen kunde han ikke faa lige, mens han blev ved at sidde og herse
med Kammen og Borsterne foran sit Spejl. Men paa en Gang loftede han
Ansigtet og, idet han saa sig selv lige ind i Ojnene i Spejlet, sagde
han halvhojt og med et Nik:

-Ja, det er det: et Menneske gor s'gu, hvad han maa.

Ida havde ventet laenge oppe paa Kammeret. Nu maatte hun ned i Thestuen,
nu maatte hun derned. Hun gik gennem den urolige Gang, ind gennem den
rolige.

Aldrig syntes hun, hun var gaaet saa rank. Nu var der kun Doren, som skulde aabnes, og Taerskelen, som hun skulde over.

-God Morgen.

Hun var derinde. Og i et Nu havde hun lyttet efter sin egen Stemme og set paa Alles Ansigter, at de vidste intet; og set Froken Friis, der sad naermest Doren og skod op fra Stolen til et Favntag.

-Godmorgen, Sode, sagde hun.

Og da hun kyssede hende, skod hun et Nu Spidsen af sin Tunge ind mod Idas Kind.

Ida blev blodende rod....

Og hun horte Froken Helgesen sige:

-Hos os har der inat vaeret to Dodsfaeld.

* * * * *

Maaske en halv Time havde Ida ventet. Nu vilde hun gaa. Maaske kom der ingen, saa hun kunde gaa.

Men Ellingsen var ved Doren for at "hjaelpe Frokenen".

Han tog Kaabe og Hat, og hun fik dem paa:

-Tak, sagde hun: Farvel.

Men Ellingsen, der stod ved Doren, sagde, og der var megen Fugtighed om hans Laeber:

-Frokenen glemmer sine Pakker.

Ida tog dem og Ellingsen lukkede ogsaa Gadedoren op:

-Farvel, sagde hun og gik.

Gadedoren var af dem, der stille lukker sig af sig selv. Hr. Ellingsen vendte tilbage til Kabinettet. Han bevarede stadig et deltagende Udtryk i sit Ansigt. Med en Serviet bortslog han lidt Stov, han syntes havde samlet sig paa Dugen, hvorpaa han med den samme Serviet torrede sig om sin Mund. Hr. Ellingsen havde virkelig sjaeldent haft mindre end en seksten, atten Kroner om Maaneden af "det Selskab".

Det ringede ved Bufet'en.

-Men der var jo en dejlig Fremgang i Forretningen.

Hr. Ellingsen gik ud. En Herre og en Dame kom imod ham i Gangen....

-Ida gik--hun troede vel selv, hun vidste ikke hvorhen--langs Stien, mod Osterbro, udad, laenger og laenger.

Der modte hun dem. Han saa dem langt borte. Der var de.

Hun maatte gaa dem forbi. Smaapakkerne hang ligesom saa lost i hendes

slappe Arm og hun vidste ikke, hvordan hun nu fik Hovedet bojet til Hilsen.

Men Kate standsede sin Hest et Ojeblik.

-Godmorgen, Froken Brandt, sagde hun og hilste med sin Pisk. Hvilket dejligt Vejr!

-Ja, dejligt, sagde Ida, der pludselig stirrede hende op i hendes Ansigt.

-Man maerker formelig Foraaret slaa op af Jorden, sagde Kate. Karl holdt lidt fra dem. Det saa ud, som hans Hest ikke var saa lige at styre.

-Naa, allons ... Godmorgen.

De red bort.

-Hun var kommen langt ud, sagde Kate.

Og lidt efter, mens hun saa ud over Hovedet paa sin Hest, tilfojede hun:

-Det er mig forresten ligegyldigt.

Karl vilde sporge hvad, men tav pludselig med et forbloffet Ansigt.

-De er s'gu min Overmand, sagde han saa, da de havde travet en Stund.

Ida havde vendt sig. Det var, som var hun pludselig vaagnet. Hun saa hvert Ansigt, hun modte, som var det maerkelig lyst, og hvert Gitter og hvert Hus og hvert Trae, som var alting saa maerkelig skarpt. Og hun horte hver Samtalestump klingert bestemt og hver Vogn og hver Lyd, som havde hun tusind Sanser og alle fornam, fordi de led alle.

Men Mulden saa hun mest og de gule Krokus og Rosentraeerne, der var afdaekkede nu--for nu vilde det snart blive Foraar.

Hun kunde vaere gaaet ti Mil og bojede dog om ved Sohjornet, af Vane.

Paa Vejen taet ved Rorholm modte hun Froken Friis, som begyndte at larme langt borte og saa kyssede hende, som det i den sidste Tid var blevet hendes Skik. Men, kaere Barn, sagde hun: idag maa jeg da se Lejligheden. Froken Friis blev ved at plage om at se Lejligheden: nu var det bare lige om Hjornet....

Ida var pludselig saa traet, eller maaske folte hun Trang til at nyde en sidste Smerte.

-Ja, sagde hun sagte: vi kan gaa derop.

Hun gik op ad Trapperne, som skulde hun bestige et Bjaerg. Froken Friis var iforvejen og laeste paa alle Dorplader.

-Og et yndigt stille Hus, raabte hun ned (det var lutter Embeds-og Bestillingsmaend samt en Baptistpraest, som boede der) og hun kunde naeppe vente, til Ida fik lukket op og sagde, som om hun havde glemte det:

-Ja, her er Haandvaerkere.

Men Froken Friis raabte allerede inde fra Dagligstuen:

-Men Gud, Gud, hvor er her nusset; hun rog ud igen paa Gangen: hun maatte kysse Ida af Henrykkelse, for hun svajede ind paany. Hun befolte alt og saa alt og snakkede, til hun pludselig satte sig paa en Stolearm:

-Men, sode Brandt, hvor maa det have kostet.

Ida sad ned. Ubevaegelig saa hun ud over alting, Stykke efter Stykke: nu var det paa Plads.

Hun horte ikke Froken Friis og ikke, at hendes Ordstrom pludselig standsede, folte kun, at hun var ene, et Nu, og loftede sine Haender fra sit Skod--da Froken Friis kom frem i Sovekammerdoren.

-Brandt, sagde hun, og hun udtalte Navnet i en Tone, som hun aldrig havde brugt: De ved, hvordan De vil ha'e det.

Ida havde pludselig rejst sig, ved Lyden af sit Navn. og en Flamme sked op i hendes Kinder.

-Saa gaar vi, sagde hun og havde glemt naesten selve sin Smerte.

Men Froken Friis var inde i Sovekamret igen og sad og gyngede paa den store Seng.

-Saa gaar vi, gentog Ida.

Der var noget i Tonen, som fik Froken Friis til at rejse sig noget rask.

Men Ida ventede tavs forst ved Dagligstuedoren og saa ved Entredoren, sidst ved Gadedoren, indtil Froken Friis var ude. Heller ikke paa Gaden kom Samtalen i Gang. Froken Friis var ogsaa stille, optagen af Sit som af en Opdagelse. Men da de naaede Hospitalsporten, sagde hun, for hun skulde videre "et AErinde":

-Men Gud, Brandt, vaer nu fornuftig--dette er jo kun for vi frisindede.

Ida skod tavs hendes Haender bort fra sin Arm.

-Farvel, nikkede Froken Friis.

Da Ida, der bestandig bar de to Smaapakker, kom ind paa Trappen i Pavillonen, modte hun Froken Kjaer.

-Nej, sagde hun med sin glade Stemme--hun var saa vant til, at Ida bragte noget med sig hjem--:

Jomfruen har Kager.

Og hun lob iforvejen op til Froken Petersen: Jomfruen har Kager, sagde hun, og de samledes hastigt til Picknick i Kokkenet.

Ida sad og saa Kagen forsvinde mellem Petersens Taender.

Da de to var maette, var der et Stykke tilbage. Det blev tilbudt Josefine, der kom for at hente Spandene.

-Ja, no'en skal jo ha'et, sagde Josefine.

Men Froken Petersen sagde:

-Ach, vi skulde have gemt den til Kaffen.

Ida havde rejst sig og gik.

* * * * *

Froken Friis' "AErinde" var et Minuts Lob ind til Svendsen, hvor den Stornaesede spiste Frokost. Frokenen var helt vims og forpustet af Morgenens lagttagelser.

-Nej, Du, sagde hun: det havde jeg aldrig troet--for der var raffineret....

Den Stornaesede betragtede sit Smorrebrod med Sky.

-Det er s'gu altid saadan med de meget blide Piger, sagde han.

Froken Friis sad lidt; hun saa stadig Sengen og de store Vaskekummer og den brede Hvilesofa for sine Ojne.

-Ja, det maa det vel vaere, sagde hun eftertaenksomt og nikkede.

Men lidt efter sagde hun:

-Men, Gud, hvor det maa vaere dejligt at ha'e Penge.

-Naa, sagde den Stornaesede: det vigtigste er s'gu, at man ved, hvad man vil hinanden.

Han bod Froken Friis paa et Glas Ol, som hun nod med opdraget Slor.

Men pludselig sagde hun, paany ganske ophedet:

-Frederik, hun havde flyttet Sengen midt frem i Lejligheden.

-Ja, den bliver s'gu nok staaende, sagde den Stornaesede.

* * * * *

... Kate Mourier havde faaet den maerkeligste Vane. Hun vandrede op og ned gennem alle Stuer med begge Mynder efter sig.

-Kaere Kate, hvor Du marcherer, sagde Fru Mourier fra sin Sofa.

-Jeg taenker, sagde Kate og vandrede videre.

-Men kunde Du ikke gore det siddende, sagde Fru Mourier.

Pludselig havde Kate sat sig med begge Mynderne foran sig, og rejste sig saa igen. Henne ved Doren strakte hun Armene op langs Dorkarmen.

-Er det iaften, vi skal paa Koncert? sagde hun og saa ud i Luften.

-Ja.

Det var rart ... For jeg traenger til Musik, sagde hun og gik ind.

Fru Mourier blev siddende. Bladene i hendes "Edition Peters" blev liggende urorte. Hun taenkte paa, at det var godt, at Mourier endelig kom--nu til Selskabet for Aline.

For Fru Mourier vidste ikke rigtig, hvordan det stod til med Kate.

Det ringede, og det var Fru von Eichbaum. Hun kom blot for at sporge, om Mourier ogsaa tog Tjeneren med til Byen.

-For Mine, det var jo bedst at vide det, sagde hun.

Mouriers Tjener skulde hjaelpe til ved Fru von Eichbaums Selskab for den til Byen ankomne Fru Feddersen.

De talte lidt om det, og Fru von Eichbaum sagde saa, i en anden Tone:

-Bornene har jo redet, Du.

-Ja, sagde Fru Mourier og saa ud for sig. Hun havde saa gerne villet "tale rigtig ud"--og lod vaere.

* * * * *

-Fru von Eichbaum sad med Generalinden foran det daekkede Bord i Generalindens Spisestue, hvor Fru von Eichbaums Gaester idag skulde spise. Der var faerdigt.

Fru von Eichbaum saa ud over Dekorationen, der var Krokus fra Landstedet, og sagde:

-Saa kommer den lille Brandt. Jeg gik selv derud imorges.

Og da Generalinden ikke svarede straks, sagde hun:

-Det var jo urimeligt at la'e Pladsen staa tom, og hun har jo dog li'esom faerdedes her i Vinter ... Desuden hjaelper hun saa lidt med ved Theen.

-Men det er da rimeligt at bede hende, mente Generalinden: da Pladsen er der ... Og netop, sagde hun og holdt lidt for pludseligt inde efter at det var sagt: under disse Omstaendigheder.

Men Fru von Eichbaum havde vistnok slet ikke hort det, for hun rejste sig kun og sagde:

-Og nu er der for Julius kun at taende Lysene an.

Ogsaa Generalinden stod op, men henne ved Doren blev Fru von Eichbaum staaende:

-Saa vilde jeg jo onske, Du, sagde hun noget langsommere: at Aline kom lidt tidligt ... for, Lotte (Fru von Eichbaum gjorde en Bevaegelse med Haenderne, som bragte hun noget paa Plads) saa li'esom er hun der.

Generalinden nikkede, mens Fru von Eichbaum aabnede Doren.

De gik gennem Gangen ud i Generalindens Kokken.

-De Skaermbraedter, Lotte, sagde Fru von Eichbaum, idet Sosteren gik gennem Generalindens Kokken, hvor nogle graa Skaermbraedter daekkende garnerede Kokkenbord og Komfur: De Skaermbraedter er en Velsignelse.

De skiltes, og Fru von Eichbaum gik over i sin egen lille Gang, hvor hun, lidt kaldende, sagde til Julius, der paa en Snor inde ved Komfuret havde sine Handsker til Torning:

-Og saa si'er Julius den fremmede Tjener Besked.

Julius, der kom frem, let lugtende af Benzin, skulde nok besorge det.

Fru von Eichbaum gik ind. Til Ane talte hun for Middagen ikke.

De tre Stuer laa i stille Hygge, og Kullene, der var lagte sparsomt paa, braendte svagt. Fru von Eichbaum satte sig paa sin Plads i Sofaen. Hun vilde kniple, til hun skulde klaede sig paa. Sengeomhaenget var snart faerdigt--om nogle Uger. Men Kate, Barnet, havde virkelig ogsaa i den sidste Tid, her om Aftenerne, kniplet rigtig flinkt. Og meget jaevalt.

Det var rigtig, som der var kommet mere Ro over de konne Fingre.

Kniplepindene gled ud af Fru von Eichbaums Haender, og hun faldt i Tanker. I Stuerne begyndte det at skumre. Fru von Eichbaum taenkte paa saa mange Ting, paa denne Vinter og paa de mange Vintre for, paa Aline og paa Kate og paa Karl ... Og pludselig taenkte hun paa en af Konfessionarius' Praedikener.

Udlaeggelsen havde vaeret om Troskaben og Dagvaerket og Lonnen, som blev Fred.

Fru von Eichbaum blev pludselig bevaeget, og i Halvmorket brugte hun Lommetorklaedet. Hendes Ojne var faestede paa Hr. von Eichbaums Billede over Skrivebordet: han saas endnu i Halvlyset.

Hans Enke havde foldet Haenderne.

Saa vakttes hun af sine Tanker. Hun horte Karl. Han aabnede Doren til Spisestuen og kom ind.

-Er Mo'er klaedt paa? spurgte han.

-Nej, jeg har saamaen siddet lidt i min Krog, sagde Fru von Eichbaum fra Morket: Men alt er i Orden.

-Faar vi saa Christensen? sagde Karl, der var falden ned paa en Stol.

-Ja.

De sad tavse lidt, til Fru von Eichbaum sagde:

-Og saa har jeg bedt Froken Brandt.

Maaske havde hun ventet et Ord ud fra Halvmorket, men Ordet kom ikke, og begge horte kun Uhret, der dikkede videre.

-Hun er jo dog kommet her en Del i Vinter, lod det fra Sofaen.

-Og, Fru von Eichbaums Tone skiftede naesten umaerkeligt: Saa har jeg jo

taenkt mig det som en Slags Afslutning.

Uhret dikkede videre, maaske et Minut.

-Vil Du saa taende i Hjornet, sagde Fru von Eichbaum.

Karl taendte, og Fru von Eichbaum rejste sig.

-Det er nok paa Tide, sagde hun, og da hun kom forbi Sonnen, lagde hun pludselig Armen paa hans Skulder:

-Jeg har siddet her og set paa din Fa'rs Portraet....

Karl folte, at hun sitrede.

Og pludselig bevaeget, ligesom hun, sagde han:

-Mo'r er saa god--og kyssede hende paa Panden.

-Og nu maa vi klaede os paa, sagde Fru von Eichbaum: Bordordenen har Julius lagt ind paa dit Bord....

Karl stod inde i sit Vaerelse og studerede "Bordordenen". Han Folte noget af en Lettelse: Ida, der skulde have Kandidaten, skulde sidde paa samme Side af Bordet som han selv.

* * * * *

Julius var ovre i Spisestuen faerdig med at taende Lysene an, da Mouriers Hr. Christensen arriverede med Mansketskjorten daekket af en Flojels Skjorteskaermer. Julius behandlede den Fremmede med meget Ceremoniel og sagde, at han "turde maaske saette ham ind i Forholdene".

Han forte Hr. Christensen ind i Generalindens Gaestevaerelse ved Siden af Spisestuen, og Hr. Christensen afforte sig Overtøjet, mens han betragtede de to Senge.

-Her retter vi an, sagde Julius.

Julius havde taenkt, at Hr. Christensen kunde skaenke.

Hr. Christensen, der bar Guldlaenkeknapper og tre firkantede Guldknapper i sit Skjortebryst--han havde tjent i Garden og uddannede sig under Hr. Mouriers aarlige Ophold i Karlsbad flittigt efter internationale Monstre--betragtede Flaskerne....

-Af hvid Vin, sagde Julius, plejer vi at skaenke tolv Glas af Flasken.

Hr. Christensen, der saa ud som en Mand, der ikke vil undres over noget, begyndte at sortere Flaskerne med et Par meget soignerede Haender. Paa venstre Haands Lillefinger bar han en bred Guldring.

Fru von Eichbaum var paaklaedt og staenkede Vaerelserne med "en Anelse" af Kolnervand.

Portneren havde indtaget sin Post foran Porten for at avertere Droskerne. De maatte holde paa Gaden. "Mellemsgaarden" var for smal, saa de kunde vanskelig vende.

Men den første Gaest kom gaaende. Det var Kandidaten. Han kom bestandig først af ubehjælpelig Angst for at komme for silde, og han sagde til Julius, mens han aftog mange besynderlige Klædningsstykker:

-Der er nok ingen kommen, og gik ind til Fru von Eichbaum, med Hovedet paa Skakke, mens Fru von Eichbaum rejste sig og sagde: Det var dejligt at se Dem, Henrik, saa har De det da nogenlunde. Kandidaten kom til Sæde og takkede. Naar Kandidaten sad midt i en Stue, saa han ud, som han var anbragt i en Krog, og han holdt Benene underligt ind til hinanden, som gemte han dem i en Fodpose. Fru von Eichbaum, der horte nogen ude i Gangen, sagde:

-Ja, Foraaret er jo svært for alle den Slags Tilfælde ...

Kandidatens "Tilfælde" var et Maveonde.

-Men har De nu ogsaa i Vinter haft Lammeskind under Deres Bord?

Fru von Eichbaum rejste sig uden at vente paa Svar. Det var Familien Schleppegrell, der viste sig i Kabinettet.

-Gud, Du, sagde Fru Schleppegrell, der var ganske forpustet: at vi er naaet herhen saa tidlig--og jeg, som dog har styrtet om i Timevis.

Fru Schleppegrell havde tilbragt fire Timer af sin Dag paa Toldboden, hvad hun straks fortalte.

Admiralen havde hilst paa Kandidaten--omtrent som paa en Skibskok; og Fru Schleppegrell flyttede over til Generalinden, der plejede at komme, naar hun havde hort den første Vogn, og som maaske havde haabet, at det var Aline. Karl, der var kommen ind og bukkende gik og stodte Lakskohælene sammen, var standset foran Fanny, som havde et Kniplingslor over en ældre laksfarvet Robe fra et Hofbal, mens Fru von Eichbaum sagde, understøttende Konversationen:

-Du, Fanny, var vel i Formiddags hos Pere Dominique? Hvad var Emnet?

Pateren havde talt om Autoriteten.

Admiralen, der var oprigtig religios hver Søndag og gik til Højmesse i Holmens Kirke med Roskilde Konvents Salmebog i sin Lomme, sagde:

-Jeg kan s'gu ikke li'e det Rend i katolske Kirker....

-Gud, Schleppegrell, sagde Generalinden--Konversationen gik lidt staccato; men, det var kun Falkenbergs, der kom--: For et befaestet Gemyt som Fanny kan det da kun vaere udviklende.

Og Fru von Eichbaum, der atter rejste sig, sagde:

-Ja, Schleppegrell, deri kan jeg ikke heller vaere enig--vi taler netop om Katolikerne, Emmy--Katolikerne har alligevel de store Synspunkter, der giver Loftelse....

Og da hun horte Kabinetsdøren gaa igen, mens Fanny havde vaebnet sig med sin Lorgnet, tilføjede Generalinden:

-Katholicismen har nu en Gang det, der ligesom bliver staaende.

Et Sekund havde, mens alle talte, alles Ojne strejft Fru Aline, der kom frem i Doren.

-Goddag, Aline, sagde Fru von Eichbaum og rakte hende begge sine Haender, og Fru Aline gik silkeklaedt, uden at tale, stottet til sin Stok, frem i Stuen. Fru von Eichbaum holdt sig ved Siden af hende, mens Veninden gav Haanden til alle--Fru Falkenberg strittede under Haandtrykket uvilkaarligt med Armene som Born, der skal laere at valse--og man horte Admiralen sige (han talte stadig om Katolicismen):

-Jeg tror s'gu ikke, det er sundt.

Fru Schleppegrell havde rejst sig til Omfavnelse, mens man ovre ved Etageren horte Oberstlojtnant Falkenberg sige til Kandidaten: Ja, det er det, man gaar ud i Solskin, og saa har man den kolde Blaest. Generalinden, der tog Fru Alines Stok, sagde:

-Saet Dig her, Aline.

Fru Feddersen kom til Saede, og det var, som i Sofahjornet Kredsen lukkede sig om hende.

Men Fru von Eichbaum, der vendte tilbage til Kabinettdoren, sagde leende:

-Ja, det er naturligvis Kammerjunkerens, der kommer for silde.

Mouriers og Froken Rosenfeld var komne sammen.

-Nej, Andreas, havde Fru Mourier sagt derhjemme: jeg vil ikke se hende komme.

Nu stod hun, for hun havde ligesom ikke Mod til at gaa ind, i Kabinettet, hvorfra hun kunde se Fru Aline i Hjornesofaen.

-Herre Gud, hvor er hun graanet, sagde hun til Fanny, der stod hende naermest, og Fru Mourier havde Taarer i Ojnene.

-Hvem? spurgte Fanny.

Karl, der gik rundt med Bordordenen, fandt pludselig Ida bag de andre, henne i Krogen ved Gummiplanten.

-Staar De der, sagde han og slog Fodderne sammen, lidt bleg.

Og Fru von Eichbaum, der fuldstaendig havde glemt hende, men som havde tyve Oren, gik frem imod hende: Goddag, kaere Froken Brandt, sagde hun og forestillede hende for et Par af de naermeste. Kammerjunkerinde Lindholm sejlede pludselig ind i Kabinettet foran Kammerjunkerens, saa der blev hel Traengsel, mens Kate sagde, i en Tone, som stod hun ved Indgangen til Arken:

-Saa, nu er vi atten.

Inde i Dagligstuen brod de allerede op, mens Mourier blev ved at veksle kraftige Haandtryk med Alverden, og de gik ud gennem Dorene, Par efter Par. Kandidaten bukkede paa skraa for Ida, hvem han aldrig havde set, og de to gik sidst.

Men da de kom ind langs Skaermbraedterne, skurede Karl med Kammerjunkerinden forbi Ida og lagde, som var der ikke Plads, et Nu sin Haand om hendes Liv.

-Vi skal slutte Kortegen, sagde han.

Og Kammerjunkerinden, der var Datter af en Hof-Glas-Handler, sagde med et Blik paa Skaermbraedterne:

-Hvor det er bekvemt, at De bor i samme Hus som Deres Tante.

-Ja, sagde Karl, der havde fulgt hendes Blik: Skaermbraedterne er Familieeje, jeg tror s'gu, vi har arvet dem.

Kammerjunkerinden lo og loftede, mens de gik gennem Gangen, sine Skorter en Smule hojt, som gik hun over en Gaard. Da de naaede ind i Spisestuen, saa Karl med et Par hastige Vaertojne henover Bordet. Det var, som blev hans Ansigt paa en Gang aeldre, med et vist officielt Udtryk.

De var alle paa Plads, nederst Moderen, overst Admiralen, med Kommandorkorset om sin Hals, ved Siden af Fru Aline.

Julius begyndte at servere Suppen hojtidelig, som bar han et Par Offerskaaler.

Samtalen tog fat om Spisestuer og om at sidde.

-Her har man da, Gud vaere lovet, Plads, sagde Hr. Mourier, der bandt Servietten op om sin brede Bringe.

Konversationen bredte sig, stadig om Spisestuer, og Fru von Eichbaum sagde, mens Fru Mourier bojede sig frem for at skjule Fru Aline, for hendes Haender skaelvede, saa hun spildte Suppen, naar hun forte Skeen til sin Mund:

-Men der er da ingen Spisestue som den paa Korsgaard.

Og Fru Aline, der talte ligesom en Tone dybere end de andre, sagde:

-Der er idetmindste koligt.

Froken Rosenfeld havde lyttet et Ojeblik efter Klangene i Fru Alines Stemme, og hun svarede distraet paa et Sporgsmaal af Kammerjunkerinden:

-Ja, vi har nu hundrede Elever i Skolen.

Hvad der gav Admiralinden Anledning til at lofte Barmen i en noget rigelig Udskaering, mens hun sagde:

-Ja, det er utroligt, i vore Dage skal de alle ha'e noget at ta'e sig til.

Men Generalinden sagde:

-Gud, Du, det kommer kun af den megen Utaalmodighed. Der er ingen mere, som har Ro over sig til at sidde stille paa et Sted og strikke en Strompe.

Hr. Mourier erklarede, at det var en aldeles fortraeffelig Helleflynder,

og mens Hr. Christensen, der havde aftaget Lillefingerringen for Serveringen, skænkede den hvide Vin, greb Oberstløjtnant Falkenberg Ordet Ro og sagde:

-Ja, men hvad skyldes det, Generalinde? Vi (og Oberstløjtnantens Stemme blev skarpere) vi har to Oppositionsblade i vort Hus ... Kom det an paa mig, Kom det Papir ikke indenfor vore Døre.

Fru Falkenberg, der spiste ganske lidt, men hvert Øjeblik saa op mod Fru Aline, som stirrede hun paa et Under, der var rykket hende ganske naer, sagde:

-Men, Falkenberg, man kan da ikke hindre Bornene i at læse.

-Men man diskuterer ikke med dem, svarede Oberstløjtnanten.

Fru von Eichbaum sagde, næsten ligesom for at lægge sig imellem:

-Ja, Emmy, der gi'er jeg jo Falkenberg Ret: disse evige Diskussioner foder kun Uro.

Mourier, der stadig spiste, mente bredt, at man maatte jo dog vide, hvad de Folk tænkte: Han holdt s'gu "Socialdemokraten".

-Kaere Mourier, sagde Fru von Eichbaum, der nu, lettet, horte Fru Aline tale livligere om Barndomshjemmet paa Unsgaard: det finder jeg jo urigtigt ...

Fru von Eichbaum mente "for Eksemplets Skyld".

Det kunde vaere galt nok endda med Tiderne, som alt forlob:

-Vil De tænke Dem, forleden--opdager jeg ikke, at Ane og Julius, Ane, De, abonnerer paa saadanne et lille Blad ... Man fatter jo ikke, hvor de har det fra.

Mourier lo, men Journalistkonversationen var naaet over til Kammerjunkeren, der sagde, at man saa jo undertiden de Folk i Theatret, og han undrede sig hyppig: For de er virkelig velklaedte, sagde han i en Tone, som om han havde ventet, at alle Bladskrivere modte med Huller paa Albuerne.

Admiralen fortalte, at han havde en Gang haft en Herre fra et Blad om Bord i "Helgoland", og han "havde s'gu talt meget fornuftigt", men Admiralinden, der stadig var blevet ved sit Emne om, at alle vilde bestille noget, sagde over Bordet til Fru Mourier, talende om en Datter af Kredsen:

-Kaere Mine, ved Du ikke det--jo, hun vil nedsætte sig som Fodselshjaelperske.

Kandidaten, der havde spist sin Fisk uden Sauce paa Grund af sin Diaet (han var Son af en Beromthed fra Midten af Aarhundredet og havde i ti Aar vaeret beskæftiget med at ordne de fædrene "Erindringer", mens han stadig blev magrere), sagde til Ida:

-Men det maa jo vaere en meget lønnende Gerning saaledes at kunne lindre sine Medmenneskers Lidelser.

-Ja, sagde Ida, og hendes og hendes Herres Konversation gik istaa igen. Hun havde faaet to rode Pletter, en over hvert Ojenbryn, som om hun lige kom fra en Stegepande.

Fru von Eichbaum saa med sit Vaertinde-blik ud over Bordet.

-Aa, lille Froken Brandt, sagde hun: ta'er De det Fad og la'er det gaa rundt.

Det gav et Ryk i Ida. Hun havde kun hort den megen Tale som en Summen, der var hende fremmed, og nu horte hun Karls Stemme, der talte til Froken Mourier igen.

-Ja, sagde hun, og hun tog Fadet.

-Tak, sagde Fru von Eichbaum.

Kammerjunkerinden talte med Fanny Schleppegrell om Prinserne: en af dem havde foraeret hende en Papirkniv. Og Konversationen om den kongelige Familie blev almindelig.

Generalinden og Oberstlojtnant Falkenberg talte, mens Samtalen blev alt livligere og Admiralen var rykket Fru Feddersen ligesom en Kende taettere paa Livet, om en Ven af Kredsen, der var Guvernør hos Prinsen og forberedte ham til en Eksamen.

-Men han er jo meget bunden, sagde Generalinden: sove som han maa i Vaerelset foran.

Oberstlojtnanten svarede med nogle Ord om det udmaerkede Eksempel og vendte sig til Froken Rosenfeld:

-Ja, sagde han: De er naturligvis radikal ligesom min Kone.--

-Jeg ved ikke, hvad De forstaar ved Ordet, sagde Froken Rosenfeld: men Kongen holder jeg forresten meget af, fordi jeg synes, han er en ridderlig Person.

Karl og Kate begyndte at le ad Ordet "Person", og Generalinden sagde til Froken Rosenfeld.

-Kaere Betty, det er vel ikke det eneste.

Men Fru Falkenberg, der havde to rode Pletter paa sine Kinder--hun fik dem let, som var de Folgen af en undertrykt eller hemmelig Ophidselse--sagde ud i Luften, men det var sagtens til Oberstlojtnanten:

-Men Menneskene taenker jo nu dog en Gang--

Og Oberstlojtnanten svarede:

-Ja, de taenker ... de taenker, til de ligger der.

Mourier, der havde hort det, lo og sagde:

-Det er s'gu meget rigtigt; og han klinkede med Oberstlojtnanten.

Ordet "taenke" forte paa en Gang Fru von Eichbaum ind paa Martensens Etik. Hun laeste den netop. Hun nod den langsomt:

-Men jeg finder ham jo, sagde hun, ikke vanskelig at følge paa Grund af den klare Stil.

Pludselig sagde Generalinden over Bordet til Ida ("hun sidder jo som hjemløs", havde Naaden paa en Gang set):

-Er der megen Sygdom iaar, Froken Brandt?

-Ja, en Del, fik Ida sagt. Hun horte kun Karl og Kate, der lo,--hvor de lo, ligesom langt borte. Og saa sad hun og passede paa Fadene, naesten febrilsk, som af en gammel og pludselig vaagnet Vane, Vanen fra "Ludvigsbakke".

Mourier, der sad og saa ud over Bordet, lod Blikket standse ved Ida og bojede sig over mod Fru von Eichbaum:

-Hvem er hun? spurgte han halvhojt, og Ida horte Fru von Eichbaum, inde i en laengere Forklaring, sige:

-Og Faderen var jo Godsforvalter hos Konferensraaden, rigtig en agtvaerdig Mand.

Ida vidste maaske ikke selv, at hun kaempede for ikke at faa Taarer i Ojnene.

Oppe ved den anden Bordende blev Samtalen gladere. De var blevet ved at tale om "Unsgaard", og Fru von Eichbaum begyndte at tale med, mens Admiralinden paany var naaet til Tolden og Toldvaesenet og afsluttende sagde til Kammerjunkerinde Lindholm:

-Men nogle Stykker Silketøj, Kaere, haaber jeg nu at faa hjem med Deres Svigermoder og Mary ... Gud, De, naar man lægger dem i Bunden af en Kuffert--

Konversationen om "Unsgaard" indfangede ogsaa hende, og hun forlod "Silketøjet". Fru Mourier talte saa glad og hojt, for hun var saa inderlig lykkelig, fordi det helt toede op om Aline; og Fru Feddersen sad bojet frem med sit Ansigt i det fulde Lys.

-Ja, det var en dejlig Tid, sagde Fru Mourier ... Husker Du, Mille? hun talte ned til Fru von Eichbaum: naar vi korte til Marienlyst for at danse ... Det var i Brix' Tid. Nu har jeg saamaen ikke vaeret der laenge.

Fru von Eichbaum svarede noget--pludselig med Taarer i Ojnene: det var jo der, hun havde truffet Eichbaum forste Gang.

Og de blev alle ved at tale om den Tid: om Soireerne og Kronborgs Lojtnanter og Koreturene til Gurre og Badetimerne, naar de korte i en Hostvogn ned til Hellebaek Strand, og de store Skovture, naar de tog til Grib Skov, der var saa vid og stille....

Alle deres Ansigter blev helt lysende, og de kom alle til at tale naesten ganske ens--ogsaa Fru Aline.

-Aa, ja, sagde Admiralinden: da var man alligevel meget bedre Mennesker.

Men Admiralen, hvis Kommandorkors var kommen til at sidde lidt skaevt, og som sad og taenkte paa, hvor det s'gu alligevel var utroligt, hvor Aline

havde holdt sig, sagde:

-Ja, man husker jo nok, naar man skulde gyngede Dem.

Karl og Kate var begyndt at pludre Fransk, men paa en Gang bojede Karl sig frem--deroppe talte de endnu om Grib Skov--og loftede sit Glas:

-Froken Brandt, sagde han.

Ida fo'r sammen og haevede knap sit Blik. Saa drak hun.

Men Karl blev siddende et Ojeblik helt aandsfravaerende. Der var kommet noget saa sorgmodigt i hans Ojne.

-Lille Froken Brandt, sagde Fru von Eichbaum, det kom en lille Smule hastigt: la'er De maaske det Syltetoj gaa?

Men det var Froken Rosenfeld, der svarede med en lidt hoj Stemme:

-Nu skal jeg, Fru von Eichbaum.

Rundtom talte alle, mens Kandelabrenes Lys flimrede let i den ophedede Luft, Kammerjunkeren underholdt Kandidaten om Memoirelitteratur. Han maatte sige, at Memoirer i det Hele var hans Yndlingslekture, navnlig om Napoleon.

-Man foler under Memoirelaesning saa at sige, at man alle er Mennesker.

Oberstlojtnant Falkenberg begyndte at tale om Napoleons Marchaller og Marchal Neys Grav, der, som han sagde, var simpel, som det sommer sig en Soldats; mens Kammerjunkerinde Lindholm spurgte Fanny, om hun vidste, hvad Fru Verdier havde forlangt for en Garniture af gamle Kniplinger ...

Naesten alle talte, en Kende i Munden paa hinanden. Froken Rosenfeld tvang Ida til at tale med. Mourier, der var rod og blussede, slog sin Haand ned paa Fru von Eichbaum og sagde:

-Her er s'gu rart.

-Kaere Mourier, sagde Fru von Eichbaum smilende: det er saa let, naar man kun er i sin egen Kreds.

De var faerdige med Urfuglen, der var en Present fra Fru Mourier, og Hr. Christensen iskaenkede Portvinen.

Oppe ved Fru Alines Bordende talte de endnu om Unsgaard-Dagene, da Fru Mourier sagde:

-Men nu skal vi alle samles igen paa Ludvigsbakke.

Og Mourier, der horte det, sagde bred og glad:

-Ja, det er s'gu rigtigt--velkommen alle Mand, nu, naar vi faar bygget ... Idag falder vist den sidste Mur af den gamle Kasse....

Ordet Ludvigsbakke havde vaekket Ida, men hun vidste ikke, at hun, bojet frem, bleg, stirrede ind i Hr. Mouriers Ansigt.

-De gamle Mure har ellers vaeret droje, sagde Mourier: naa, Stenene

bruger vi til den nye Stald.

-Der var alligevel rart i det gamle Hus, sagde Fru von Eichbaum.

-Gu' var der rart, sagde Mourier sagtmodigt: Men Ungdommen er jo aldrig tilfreds.

-Men I forvaenner ogsaa Kate, sagde Generalinden.

-Nej, brod pludselig Kate ind med en maerkelig Gadejargonbetoning paa Ordet: Man kunde virkelig ikke rykke ind i de gamle Lokaler.

Paa en Gang blev Kate Midtpunktet ved Bordet, mens de talte om de nye Vaerelser, Trappen, Billardsalen og Badevaerelserne og Udsigtstaarnet og Terrasserne, hvis Stenvaser skulde hugges i Italien.

Kammerjunkeren var hojst interesseret og bojede sig sporgende frem over Bordet, mens Fanny trak den magre Buste tilbage og saa ud, som om hun lugtede til koncentreret Eddike, og Kate blev ved at tale om Trappegelaender og en engelsk Thestue og Parketgulve.

Samtalen blev hojroset, og Fru Mourier sagde til Generalinden: Ja, Fordringerne stiger, Du, sagde hun og saa kaerligt beundrende ned paa Datteren, mens Karl begyndte at forklare Kammerjunkeren om Staldene, ivrigt og optaget: at de var efter engelsk Monster, med Hestene frit i Baasene, store Rum, med Marmorgulve og Vandledninger.

-Storartet De, sagde Karl: jeg har selv givet Tegningerne.

Men Kate fortalte Kammerjunkeren om Sovevaerelserne, der alle laa mod Nord, for man maatte sove koldt.

Ida vidste ikke, at Julius havde budt hende Is, og at hun havde faaet den ned paa sin Tallerken.

Men de to unge blev ivrige, fordi Faderen drillede Kate og Oberst Falkenberg begyndte at kritisere Baasene. Lidt hede af Varme og Vin talte de begge, i Munden paa hinanden, hver til sin Side, Kate ned til Faderen og Karl op til Obersten om Sovevaerelser og Heste og Centralvarme og Baase, saa det lod som en hel Duet. Ogsaa Fru Feddersen bojede sig, optagen, frem, og der kom nogle korte og hastige Glimt i hendes graa Ojne ved Talen om den megen Komfort og de Marmor-badekar.

Og pludselig nikkede Fru Mourier ned til Fru von Eichbaum med Taarer i sine gode Ojne.

Men Mourier loste sin Serviet fra Halsen og sagde:

-Ja, Ungdommen raser.

Da der var blevet noget mere stille, sagde Froken Rosenfeld roligt:

-Der var nu mange dejlige Minder fra det gamle Hus.

Karl horte Ordene og pludselig holdt han inde i sine Forklaringer og han svarede ikke Kammerjunkeren--

Fru Falkenberg sad og sogte Falkenbergs Blik, men Oberstlojtnanten nod en Biskuit og talte med Admiralinden om Remonteheste.

Fru von Eichbaum bod Velbekomme.

Ida havde ikke hort det og hun fik sig forst rejst, da Kandidaten rakte hende Armen. Som halvvaagen saa hun et Ojeblik ud over Bordet med det endte Maaltid og Kandelabrene, der osede let, og ned paa sin egen Plads. Den blodrode Is var smeltet og blevet til noget farvet og skident Vand i hendes Skaal.

Admiralen vilde række Fru Aline Feddersen hendes Stok. Men Fru Aline mente, hun kunde gaa uden. Og stottet til Admiralen, hvis Emaillekors lyste i Skaeret af de von Eichbaumske Kandelabre, gik hun, lidt besvaerligt, men dog rank mellem de andre Par, forbi Skaermbraedterne, over i Fru von Eichbaums Lejlighed, hvor Hr. Christensen begyndte at byde Kaffen om.

Herrer og Damer talte hojt, rundt omkring, i Grupper. Fru Mourier stod hos Fru von Eichbaum med hendes torre Haender i sine.

-Det gik nydeligt, Du, sagde hun: jeg kender heller ingen, der forstaar Kunsten som Du.

Fru Mourier forklarede ikke, hvad hun egentlig mente med Kunsten, eller maaske vidste hun det ikke en Gang selv.

Men Fru von Eichbaum svarede:

-Kaere Vilhelmine, det gaar jo ganske af sig selv.

-Ja, naar man forstaar det, sagde Fru Mourier.

Ida havde helt mekanisk--eller maaske som et Slags ubevidst Vaern--taget Sukker og Flode og gled rundt og bod. Nu naaede hun Fru Mourier.

-Tak, Ida, sagde Fru von Eichbaum: De er osse altid saa hjaelpsom.

Og Fru Mourier, der tog Sukker, sagde venligt:

-De gaar jo rundt, Froken Brandt, som var De en Datter i Huset.

-Ja, sagde Ida og gled videre.

-Hun er vist rar, Du, sagde Fru Mourier, der folte en ubestemt Medlidenhed--maaske med det underligt halvgamle, der var over Idas Person. Det var, som den gule Kjole var for stor til hende, saa der ikke var nogen rigtig levende Krop i den, og det flammede Haar virkede over den lille Pande saa maerkeligt som Paryk eller som det var klistret paa.

-Gud Du, praegtig, sagde Fru von Eichbaum: Og et af de sjældne Mennesker, der altid kender deres Plads.

Herrerne var gaaet ind i Karls Vaerelse for at ryge undtagen Admiralen, der passede sin Fordojelse paa sin vanlige Strogtur. Kammerjunkeren talte om, at Kobenhavn var s'gu en nydelig Verdensstad--man kunde ikke faa en ordentlig Skjorte i hele Byen.

Men Mourier havde fat i Karl ude i Entreen:

-Jeg har saamaen egentlig villet skrive det laenge--men, ser De,--for man

ved jo dog, hvad det koster for et ungt Menneske at gelejde unge Damer rundt--saadan en hel Vinter--Men nu (Hr. Mourier var helt forlegen) lægger vi en Anvisning oppe paa Filialen--og saa er den Sag klar, naar De bare gaar op og hæver den.

-Naa, ingen Aarsag, sluttede han brat. Karl var blevet blodrod og Hr. Mourier vendte sig, meget lettet:

-Men skulde vi ikke hellere flytte ind i Spisestuen, sagde han: der er s'gu friere Luft og saadan ved Kaffen er det ogsaa rart at være et Stykke fra Fruerne--

Lidt efter brod Herrerne op og drog over i Generalindens Spisestue, hvor Hr. Christensen og Julius gik og daekkede af.

Hr. Christensen havde faaet saadan noget bevaegeligt ved Naeseborene, da han kom op om Fru Feddersens Plads, hvor man endnu fornåm hendes Parfume.

-Hun er forresten osse en stadselig Dame endnu, havde han sagt til Julius.

Over Damerne var der faldet Ro efter Kaffen og nu, da Herrerne var gaaet. Admiralinden halvsov efter Formiddagens Anstrengelser i Sofaen (hun spiste desuden stærkt, naar hun var ude), men i Hjørnet under Gasflammen sad en Gruppe og talte om Boger og om at læse. Fru Falkenberg, der nervost gned sin ene Kind med den knyttede Haand, mens hun saa ud for sig, sagde:

-Men man bli'er saa tit urolig af at læse.

Hvorpaa Fru von Eichbaum, der ovre ved Etageren talte med Fru Lindholm om Mary, sagde:

-Kaere Emmy, man læser da for at hvile.

Men Fru Falkenberg, der blev ved at gnide sin Kind, sagde halvsagte:

-Man vil vel ogsaa kende Livet.

-Det er vist sjældent, som der staar i Bogerne, sagde Froken Rosenfeld.

Generalinden, der havde trukket Ida ned paa en Sofakant, ligesom afbrod og sagde:

-De, lille Froken Brandt, har nu en Gerning til at fylde; og hun loftede venlig; Idas Arm. Den faldt saa saert livlost, eller ligesom den var knust eller af Led, tilbage ned paa Marmorbordet, at Generalinden pludselig saa paa hende:

-Men det er naturligvis anstrengende, sagde hun i en anden Tone.

Admiralinden, der var vaagnet og havde hort, der var Tale om Laesning, sagde henne fra Sofaen:

-Kaere I, man maa jo gennem Taskerne for at følge med. Fanny og jeg læser os i Sovn hver Aften.

Inde i Kabinetet havde Fru Feddersen sat sig et Ojeblik til Ro. Maaske

var hun noget traet, for hun havde lukket Ojnene og støttet Hovedet mod Væggen. Hun sad lige i Lyset, og de røde Perleslanger, der faldt ned over hendes Buste, saa naermest ud som Blod der randt ned i hendes Skod. Hun havde ikke mærket Fru Mourier, der var kommen ind og satte sig ved Siden af hende.

-Hvor jeg har taenkt meget paa Dig, sagde Fru Mourier og listede stille sin Haand ind i Fru Alines.

Fru von Eichbaum lod Vinduerne i sin Spisestue lukke op, ovre i Generalindens Lejlighed stod de allerede aabne. Man horte Herrernes Latter og Hr. Mouriers Stemme over i Fru von Eichbaums Stuer, som hele Huset festligt flod i et, sammen med den oplyste Gaard. Gangklokken lod og Julius aabnede. Det var de Unge, som begyndte at komme, purunge Piger i lyse Kjoler og unge Herrer med friske Skjortebryster, der bukkede rundt for de aeldre.

En lille Pianist, der var skaeglos og halvforfjamsket og som bad om en Pude til sin Stol, kom endelig til Saede ved Klaveret, og et Par Unge begyndte at svinge sig rundt paa Gulvet i Spisestuen, mens Herrernes Latter og Musikken blandedes.

Fru von Eichbaum gik til og fra. Nu kom hun ovre fra Herrerne og kaldte ind i sit eget Kokken:

-Julius.

Julius kom fulgt af Hr. Christensen, der var i Skjorteaermer med faste Manchetter.

-Vil Julius maaske stille Skaermbraedterne paa Plads, sagde Fru von Eichbaum og gik videre.

Hr. Mourier havde vaeltet det ene paa sin Vej gennem Kokkenet.

Lige ved Doren i sin egen Spisestue modte Fru von Eichbaum Ida.

-Kaere Froken Brandt, sagde hun, lidt echaufferet var hun: jeg gaar i en AEngstelse for Kopper ... om der er nok, for de Unge skulde jo ha'e The ... Vilde De vaere saa sod at se efter....

Idas Ord blev borte i den glade Musik og Fru von Eichbaum saa kun, at hun bojede sit Hoved og gik.

Ude i Kokkenet fik hun et Forklaede (der er drukne Folk, som saadan gor lutter fornuftige Ting og ganske stille, men bagefter kan de kun ikke huske, hvad de har gjort) og hun bandt det om sig. Under Gasflammen vaskede Ida Kop efter Kop.

Inde i Doren til Dagligstuen stod Fru Mourier og saa paa de Unge, der dansede. Nu var ogsaa Karl, der forresten i Stilhed drak lidt rigeligt Likor, kommen herover i Stuerne og dansede med Kate.

-Aa, det er saa dejligt at se saa megen Glaede, sagde Fru Mourier, der stak sin Arm ind under Fru von Eichbaums. Og ved Siden af hinanden saa de paa deres Born.

Latter og Stoj slog over fra Herrernes Vaerelse, da Musikken holdt op. Admiralen var kommen hjem, og ogsaa et Par af de Unge havde sneget sig

derover.

Midt for Bordet talte Obersten om de moralske Folelser og Forsvaret.

Kammerjunkeren havde spurgt Kandidaten, hvad det egentlig var for en lille Dame, han havde haft til Bords, og Kandidaten havde forklaret det og sagde:

-Iovrigt vist en meget dannet lille Pige ... Men--og Kandidaten havde nogle underlige Smaabevaegelser med Haenderne--man sidder jo dog, Kammerjunker, og siger til sig selv, at saadan et Menneske kunde smitte.

Oberstlojtnanten blev staaende midt for Bordet og talte hojere og hojere om Hans Excellence Krigsministeren som Nerven i hele den patriotiske Bevaegelse.

Men Admiralen, der tilligemed Hr. Mourier havde siddet og set ud, som om de horte efter, sagde til Mourier:

-Men, hvorfor sagde De Nej til at gaa ind i Landstinget?

-Ja, sagde Mourier, der vred lidt paa Kroppen: jeg ved s'gu ikke. Jeg er naturligvis Hojremand, naturligvis, gentog han, men ser De, Admiral, jeg har Fanden ta'e mig ikke rigtig Evnen til at forarges, og den er nødvendig hertillands i det offentlige Liv.

-Naa, sagde Admiralen: der behoves, Gud vaere lovet, ikke saa megen Forargelse til Sos.

Og de to Herrer, der lo muntert, mens de drak et Glas Likor, gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet og talte om Fru Aline.

-Ja, sagde Mourier, jeg gi'er nu min Kone Ret, at den Slags Ting haender ikke, naar Manden holder sig frisk--.

Men Admiralen kloede sig i Hovedet og sagde:

-Ja-a, men jeg husker jo nok, da jeg oppe paa Unsgaard gyngede dem som Piger--hun havde en Maner at rejse sig i Gyngen og snappe efter Vejret--

-Nej, og Admiralen saa naesten tilfredsstillet ud: hun er af de urolige Fruentimmer.

Ovre hos Fru von Eichbaum begyndte Klaveret at lyde igen, og Kammerjunkeren, der stod ved Vinduet og saa over paa de Dansende, sagde til Karl von Eichbaum, der var kommen over for at faa sig et nyt Glas Likor:

-De, Eichbaum, skal vi Ogsaa gaa over og dreje os lidt rundt?

Mens Oberstlojtnanten pludselig sagde til Mourier:

-Men, kaere Mourier, hvorfor er De egentlig ikke blevet Etatsraad?

-Fordi min Kone ikke vil, sagde Mourier.

Ida var kommen ind igen og sad ved Siden af Froken Rosenfeld, da Karl kom hen imod hende. Han var rod i Hovedet og lidt usikker i Stemmen.

-Froken Brandt, sagde han, vi maa da danse.

Ida svarede ikke, og med Moje fik hun sig rejst. Karl syntes, hun var saa ganske tynd i hans Arm.

De dansede kun en Gang rundt. Tak, sagde Ida og hendes livlose Haender fornam ikke hans, der fattede om dem med et naesten fortvivlet Tryk.

-Hun skulde s'gu gaa ind og glatte sit Haar, sagde Student Falkenberg, da Karl atter forte Ida ind.

Froken Rosenfeld havde rejst sig og Ida stod hos hende.

Saa sagde Froken Rosenfeld og tog hendes Haand:

-Lille Ida, hvad vil De dog her?

Maaske forstod Ida ikke Ordene, men hun sagde alligevel:

-Nu gaar jeg hjem.

Hun saa ingen, mens hun gik gennem Stuerne, hvor Musikken var standset, og hun vidste ikke, at hun pludselig knixede for Fru von Eichbaum, naesten som da hun var Barn, og fik sagt:

-Jeg skal jo saa tidlig op.

I Gangen var der ingen og selv tog hun sin Kaabe. Intet smertede hende nu uden Lyset. Det gjorde ondt i hendes Ojne. Hun gik et Par Skridt hen mod Taerskelen ind til Karls Stue ...

Saa vendte hun sig og gik.

Det var blevet Storm og Regn, men hun maerkede det ikke. Hastig stred hun sig frem mod Vinden. Hun havde ikke hort, at en Stemme talte til hende.

Det var Knuth, der kom gaaende med en anden Officer, som var i Uniform.

-Men er det Dem, Froken Brandt, sagde han: og gaar De i det Vejr.

Og da han pludselig saa det blege Ansigt, sagde han:

-Er De syg?... Jeg kan da skaffe en Vogn.

Ida havde ikke svaret, men Knuth lob kun, mens Ida blev staaende; der var noget i hans Stemme, der ligesom lindede Blodet om hendes stivnede Hjerte.

Vognen kom og Knuth hjalp hende ind.

-Tak, sagde hun, og de vekslede ikke flere Ord.

* * * * *

Karl var gaaet til Generalindens Spisestue. Han nod atter et Glas Likor, mens Kammerjunkereren foretrak Sodavand.

Karl sad og stirrede ind i de naesten nedbraendte Lys i en Kandelaber.

-Det koster s'gu at leve, sagde han pludselig.

Kammerjunkeren lo og sagde:

-Naa-aa, De faar nok Raad til det, Eichbaum.

Men Karl horte det vist ikke, for han blev kun ved at se ind i Lysene, til han smaekkede med Tungen og sagde:

-Men man bli'er vel vunden for Samfundet.

Admiralen og Hr. Mourier brod op og gik ned gennem Gangen og Kokkenet, hvor Admiralen kom til at vaelte et Skaermbraedt.

-Sikke no'et Skidt, sagde han.

-Men de skjuler Ildstedet, Admiral; lo Hr. Mourier.

Ovre i Dagligstuen havde de lidt traette aeldre Damer slaaet sig ned om Fru von Eichbaums Sengeomhaeng.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum: nu mangler der saa godt som kun Slojferne. Men dem knytter Kate, har hun lovet mig.

De Unge dansede Francaise, og Herrer og Damer floj naesten lidt vildt imod hinanden. Oberstlojtnantens Stemme skar en Gang imellem gennem Musikken. Han talte om Traditionerne.

* * * * *

Ida aabnede og lukkede Hospitalets Porte og Dore saa sagte.

Men da hun kom forbi Doren paa forste Sal, blev den lige lukket op af Dr. Qvam.

-Er det Dem, sagde han: uh, sikken Nat--to Selvmordere, og begge skal de pumpes.

Petersen havde hort Dr. Qvam tale med Ida og hun stak Hovedet frem:

-Och, hvordan har De moret Dem, sagde hun og halede Ida ind paa Afdelingen, hvor Froken Roed sad under Gasflammen og spiste til Middag.

Inde hos Kvinderne skreg de, og fra Salen horte man Patienternes Stonnen.

-Ach, ach, sagde Froken Petersen, der maatte lobe hid og did: inat er her uroligt.

Dr. Qvam saa hen imod "A" og spurgte Froken Roed:

-Er han ikke i Seng?

-Nej.

-Og imorgen skal han ha'e sit Toj?

-Ja.

Dr. Qvam aabnede Doren derind.

Herren paa "A" sad oppe i Karmen, i det aabne Vindu, og stirrede ud i Stormen. Bygen var forbi og det var stjerneklart igen.

-Sidder De der, sagde Dr. Qvam: det er en Smule mod Reglementet.

Herren paa "A" vendte Hovedet halvt, mens han sagde og faestede de tunge Ojne paa Laegen.

-Jeg sidder her dog just for at doje Reglementet.

Og som han talte til sig selv, sagde han med sin besynderlige Stemme, der altid lod, som var den fyldt af Medlidenhed:

-Jeg ser paa Stjernerne--de høje Stjerner.

Han tav et Nu.

-Da jeg var ung, betragtede jeg dem, fordi jeg vilde rive dem ned. Nu ser jeg paa dem for at laere Taalmodighed.

Dr. Qvam var traadt naermere. Nedefra sat han op paa Herren fra "A": i dette Ansigt var der noget af den store Sorg.

Saa stod den Syge ned fra Karmen:

-Men lad os boje os for Lovene, sagde han og lukkede Skodderne.

Qvam blev staaende:

-Ja, men hvem har skrevet Lovene?

Herren paa "A" smilte:

-Er det ikke "Profossen", sagde han.

Men det flygtige Smil forsvandt, og han spurgte:

-Skal jeg saa bort imorgen?

-Ja, imorgen tidlig.

Herren fra "A" stirrede lidt frem for sig.

Saa trak han traet paa Skuldren:

-Naa, det kan ogsaa vaere godt, Doktor.

Og idet han faestede sine Ojne paa Qvam, sagde han med et nyt Smil, der var som et Farvel:

-Deres Verden frister mig ikke.

Qvam blev pludselig bevaegt og sagde noget sagtere:

-Men Livet skal dog leves.

-Ja, sagde Herren fra "A": af dem, de ikke spaerrer inde.

-Lad mig saa sige Farvel, sagde han og aabnede Doren.

Udenfor var Plejemoder Koch fra Kvinderne kommen ind for at hente Dr. Qvam.

Ida stod paa samme Sted, ved Doren, laenet til en Vaeg. Det flammede Haar var opløst af Regnen.

Herren fra "A" tog hver i Haanden:

-Lev vel, sagde han.

Sidst tog han Idas Haand og da loftede han sine Ojne:

-Lev vel.

Derpaa gik han ind igen og lukkede sin Dor.

Der var stille et Ojeblik, da han var gaaet. Saa sagde Froken Koch og saa paa Ida, der stod paa samme Plet:

-Nu er den Fest vel forbi.

Og Qvam, der ogsaa pludselig saa paa hende, sagde:

-Ja, Froken Brandt, De traenger s'gu vist til at sove Rusen ud.

Noglerne lod i Dorene. Dr. Qvam og Froken Koch gik ind til Kvinderne.

-Godnat, sagde Ida sagte.

Der lod Nogler igen. Ida Brandt gik op paa sit Kammer.

"De Urolige"s Skrig sled sig op gennem Pavillonen, som kom de langt, langt nedefra--fra under Jorden.

End of the Project Gutenberg EBook of Ludvigsbakke, by Herman Bang

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK LUDVIGSBASSE ***

***** This file should be named 10829.txt or 10829.zip *****

This and all associated files of various formats will be found in:

<http://www.gutenberg.net/1/0/8/2/10829/>

Produced by Steen Christensen, Heidi Christensen and PG Distributed Proofreaders

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without

permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.net/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from

copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with

active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.net), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works,

harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations

(\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Each eBook is in a subdirectory of the same number as the eBook's eBook number, often in several formats including plain vanilla ASCII, compressed (zipped), HTML and others.

Corrected EDITIONS of our eBooks replace the old file and take over the old filename and etext number. The replaced older file is renamed. VERSIONS based on separate sources are treated as new eBooks receiving new filenames and etext numbers.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.net>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

EBooks posted prior to November 2003, with eBook numbers BELOW #10000,

are filed in directories based on their release date. If you want to download any of these eBooks directly, rather than using the regular search system you may utilize the following addresses and just download by the etext year.

<http://www.gutenberg.net/etext06>

(Or /etext 05, 04, 03, 02, 01, 00, 99, 98, 97, 96, 95, 94, 93, 92, 91 or 90)

EBooks posted since November 2003, with etext numbers OVER #10000, are filed in a different way. The year of a release date is no longer part of the directory path. The path is based on the etext number (which is identical to the filename). The path to the file is made up of single digits corresponding to all but the last digit in the filename. For example an eBook of filename 10234 would be found at:

<http://www.gutenberg.net/1/0/2/3/10234>

or filename 24689 would be found at:

<http://www.gutenberg.net/2/4/6/8/24689>

An alternative method of locating eBooks:

<http://www.gutenberg.net/GUTINDEX.ALL>

Livros Grátis

(<http://www.livrosgratis.com.br>)

Milhares de Livros para Download:

[Baixar livros de Administração](#)

[Baixar livros de Agronomia](#)

[Baixar livros de Arquitetura](#)

[Baixar livros de Artes](#)

[Baixar livros de Astronomia](#)

[Baixar livros de Biologia Geral](#)

[Baixar livros de Ciência da Computação](#)

[Baixar livros de Ciência da Informação](#)

[Baixar livros de Ciência Política](#)

[Baixar livros de Ciências da Saúde](#)

[Baixar livros de Comunicação](#)

[Baixar livros do Conselho Nacional de Educação - CNE](#)

[Baixar livros de Defesa civil](#)

[Baixar livros de Direito](#)

[Baixar livros de Direitos humanos](#)

[Baixar livros de Economia](#)

[Baixar livros de Economia Doméstica](#)

[Baixar livros de Educação](#)

[Baixar livros de Educação - Trânsito](#)

[Baixar livros de Educação Física](#)

[Baixar livros de Engenharia Aeroespacial](#)

[Baixar livros de Farmácia](#)

[Baixar livros de Filosofia](#)

[Baixar livros de Física](#)

[Baixar livros de Geociências](#)

[Baixar livros de Geografia](#)

[Baixar livros de História](#)

[Baixar livros de Línguas](#)

[Baixar livros de Literatura](#)
[Baixar livros de Literatura de Cordel](#)
[Baixar livros de Literatura Infantil](#)
[Baixar livros de Matemática](#)
[Baixar livros de Medicina](#)
[Baixar livros de Medicina Veterinária](#)
[Baixar livros de Meio Ambiente](#)
[Baixar livros de Meteorologia](#)
[Baixar Monografias e TCC](#)
[Baixar livros Multidisciplinar](#)
[Baixar livros de Música](#)
[Baixar livros de Psicologia](#)
[Baixar livros de Química](#)
[Baixar livros de Saúde Coletiva](#)
[Baixar livros de Serviço Social](#)
[Baixar livros de Sociologia](#)
[Baixar livros de Teologia](#)
[Baixar livros de Trabalho](#)
[Baixar livros de Turismo](#)